

A stylized, high-contrast portrait of a woman with short hair and glasses, wearing a red scarf. The background is split into blue and red sections. The portrait uses a limited color palette of red, blue, and yellow.

SKLÁDÁM VÁM ÚČTY

**Kateřina Konečná, poslankyně Evropského
parlamentu za KSČM**

Úvod

Vážení spoluobčané,

bylo mi velkou ctí být posledních pět let vaší zástupkyní v Evropském parlamentu. Každý den jsem se úpěnlivě snažila naplňovat svoje heslo: „Jsem poslankyně – díky Vám, pro Vás a s Vámi“, a nyní bych vás chtěla seznámit se svojí činností a výsledky svojí práce.

Podařilo se mi prosadit kritickou zprávu výboru ENVI ohledně dvojí kvality potravin, která obsahovala řadu mých vlastních pozměňovacích návrhů, včetně úplného zákazu dvojí kvality potravin u jídla pro malé děti. V rámci své práce ve výboru ENVI jsem v oblasti zdravotnictví celých pět let velmi úzce spolupracovala s českými i celoevropskými patientskými organizacemi (EPF, EURORDIS, EMSP) i přímo s pacienty a prosazovala jejich přímé zapojení do procesů rozhodování o jejich léčbě, o proplácení jejich léčby i o financování výzkumu vzácných onemocnění a jejich léčby. Navrhovala jsem, aby ve všech nových procesech hodnocení léků i zdravotnických prostředků měli pacienti hlasovací právo.

Celých pět let jsem byla místopředsdkyní Zájmové skupiny pro přístup občanů EU ke zdravotní péči a místopředsdkyní Pracovní skupiny Evropského parlamentu pro inovace, přístup k lékům a věnované boji s nemocemi souvisejícími s chudobou (HIV, tuberkulóza, žloutenka typu C). Spolu s těmito skupinami jsem uskutečnila řadu odborných akcí na půdě Evropského parlamentu. V rámci Zájmové skupiny pro přístup občanů EU ke zdravotní péči jsem na půdě Evropského parlamentu uspořádala první setkání zástupců českých patientských organizací s jejich protějšky z ostatních evropských zemí. S evropskou patientskou organizací The European Multiple Sclerosis Platform jsem v Evropském parlamentu zorganizovala největší výstavu věnovanou problematice života s roztroušenou sklerózou, jaká kdy byla v Evropě uskutečněna.

Jsem nesmírně hrdá na to, že se mi podařilo vytvoření, vyjednání a schválení historicky první zprávy Evropského parlamentu k tématu palmového oleje a boji proti odlesňování (více zde). Toto téma v České republice dosti rezonovalo a já jsem byla ráda, že značná část našich občanů pochopila, že se jí problém palmového oleje a odlesňování týká. Také se mi podařilo prosadit řadu pro Českou republiku zcela zásadních změn v energetickém balíčku a mnoho dalšího, ale o tom již v obsahu samotné brožury. Vážení spoluobčané, skládám vám úcty, jelikož jste to vy, kteří jste mě do mé funkce zvolili a jenom vám jsem odpovědná. Neřídí mě zájmy korporací, Brusel, Moskva, Washington či Ankara. Jsem stále hrdou občankou skvělého státu uprostřed Evropy a mé kroky řídily vždy pouze a jediné zájmy občanů České republiky. Doufám, že vám moje brožura usnadní pohyb v evropském labyrintu a sami zjistíte, že je nutné mít v Evropském parlamentu zástupce, kteří se nebojí bojovat, nebojí se kritizovat, ale ani předkládat řešení. Kývajících je mnoho, ale není za nimi žádná práce a žádné vize. Kýváním se nedostaneme nikam.

Cca 50 % legislativy, kterou projednává česká Poslanecká sněmovna, pochází z EU. Nemluvě o značném množství dokumentů z EU, které se rovnou stanou součástí české legislativy. Pokud tedy chceme mít vliv na zákony, které v České republice platí, musíme začít v Evropském parlamentu. Jít volit pouze do Poslanecké sněmovny a nikoliv do Evropského parlamentu znamená udělat domácí úkol pouze na půl. Strany vyložené protievropské v Evropském parlamentu torpédují veškerou legislativu, protože EU nechťejí a vůbec je nezajímá, že by ta legislativa mohla lidem pomoci. Nesmíme se bát být k EU kritičtí, ale také musíme využívat každou možnost jak udělat pro naše občany život lepším.

Přeji vám inspirativní čtení a mnoho štěstí do vašeho života.

S úctou
Kateřina Konečná

Obsah

6

Porušování mezinárodního práva a dvojí optika

7

Za co všechno může palmový olej?

8

Špehování občanů a Evropský parlament

10

Parlamentnilisty.cz Výprask od europoslankyně Konečné: Evropská komise selhala. Není možné, aby za současnou situaci v EU nenesl nikdo odpovědnost! Juncker musí uvolnit místo, jinak...

12

Nezávislost, drony a USA

14

Evropská komise je neschopná od svého začátku a Evropu spíše rozvrací!

15

Avokádo novým palmovým olejem?

16

Rok druhý

17

Parlamentnilisty.cz Konečná: Američané se prostě rozhodli, že svět bude krváčet, zatímco oni budou v klidu spát. USA se chovají jako diktátor. A jejich myšlenky na světovládu...

18

Sociální dumping v EU

19

Stanovisko ke Komplexní hospodářské a obchodní dohodě mezi Evropskou unií a Kanadou (CETA)

20

Krvavý byznys a politika Komise

21

Odliv kapitálu a bezradnost vlády

22

Končící rok 2016 bylo období, do kterého jsme si všichni přáli stabilitu a zklidnění české i světové politické scény. Naše přání však nebyla vyslyšena a doba se stále více mění

23

ČR přijde o miliardy na modernizaci průmyslu díky dvěma českým europoslancům

24

Nezamýšlený důsledek

25

Budou se opakovat praktiky ČKP?

26

Boj proti terorismu

27

Oblíbené české (euro)mýty

28

Sobotkův kostlivec nás zostuzuje v Evropě

29

Lidovci versus samoživitelky

30

Pandořina skříňka otevřena: téma palmového oleje v Evropském parlamentu

32

Parlamentnilisty.cz Máte v potravinách méně masa a ovoce než Němci či Rakušané! Europoslankyně Konečná ukazuje na překvapivého viníka

33

Pacientské organizace v Bruselu

34

Evropskou komisi naprosto nezajímá, že nás stavi do pozice, ze které se nemůžeme s úctou dostat

36

Vizí neurazíš

38

Zájmy občanů vs. mezinárodní obchod

40

Jak zamezit odlivu až 57 miliard korun ročně?

42

Jak ČR (ne)lobbuje?

43

Vyhlídky a výzvy pro odvětví včelařství v EU

44

Jak vypadá můj pracovní den?

46

Ochrana investigativních novinářů v Evropě: případ slovenského novináře

47

Konec dvojí kvality potravin v EU?

48

15 let od začátku války v Iráku

49

Konec přetáčení tachometru

50

Složité region opět v ohrožení

51

Evropský apel odborů

52

Demokratický deficit a EU

53

Čas na zkracování pracovní doby a růst mezd nastává

54

Velmi špatná zpráva pro automobilový průmysl

55

Deset let od finanční krize

56

Evropský parlament podpořil zákaz plastových výrobků na jedno použití

57

Chceme diplomacii všech azimutů

58

Čtyři otázky pro naše europoslance, odpovídá Kateřina Konečná

62

Jaká je budoucnost glyfosátu?

63

Pacienti mají svá práva i v zahraničí

64

Nemocní nesmí trpět kvůli liknavosti ministerstva zdravotnictví

65

Pamatuj a připomínej

66

Kalendáře očkování se musí sladit

68

Přehled činnosti

Porušování mezinárodního práva a dvojí optika

6. 10. 2015

V sobotu ráno si svět znovu bolestně uvědomil, jaké zřůdnosti s sebou přináší válka. V tu dobu totiž spojenecké jednotky v Afghánistánu (s největší pravděpodobností USA) již po více než hodinu bombardovaly nemocnici Lékařů bez hranic v Kundúzu. Jistě není třeba připomínat, že podobné aktivity jsou zcela zapovězeny, a to jak v době míru, tak v době války. To, že k tomuto útoku došlo, znamená významné pochybení a porušení mezinárodního humanitárního práva, které mělo za následek dvanáct mrtvých spolupracovníků organizace a minimálně sedm pacientů včetně tří dětí, 37 lidí bylo zraněno, z toho 19 členů personálu nemocnice.

Všechny bojující strany věděly o tom, kde se nemocnice nachází. Lékaři bez hranic ještě v úterý 29. 9. hlásili svoji neměnnou pozici, aby ochránili svoje pacienty. Lékařům v nemocnici sloužícím během bombardování se podařilo, přestože se nacházeli v ohrožení života, zavolat zástupcům americké a afghánské armády v Kábulu a Washingtonu. Bombardování však pokračovalo ještě dalších 30 minut. První oficiální reakce USA označila mrtvé lékaře a pacienty za „vedlejší škody“. Druhý pokus – v nemocnici byli bojovníci Talibánu. Podle Lékařů bez hranic nic takového není pravda. Cynismus vystřídal lež. Ovšem i kdyby to pravda byla, tak by to znamenalo, že USA a spojenci nemocnici vybombardovali zcela úmyslně, protože se v ní nachází neupřesněný počet ozbrojenců. O tom, jestli nemocnice byla cílem útoku, si můžete udělat obrázek sami na základě svědectví Lékařů bez hranic: „Hlavní budova nemocnice, ve které se nacházela jednotka intenzivní péče, pohotovost a oddělení fyzioterapie, byla opakovaně a velice přesně zasažena během každého z útoků, zatímco okolní budovy zůstaly téměř netknuty.“ Je třeba zaručit, že potom, co pozůstalým vyslovíme svou nejhlubší soustrast, budeme, jakožto mezinárodní společenství, trvat na důsledném a zcela nezávislém vyšetřování, které rozklíčuje, co se přesně stalo, a ukáže na skutečné viníky a nikoliv obětní beránky. Jedině tak dáme jasně najevo, že mezinárodní právo platí pro všech-

20. 6. 2014 | Začalo to loučením se s Poslaneckou sněmovnou

ny stejně a pokud tomu tak není, tak je třeba důsledné revize. Není možné měřit dvojitým metrem a zvlášť, když jde o tak barbarské činy. Přijmout pouze omluvu je nepředstavitelné a nic na tom nemění, že pachatelem je stát, který se snaží tvářit jako ochránce demokracie a civilizace.

Europoslanci z KSČM tedy navrhli, aby se Evropský parlament této otázce věnoval na svém plenárním zasedání. Jsme moc rádi, že tento návrh byl přijat a Evropský parlament tak odmítl černobílé vidění světa. Nemůžeme přece ignorovat, že pacienti uhořeli přímo ve svých postelích, a to vinou tak významného mezinárodního geopolitického hráče. To je však pro zástupce KSČM v Bruselu začátek. Je dobře, že Evropský parlament nechce tyto tragické události zamlčovat, ale hlavně musí být provedeno úplné a nezávislé vyšetřování a viníci musí být potrestáni. Jinak přece není možné mluvit o právu a spravedlnosti.

Za co všechno může palmový olej?

26. 11. 2015

Přestože žijeme v moderní informační době, je až šokující, jak dlouho trvá, než se určitá témata dostanou do širšího povědomí.

Není to tak dávno, kdy jsme se dozvěděli, že v délce asi 5 000 kilometrů na více než dvou miliónech hektarů deštného pralesa hoří požár, který nemá v moderní historii lidstva obdoby. Zasažené území Indonésie přitom hoří už přes tři měsíce a má zcela katastrofální následky, a to nejen pro Indonésii, pro její přírodní bohatství a obyvatele, ale i pro celý svět. Tyto požáry totiž za poslední tři týdny vypustily do atmosféry víc CO₂, než zvládne Německo za celý rok. Jak velmi dlouho přitom trvalo, než jsme se o tom dozvěděli. Jak k tomu trefně poznamenává George Monbiot: „Často jsem uvažoval, jak budou média reagovat, až přijde ekologická apokalypsa. Představoval jsem si, jak se objeví stručné, senzační zprávy v televizních novinách neschopných vysvětlit, proč se tak děje a co s tím lze dělat. Pak by se moderátor obrátil na ekonomy s otázkou: „Co to udělá s cenami akcií?“, a přešlo by se ke sportu... Co jsem ovšem nečekala, je úplné mlčení. Nyní jsme si tedy nuceni položit otázku, jak je možné, že se katastrofa takových rozměrů vůbec může udát. Pokud půjdeme pouze po povrchu, pak odpověď zní velmi nevinně – palmový olej. Koalice proti palmovému oleji vysvětluje: „Palmový olej, vyráběný z palmy olejnice guinejské pocházející ze západní Afriky, se v posledních třiceti letech stal jedním z nejpoužívanějších produktů rostlinné výroby. Je obsažen asi v polovině všech potravinářských výrobků (margaríny, tuky na smažení, majonézy, omáčky, bramborové hranolky, chipsy, sušenky, jemné pečivo, zmrzlina, čokoláda, ztužené rostlinné tuky, instantní polévky a mléka, cukrovinky, zmrzliny... obvykle je označen jen jako ‚rostlinný olej‘), v kosmetice (šampony, krémy, pěny na holení a mýdlo – při jehož výrobě se spotřebuje téměř 10 % celkové světové produkce palmového

oleje), v průmyslových mazivech a v biopalivech... V souvislosti s obrovskou poptávkou je potřeba stále větší množství palmového oleje, tudíž i větších ploch pro plantáže. Vzhledem k tomu, že palmový olej se dá pěstovat pouze v pásmu tropických lesů, dochází k masivnímu odlesňování napříč Jižní Amerikou, Afrikou i Asií. Úbytek deštných tropických lesů narušuje klimatickou rovnováhu, přicházíme o celé ekosystémy, o vzácná zvířata i rostliny. Je narušována struktura půd i zdroje podzemních vod a v souvislosti s používáním hnojiv, pesticidů a herbicidů i jejich čistota. Znečišťování na vlastní kůži pocítují místní obyvatelé, již jsou navíc vystavováni teroru velkých korporací, kterým v honbě za ziskem není nic svaté. Abychom si uvědomili šílenost celé situace, je třeba zdůraznit, že požár (respektive několik požárů) byl založen úmyslně. Děje se tak každý rok za účelem zvětšení plochy, na které je možné palmový olej pěstovat. Většinou požár pomůže zastavit období dešťů, ovšem letošní silný vítr způsobil, že situace je stále kritická. To vše jenom proto, že v Indonésii bují korupce, kterou značně přibližují nadnárodní korporace, které mají z palmového oleje značné zisky. Ty jsou však velmi draze vykoupeny zkázou, již trpí zejména místní obyvatelstvo, fauna a životní prostředí celé planety. To vše jenom proto, aby byla vytvořena, podle mnohých velmi nezdравá a škodlivá náhražka živočišných tuků, která je však velmi levná a společnosti, jako např. Nestlé, Pepsi, Heinz, Kraft toho využívají ke svému profitu. Domnívám se, že je skutečně na čase, abychom se začali tímto problémem zabývat. Podle Koalice proti palmovému oleji je každou hodinu kvůli palmovým plantážím v Indonésii vykácen deštný prales o rozloze 300 fotbalových hřišť. Deštné pralesy přitom mají velmi léčivý vliv na životní prostředí, a pokud se jich zbavíme jenom proto, aby nadnárodní korporace měly větší zisky, pak prodáváme svoji budoucnost té nejnižší nabídce.

Špehování občanů a Evropský parlament

Dnes, 14. 4. 2016, se v Evropském parlamentu ve Štrasburku hlasoval nový legislativní návrh o „používání údajů ze jmenné evidence cestujících (EU PNR)“. Byla jsem upřímně šokována, že jsem jako jedna z mála českých europoslanců odmítla tento návrh podpořit a hlasovala jsem proti. I přes bouřlivou debatu na plenárním zasedání jsem odmítala věřit, že Evropský parlament bude ignorovat všechny současné způsoby boje proti zločincům a přejde k tomu, že bude dohlížet rovnou na všechny. Přitom jsme se vůbec nebavili o tom, jak zlepšit například spolupráci zpravodajských a bezpečnostních složek. Náš problém je, že jedna ruka neví, co dělá ta druhá a chceme za to trestat všechny občany EU. Stále se také ne bavíme o tom, že nová generace teroristů je přímým důsledkem špatné integrace cizinců, a to zejména ve frankofonních oblastech. Nemluvíme ani o tom, že jeden z útočníků v Bruselu byl vyhoštěn z Turecka jako nežádoucí osoba a druhý dokonce přes léto přímo pracoval v Evropském parlamentu. Namísto hledání řešení těchto palčivých problémů, požádali europoslanci dnes o větší kont-

rolu těch, kteří jsou z naprosté většiny zcela bez viny a chtějí jen žít v míru a pokoji. Výsledek dnešního hlasování mě tedy mrzí a doufám, že ti, kteří pro návrh hlasovali, z toho vyvodí politickou zodpovědnost ve chvíli, kdy dojde ke zneužití těchto dat. Ještě den před hlasováním jsem přítomna na europoslance (zejména české) apelovala: „Vážení kolegové, domnívám se, že je třeba se hluboce zamyslet nad otázkou, jak se chceme chovat k těm, kteří nás zvolili do Evropského parlamentu. Opravdu se chceme rozhodnout, že je budeme více špehovat? Uchovávat o nich co nejvíce dat? Opravdu pro nás jsou všichni potencionálními kriminálníky a musíme proto sledovat každý jejich krok? Osobně mám větší víru v naše občany a odmítám podrobovat mírovou většinu zacházení, které nastavujeme proti jedincům, kteří se odmítají podvolit pravidlům právního státu.“ Nevím, jak chcete za tři roky předstoupit před vaše voliče a vysvětlit jim, jak jste dnes hlasovali. Je mi jasné, že to pravděpodobně zamlčíte, ale o to více to považuji za velmi špinavou hru.

6. 1. 2015 | Seminář v Evropském parlamentu na téma genetiky modifikované potraviny, proti kterým jsem celou dobu bojovala

2. 2. 2015 | Můj první poslanecký den v nové funkci – Svitavsko

23. 3. 2015 | Na Vyškovsku bylo skvěle!

Parlamentnilisty.cz Výprask od europoslankyně Konečné: Evropská komise selhala. Není možné, aby za současnou situaci v EU nenesl nikdo odpovědnost! Juncker musí uvolnit místo, jinak...

29. 6. 2016

Zkrácený rozhovor: „Není možné, aby za současnou situací nenesl v EU nikdo zodpovědnost. Komise selhala a odmítá si to přiznat. Za těchto okolností není možné přistoupit k reformě EU,“ říká v rozhovoru ParlamentníchListů. cz europoslankyně Kateřina Konečná (KSČM) na vrub toho, co se momentálně děje uvnitř Unie. Podle ní nepochybně Jean-Claude Juncker musí uvolnit svoje místo, jinak budeme svědkem dezintegrace EU. Není to však pouze o tomto jednom muži...

Jaký je váš osobní názor na brexit? Když se v pátek ráno postupně vyjevoval konečný výsledek hlasování, čekala jste, že by to vůbec mohlo takhle dopadnout?

Přiznám se, že tento výsledek jsem nečekala. Obávala jsem se, že přesvědčivě nezvítězí ani jedna strana, ale zejména po smrti Jo Coxové jsem se domnívala, že Britové v EU zůstanou. Osobně si myslím, že kampaň byla vedena příliš emocionálně a fakty se nikdo moc nezabýval. Sám Nigele Farage přiznal, že jeden z hlavních sloganů jeho kampaně byl mírně řečeno zavádějící a další lidé z jeho týmu projeví překvapení nad tím, že lidé jejich propagandě uvěřili. Takovéto manipulace a projev násilí jsem u jedné z nejstarších demokracií nečekala. Zklamal mě citát pana premiéra Sobotky, který řekl, že úroveň veřejné debaty o brexitu odráží závažnost otázky. Nevím, jestli bych to takto formulovala, když docházelo k tak závažným lžím a rasistickým výrokům proti lidem ze střední a východní Evropy. Britové až po skončení hlasování na Googlu zjišťovali, co odchod vlastně znamená, a mnozí se přiznali, že volili pro odchod, protože se domnívali, že výsledek bude opačný, anebo si prý mysleli, že jejich hlas nebude platit.

Na druhé straně se ale volá po odchodu šéfa EK Jean-Claude Junckera. Podle českého ministra zahraničí Lubomíra Zaorálka by nyní Juncker měl odstoupit a sama EU by se měla tázat na to, kde tkví příčiny odchodu Británie z EU a zda EU za to nese svou odpovědnost a nedělá něco špatně. Souhlasíte s ním? Jen připomínám, že fungování celé Evropské unie a Evropské komise sepsul také český premiér Bohuslav Sobotka, který řekl, že je potřeba toto změnit. O čem to svědčí?

Pan ministr to řekl zcela přesně. Není možné, aby za současnou situací nenesl v EU nikdo zodpovědnost. Komise selhala a odmítá si to přiznat. Za těchto okolností není možné přistoupit k reformě EU. Svědčí to o tom, že EK je zcela odtržená od reality. Namísto období klidu produkuje další a další kontroverzní návrhy. Komisi, zdá se, chybí naprosto elementární logika a politický cit. Je čas na změnu, jinak budou Velkou Británii následovat další země. EU v tuto chvíli nemá silnou osobnost. Tváří tvář šoku z brexitu se EU ocitá bez lídra, který by byl schopný řešit její problémy. Juncker musí uvolnit svoje místo, jinak budeme svědkem dezintegrace EU. Není to však pouze o jednom člověku. Odpovědná by měla být i celá Evropská komise, která teď dělá mrtvého brouka a ani nemá politickou odvahu nechat si od Evropského parlamentu potvrdit mandát. Považuji to za projev politické zbabělosti. Přitom by komise, která, ač je odchodem Velké Británie do značné míry vina a bude vyjednávat podmínky „rozvodu“, jistě uvítala nový a silný mandát pro tato vyjednávání. Já osobně jsem pro tuto komisi nehlasovala, ale jsem si jistá, že kolegové z ČSSD, KDU-ČSL, TOP 09 a ANO by uvítali možnost se k její práci veřejně přihlásit v novém hlasování o důvěře.

2. 4. 2015 | Energetika byla jedním z mých hlavních témat, kterému jsem se věnovala

Měly by se podle vás otevřít některé smlouvy o fungování EU? Třeba Lisabonská smlouva?

To je debata, která nás v současnosti čeká. Evropská unie se musí změnit a evropští představitelé musí převzít zodpovědnost za současný stav věcí. Pravda je někdy prostá, ale všichni víme, že cesta bude mimořádně složitá. Teď nastala chvíle, kdy všichni hovoříme stejným hlasem. Mluvíme o změně a nutnosti návratu k zájmům občanů. Mluvíme o tom, kterak musíme začít naslouchat jejich potřebám a přáním, protože už mají dost prázdných prohlášení a planých řečí. Záleží jenom na tom, kdo své slovo dodrží a kdo nakonec vlastně preferuje současný status quo. Až k revizi smluv dojde, očekávám, že Evropský parlament, jakožto jediný přímo volený orgán EU, dostane zákonodárnou iniciativu a bude moci více zasahovat do činnosti komise, která se již skutečně vymkla kontrole. Budu požadovat, aby česká vláda šla do těchto jednání s jasnými vizemi, kterak chce zajistit silnější pozici v rámci evropských struktur. Prosazovat by se měla také úplná transparentnost rozhodovacího procesu, institucionální reforma, posílení evropských občanských iniciativ a obecně práv občanů a jejich možnosti se k činnosti EU závazně vyjadřovat, povinný registr lobbistů, který obsahuje jména klientů, jejich odměňování a záznam schůzek s úředníky či volenými zástupci. Já se těmto změnám nebojím a ti, kdo skutečně hájí zájmy Evropanů, by se jich neměli bát rovněž. EU musí být pro občany čitelnější, jinak se bude pocít frustrace zvětšovat.

Jak vidíte případný odchod Česka z EU, takzvaný czexit?

Stačí se zeptat vládní koalice a podívat se do českého parlamentu. EU takřka bez výhrad podporuje ANO, ČSSD, KDU-ČSL a TOP 09. Více k šancím na czexitu není třeba dodat. Pouze bych podotkla, že KSČM již několik desetiletí prosazuje zákon o obecném referendu a naše návrhy nikdy nebyly přijaty. Je třeba toto téma řešit i s dalšími stranami v českém Parlamentu. My jsme se referendum nikdy nebáli a nebojíme se jich ani teď.

9. 4. 2015 | Zlaté české ručičky se prostě nezaprou – Zďár nad Sázavou

Nezávislost, drony a USA

14. 7. 2016

Čtvrtého července, tedy v den, kdy Američané slaví svůj Den nezávislosti, jsem se na serveru Novinky.cz dočetla, že „Američané chtějí po Česku souhlas s přelety obřích špionážních dronů“.

Novinky.cz informují, že: „Podle informací Práva české úřady již několik měsíců zaměštnává žádost americké armády o povolení pro přelety těchto bezpilotních letadel, jejichž velikost je srovnatelná s dopravními letouny“. Žádný zástupce České republiky nepovažoval za nutné tuto informaci veřejnosti sdělit, a tak se k ní všichni dostáváme až teď. S touto informací je přitom spojeno několik zásadních problémů, které by rozhodně neměly zapadnout, pokud i my chceme být nezávislou zemí, jež je schopna bojovat za vlastní zájmy.

Problém č. 1: Potencionální sledování

Mluvčí ministerstva dopravy říká: „Snažíme se tyto přelety vojenských bezpilotních letadel USA nad územím ČR umožnit. Hledáme způsob, který bude v souladu s vnitrostátní i mezinárodní právní úpravou a při zachování nejvyšší možné míry bezpečnosti samotného provozu“. Zdá se, že Českou stranu příliš nezajímá, že drony Global Hawk, o kterých se jedná, mají k dispozici „špičkovou špionážní techniku, která může dělat nejen detailní snímky, ale i sledovat telefonické hovory a tok dat na zemi“. Po skandálu spojeném s masovým sledováním ze strany americké agentury NSA, která sledovala i významné volené představitele evropských států, například německou kancléřku Angelu Merkelovou, se zejména Němci zdráhali přelety nad svým územím povolit. Nakonec sice souhlasili, ale jen pod podmínkou, že „letoun bude mít vypnuté všechny radary a senzory, aby nemohly monitorovat situaci na zemi.. Informace o tom, že by podobné starosti měli i Češi, se v článku neobjevila. Čeští zástupci asi hlavně chtějí udělat americké straně zase jednou radost a otázka bezpečnosti jejich vlastních občanů musí jít stranou.

Problém č. 2: Eskalace napětí

Hrozně ráda bych nyní napsala, že zmiňované drony by létaly do oblastí, ve kterých bojuje Islámský stát (IS), který zabíjí nevinné lidi po celém světě, ale pravda je jinde. Jelikož největší bezpečnostní hrozbu současného světa představuje konflikt v Sýrii a aktivity IS, budou drony létat k ruské hranici. „Přelety amerických dronů souvisí s plánem Pentagonu příští rok nasadit až 4 500 vojáků na východní hranici NATO, sousedící s ruským prostorem, tedy v Pobaltí, Polsku, Rumunsku a Bulharsku“. USA a jeho hračka honosně nazvaná NATO se domnívají, zdá se, že řešením všech problémů lidstva je vytváření napětí s Ruskou federací. Nikoho zřejmě nezajímá, že Rusko je jedním z klíčů k nastolení míru v Sýrii a na poražení Islámského státu.

Problém č. 3: Otázka armádních dronů obecně

Článek na Novinkách.cz mi připomněl jeden starší od Echo24 s velmi příznačným názvem „Zabil jsem 1 626 lidí. Lidé jsou jenom bod a vy udělate klik“. Ten pojednává o Američanovi Brandonu Bryanovi, který popisuje každodenní realitu operátora dronů na americké vojenské základně, která je reálným dopadům toho, co dělají, vzdálena tisíce kilometrů: „Prostě celou dvanáctihodinovou šichtu sedíte v takovém boxu. Většinou se ani nepohnete. Je ticho. Pozorujete nějakého člověka, který o tom nemá ani ponětí. Nikdo vás nemůže chytit. Je to prostě jenom bod a klik“. K čemu však „šichta“ tohoto vojáka a jeho kolegů vede? „Podle zprávy OSN zde (jedna oblast v Pákistánu) o život přišlo 2 537 až 3 646 osob. Zraněno bylo mezi 1 128 až 1 557 lidmi. Z toho bylo pouze 49 skutečně prokázaných vysokých představitelů al-Kajdá. Piloti dronů zabil 168 až 200 dětí, 416 až 951 civilistů a mezi 1 904 až 2 446 osob, jejichž totožnost nebyla známa“. Na jeden skutečný cíl tak připadá minimálně 50 nevinných obětí.

Problém č. 4:

Otázka nezávislosti

ČR se samozřejmě může svobodně rozhodnout, komu povolí přelet nad svým územím. Může to dovolit i státu, který proslul jako špatný světový policajt, zemi nelegálně mučící podezřelé na evropském území a vystavující sledování vlastní spojence a občany, ale otázka je, měla by to takovému státu Česká republika skutečně dovolit? Můžeme ho potom všem ještě považovat za relevantního spojence, když nemá úctu k našim pravidlům a k našemu právu?

Je tu navíc další komplikace. Letecký expert Tomáš Soušek Právo upozornil, že bezpilotní letouny stále nesplňují požadavky pro certifikaci žádného evropského, tedy i českého úřadu pro civilní letectví. „Pokud bude existovat vyšší zájem, tak budou muset asi udělat za přesně daných pod-

mínek výjimku“, řekl Soušek. Znamená to, že nyní budeme přijímat zákony tak, aby vyhovovaly zahraničním mocnostem? Už opravdu nevím, kam až jsme schopni zajít, abychom umožnili Spojeným státům americkým, které již zcela destabilizovaly Blízký východ, vést virtuální konflikty ve snaze navrátit atmosféru studené války. Pravda, radši vše povolme, zákony změníme, ustanovme či zrušme, jak je americká ctná libost, a hlavně ať se neřeší konflikt v Sýrii, který se podílí i na destabilizaci Evropy. Nevím, kdo se skutečně domnívá, že tohle povede k většímu nastolení míru ve světě, ale já se obávám vytváření další atmosféry nepřátelství v době, kdy jsme až po krk v problémech, které přitom neřešíme. Takto se nebuduje mírový svět. Takto se připravuje válka.

18. 4. 2015 | Smlouva TTIP byla jedna z největších hrozeb posledních pěti let. I díky vám se jí podařilo zastavit – protest v Praze

Evropská komise je neschopná od svého začátku a Evropu spíše rozvrací!

Usvězení Evropského parlamentu o strategických prioritách pro pracovní program komise na rok 2017 jsem podpořit nemohla, jelikož Komisi v tomto složení naprosto nedůvěřuji a z mnoha důvodů žádám její rezignaci:

1. Za zády občanů vyjednává obchodní dohody, které ohrožují značné množství výtobytků evropské integrace, a to zejména u oblastí životního prostředí, ochrany spotřebitele a sociálních práv.
2. Přes nesouhlas zemí V4 neustále propaguje kvóty na přerozdělování uprchlíků.
3. Odmítá přijmout odpovědnost za britské referendum o vystoupení z EU.
4. Zcela ztratila soudnost a politický cit. V době po britském referendu namísto uklidňování situace představila několik dalších kontroverzních návrhů.
5. Ignoruje výsledky evropský občanských iniciativ.
6. Navrhuje u posuzování endokrinních disruptorů vzdát se principu předběžné opatření.
7. Ignoruje stanoviska členských států a odborné veřejnosti u problematiky glyfosátů.
8. Odmítá zveřejňovat některé své studie s tím, že na to teď není čas, protože je uprchlická krize. Je přitom zřejmé, že je nechce zveřejňovat kvůli jejich závěrům.
9. Přes nesouhlas parlamentu připravuje bezvízový styk s Tureckem.
10. Nevěřím, že chce bojovat proti daňovým rájům, když její předseda Juncker za svého působení v Lucembursku z této země pro některé vybrané nadnárodní firmy daňový ráj udělal.

Avokádo novým palmovým olejem?

22. 8. 2016

Kdo mě sledujete delší dobu, zajisté víte, že se věnuji problematice palmového oleje a následkům jeho nadměrné konzumace nejenom na životní prostředí a biodiverzitu, ale také na životní a sociální podmínky pracovníků, kteří jej sklízí.

Dokonce budu k tomuto tématu pořádat další akce v září (zůstaňte na příjmu). Bohužel se nejedná o problém svou podstatou ojedinělý, ale čím dál častější a evidentně rostoucí. Na vině je především současné konzumní založení „vyspělé společnosti“, již jsme nedílnou součástí a která se nezastavitelně a bezohledně žene dál a dál za mamonem větší spotřeby a vyššího růstu.

Pří této honbě však úmyslně slepě přehlíží následky, které tím způsobuje nejenom sobě, ale společností méně vyspělým, na které s klidem a arogantní ignorací přenáší všechny negativní externality tohoto způsobu života. Proto se nemůžeme divit, že kromě hořících deštných pralesů a snižování biodiverzity planety, díky nadměrné spotřebě a užívání palmového oleje ze strany nadnárodních korporací i nás, se nám pomalu začínají vynořovat i průšvihy v jiných částech světa, kam směřujeme své nové konzumentské zájmy. Jistě znáte avokádo, že? V dnešní době tolik oblíbené ovoce, které pro jeho univerzálnost valná většina food bloggerů a bloggerek strká téměř do všeho a které tak pomohli proslavit. Kdo by samozřejmě nejedl něco, co je zdravé a trendy, že? Navíc celosvětově roste obliba mexické kuchyně, kde je tato surovina nezastupitelná. Žijeme v době, kde se této plodině téměř nevyhnete. Nastavený trend, který rapidně zvýšil spotřebu avokáda po celém světě, má však také svoji odvrácenou stranu, kterou vám načančané instagramové

fotky a videa food youtuberů již neukážou. A tak se dozvídáme, že se v důsledku obrovské celosvětové poptávky lidí po populární surovině rapidně zvedly ceny avokáda.

A vysoké ceny s sebou nesou i vysoký zájem o pěstování této suroviny. Proto najednou zjišťujeme, že díky ekonomickému tlaku dochází k masivnímu odlesňování a znečišťování životního prostředí v Mexiku. Pěstování avokáda je v současnosti výhodnější než pěstování kukuřice a dokonce i sázení a těžba dřeva. Máte tak zde tu samou situaci, která vypukla okolo palmového oleje před 3/4 rokem. A já se ptám, co bude přístě? Co nám natolik v budoucnu zase zachutná, že tím zcela bezohledně zdevastujeme další kus planety, cizího státu i životy jeho obyvatel?

1. 5. 2015 | Prvomájové oslavy byly plné dětské radosti - Nový Jičín

Rok druhý

26. 8. 2016

Pokud mám zhodnotit svůj druhý rok působení na půdě Evropského parlamentu, musím konstatovat, že se jednalo možná až o příliš turbulentní období. Předchozí rok byl poněkud náročnější a plný nečekaných a často nikým nechtěných výzev. Pozitivních věcí, které se v tomto období udály, bych napočítala na prstech jedné ruky.

K těm nejzásadnějším však určitě patří to, že jsem se stala matkou. Všechny maminky mi určitě potvrdí, že taková životní událost vás do jisté míry navždy změní. Nicméně určitě ne k horšímu. Na svět okolo sebe se začnete dívat trošku jinou optikou, a to není rozhodně k zahození.

Myslím, že „mateřský prvek“ v politice je třeba. A ono, co si budeme vykládat, odsakovat si řešit jednu evropskou krizi za druhou od přebalování může být poněkud náročnou disciplínou a dá vám věci do určité perspektivy. Troufnu si však říci, že jsem tento svůj přerod zvládla vcelku obstojně a nemělo to snad žádný vliv na moji práci, posouzení je ale pochopitelně vždy jen na vás.

Nejhorší rok EU

Již minulý rok jsem upozorňovala na to, že zájem české veřejnosti o dění v evropských institucích nebyvale roste. Tento trend zdárně pokračoval i v roce předešlém. Bohužel však nikoliv v souvislosti s pozitivním děním, jak bych si sama přála, ale především s děním negativním. Řekněme si to na rovinu, Evropská unie prožila pravděpodobně nejhorší rok za svoji desítky let trvající existenci. A nejsem si úplně jistá, že nás nějaké lepší roky čekají...

Za tu dobu jsme se museli s kolegy vyrovnat s řadou výzev i neočekávaných překážek. S vrcholem finanční krize v Řecku, nekončící migrační krizí, zbytečným trestním stíháním jednoho z nás, několika teroristickými útoky, a to včetně útoku v přímé blízkosti Evropského parlamentu v Bruselu, s následně na několik měsíců zavřeným bruselským letišťem, s rapidním nárůstem pravicového extremismu v několika státech EU, s emisním skandálem největší evropské automobilky i s nikým neplánovaným odchodem Velké Británie z EU.

Tragická ztráta

Náš poslanecký klub přišel za tragických okolností o dlouholetého kolegu a přítele a my jsme v našich řadách přivítali kolegu, troufnu si říct staronového. Říká se, že co vás nezabije, to vás posílí. Do jisté míry je to určitě pravda. Jenom se

to nesmí přehnat. Ke vši této velmi nestandardní agendě jsme však museli s kolegy zvládat i naši běžnou práci. Mohu s hrdostí říci, že se nám to všem povedlo. A to i našemu kolegovi Jaromírovi, který byl do víru dění hozen zcela nepřipraven ne- očekávanou ranou osudu.

Celý minulý rok tak zdárně pokračoval můj boj s ignorací nebezpečí, které s sebou přináší Transatlantické obchodní a investiční partnerství (TTIP). Boj, který se zdál ze začátku naprosto beznadějný, dnes ale již překvapivě vypadá jako boj, v němž je možné vyhrát.

Objevila se i témata nová – jako např. palmový olej a negativní následky jeho nadměrného používání. Některá témata se naopak dále rozvinula – nejenom zbytečné nadužívání nebezpečných pesticidů, ale celkově i všech tzv. endokrinních distributorů.

Z legislativních dokumentů jsem nejvíce času strávila u nových nařízení týkajících se zdravotnických prostředků, revize směrnice o snížení národních emisí některých látek znečišťujících ovzduší či reformy evropského systému obchodování s emisními povolenkami. V oblasti dopravy jsem se dále věnovala problematice překročné se vyvíjejícího trhu s drony a samozřejmě nemohu také opomenout, že jsem se stala místopředsedkyní Vyšetřovacího výboru pro měření emisí v automobilovém průmyslu, který byl Evropským parlamentem zřízen pro vyšetření kauzy Dieseldgate. Což mi sebralo veškerý zbylý čas.

Vytrácí se zdravý rozum

Řeknu to na rovinu, tisíckrát radši bych se věnovala této pro mnohé možná nezáživné práci, než se neustále dívala, jak Evropou plane další a další nesmyslná krize a jak se ze společnosti i přes veškerou snahu všech dobrých lidí, které znám, vytrácí zbytky hodnot i základní lidská slušnost, pokora a sounáležitost. Bohužel žijeme v době, kdy se z lidských myslí vytrácí zdrženlivost i zdravý rozum a na všech frontách vítězí jednoduchá hesla, zkratky i řešení...

Proto mým největším přáním do třetího roku mého působení na evropské půdě je to, aby Evropa zažila alespoň trochu klidu, aby mohla vydechnout a abychom všichni společně mohli vyřešit problémy, které již před námi leží. A že jich rozhodně není málo. Myslím, že bychom si to všichni zasloužili...

Parlamentnilisty.cz Konečná: Američané se prostě rozhodli, že svět bude krvácet, zatímco oni budou v klidu spát. USA se chovají jako diktátor. A jejich myšlenky na světovládu...

8. 9. 2016

15 LET OD 11. ZÁŘÍ Podle europoslankyně KSČM **Kateřiny Konečné americké intervence na Blízkém východě po 11. září 2001 vedly k destabilizaci nejen celého regionu, ale i Evropy a Asie. „Američané se prostě rozhodli, že svět bude krvácet, zatímco oni budou v klidu spát,“ zlobí se Konečná.**

Jak hodnotíte americké vojenské a politické intervence na Blízkém východě po 11. září 2001? Jsou na tom dotčené země Blízkého východu nyní lépe? Jsou tyto země více prosperující, stabilnější, je tam více bezpečno a podařilo se omezit islamismus a terorismus?

Myslím, že každý, kdo někdy slyšel o Islámském státu, ví, že americké intervence na Blízkém východě po 11. září 2001 vedly k destabilizaci nejen celého regionu, ale i Evropy a Asie. Islámský stát například operuje v Iráku, Libyi a snaží se dostat do Afghánistánu a já opravdu nehodlám podceňovat inteligenci laskavého čtenáře, abych mu říkala, co mají tyto země společného. Co udělali po pádu Saddáma Husajna jeho generálové? Přidali se k Islámskému státu a stali se jedněmi ze strůjců jeho vojenského úspěchu. Od roku 2001 do roku 2014 zemřelo kvůli teroristickým útokům v Afghánistánu až 17 tisíc a v Iráku až 43 tisíc osob. Stabilita a bezpečnost se tedy nekonají. Američané se prostě rozhodli, že svět bude krvácet, zatímco oni budou v klidu spát. Tedy respektive by v klidu spali, kdyby neměli sami na své půdě obrovské problémy s násilím.

Co byste vzkázala Georgi Bushovi a takzvaným neokonzervativcům? Co měl americký prezident po 11. září dělat? Do jaké míry Bush věci aktivně ovlivňoval a do jaké míry byl jen loutkou nějakých skupin?

George Bush udělal tak špatná rozhodnutí v zahraniční politice, že by si zasloužil postavit před mezinárodní soud. Po 11. září místo toho, aby se snažil potrestat teroristy, rozpoutal válku v Iráku ve jménu nastolení demokracie. Místo snahy o odříznutí financování islamistů se ještě více sblížil se Saúdskou Arábií, která financuje radikální islám po celém světě. Bush byl samozřejmě loutkou svých finančních přispěvatelů do kampaně – zbrojařské lobby. A neokonzervativcům bych vzkázala, ať se přestanou plést do věcí, kterým nerozumějí, jejich myšlenky na světovládu USA způsobily akorát chaos a oběti na životech.

Jaký přístup by podle vás měla americká administrativa zaujmout k dění na Blízkém východě?

Měli by už jednou pro vždy uznat, že nejen Blízkému východu prostě nerozumějí, ale držet se od něj co nejdále. Jsem přesvědčena, že by to nejraději udělali, kdyby nebylo té vzácné ropy.

Z hlediska stability Blízkého východu, bylo by lepší, kdyby vyhrál Trump, nebo Clintonová?

To je jako ptát se, do jaké nohy bych se chtěla nejraději střelit. Trump je neřízená střela a Clintonová je jestřáb, který se na destabilizaci Blízkého východu přímo podílel. Obě volby jsou velmi špatné pro stabilitu světa.

Jak hodnotíte současnou úlohu Ruska na Blízkém východě?

Bez Ruska se efektivně proti terorismu bojovat nedá (viz Sýrie), a pokud máme věřit mnoha americkým prohlášením, tak to je přesně to, o co jim jde. Myslím, že je načase ukázat, kdo na jaké straně stojí, a přestat se vymlouvat. Spolupráce s Ruskem může jistě přinést více dobrého než odmítání spolupráce s ním.

Sociální dumping v EU

Dne 14. 9. 2016 jsme na plenárním zasedání ve Štrasburku hlasovali o zprávě o sociálním dumpingu v EU. Zpráva je založena na úvaze, že existuje značná asymetrie mezi realitou stále více rozvinutého vnitřního trhu EU a nedostatečnou ochranou sociálních práv v EU.

Nekalá hospodářská a sociální soutěž je nejen překážkou k udržení vysoké úrovně sociální ochrany v EU, ale především povzbuzuje hospodářské subjekty snížit své náklady na pracovní sílu, a tak jsou postupně podkopávány sociální standardy a snižují se finanční prostředky nezbytné pro zajištění vysoké úrovně sociální ochrany.

Tato asymetrie mezi hospodářskými svobodami a sociálními právy má také značný politický dopad, neboť oprávněně podněcuje pocit, že EU

oslabuje jednotlivce i celé komunity, místo aby je chránila.

Z mého pohledu je tedy jediným řešením této celkově neutěšené, roky velmi zanedbávané a evropskými elitami zcela přehlížené oblasti, alespoň částečná harmonizace sociálních práv v celé EU s cílem vytvoření více sociální Evropy. Jen tak lze zabránit tolik dnes diskutované sociální turistice a útěku lidí z východní Evropy do té západní.

I přesto, že byla původní zpráva v průběhu vyjednávání značně oslabena, obsahuje poměrně solidní seznam konkrétních kroků jak v budoucnosti zabránit sociálnímu dumpingu a posílit sociální ochranu v EU, proto jsem ji podpořila.

15. 5. 2015 | České řemeslo musí mít v Evropě své místo – Trest

Stanovisko ke Komplexní hospodářské a obchodní dohodě mezi Evropskou unií a Kanadou (CETA)

Zásadně odmítáme uzavření dohody CETA v podobě, jak byla předložena Evropskou komisí. Ve svých principech se neliší od smlouvy TTIP a byla vytvořena za účelem další privatizace a deregulace veřejných služeb.

To v důsledku může vést k ohrožení zdraví spotřebitelů a práv zaměstnanců. Stejně tak smlouva CETA otevírá dveře dalším mezinárodním arbitrážím. Navíc se Evropská komise rozhodla obejít parlamenty členských států.

Hlavní argumenty:

* Ve smlouvě CETA je využíván systém tzv. negativních seznamů. To znamená, že všechny služby, které nejsou jmenovitě uvedeny, budou podléhat liberalizaci. Platit to může i pro služby, které dosud nevznikly, nebo dnes nejsou považovány za klíčové. Jedná se o radikální změnu oproti pozitivním seznamům, které byly v obchodních smlouvách EU dosud používány a které obsahovaly pouze ty služby, s jejichž liberalizací vlády souhlasily, takže jiné sektory zůstaly nedotčeny. Jde o zásadní omezení práv jednotlivých států na regulaci.

* Smlouva CETA obsahuje zavedení zvláštních arbitrážních soudů, které budou stát nad právními systémy jednotlivých států. Výhradní přístup k němu budou mít zahraniční a velcí investoři, státy se budou moci vždy jen bránit. Pro tento systém není žádný důvod, protože jak státy EU,

tak Kanada mají dostatečnou právní ochranu investic. Naopak jeho zavedení by podpořilo spekulativní žaloby a utrácení veřejných prostředků na obhajobu.

* CETA také vytváří nerovné postavení farmářů, které povede na evropské úrovni buď k likvidaci některých z nich nebo ke snížení produkčních standardů.

* Rizika plynoucí z CETA jsou oproti hospodářským ziskům obrovská. CETA by měla během deseti let přispět k růstu 0,03 – 0,08 % HDP EU a růst reálných mez by měl být 0,06 %. Veškeré tyto oficiální odhady jsou hospodářsky naprosto marginální.

* Evropská komise plánuje CETA považovat za „předběžně platnou“ pokud ji odsouhlasí Evropská rada. Je tím zpochybněna demokratická role jak evropského, tak národních parlamentů.

Krvavý byznys a politika Komise

21. 10. 2016

Evropská unie je mírový projekt. To je poučka, která je nám neustále předhazována a je to i důvod, proč tato organizace získala Nobelovu cenu míru. V poslední době je tento „slogan“ vystavován silným zkouškám a Evropská komise se očividně zase jednou rozhodla, že pověst EU poškodí. Poprvé totiž navrhla nalít miliony eur z veřejných zdrojů do vývoje pokročilých vojenských technologií.

Evropská síť organizací proti obchodu se zbraněmi (v Čechách reprezentovaná neziskovou organizací NESEHNUTÍ) vidí celou situaci jasně: „Po několika letech systematické a zákulisní práce dokázala zbrojařská lobby získat podporu některých představitelů a představitelky evropských zemí i institucí, aby jí pomohli v jejím zájmu čerpat dotace z veřejných peněz prostřednictvím ‚výzkumu‘. Evropská komise podnikla první krok a doporučila zahrnout do nového rozpočtu EU dotace pro modernizaci zbraní. Toto je teprve začátek, dlouhodobým cílem je založit program, který bude stát 3,5 miliardy eur. Ačkoli je to prezentováno jako ‚obrana‘, pravdou je, že smyslem tohoto jednání je zachovat konkurenceschopnost zbrojního průmyslu a jeho schopnost vyvážet zbraně do zahraničí, což zahrnuje dodávat zbraně do zemí přispívajících k nestabilitě a do zemí, které podněcují krvavé konflikty, jako tomu je například v případě Saúdské Arábie“.

Militarizace Evropy

Zbrojařská lobby se tedy konečně dočkala a sáhne si na evropské dotační peníze. Všichni, kteří si přejí mírový rozvoj našeho kontinentu a planety, se logicky tohoto vývoje obávají, protože militarizace Evropy vždycky vedla k válečnému konfliktu a nikoliv k jeho odvrácení, takže proč by tomu dnes mělo být jinak?

Nové zbraně se potřebují vyzkoušet a lobby bude tlačit, aby se spotřebovaly a vyvolaly větší poptáv-

ku. Mír nás zdá se již opravdu definitivně omrzel a teď přišel čas na to, aby i mírové mezinárodní organizace začaly investovat do zbrojení. Toto bezprecedentní rozhodnutí znovu přispěje ke značné nestabilitě našeho již tak velmi zkoušeného světa a otevírá cestu k nové celoevropské armádě, která by koexistovala vedle NATO.

Nesmíme navíc zapomínat, že rozpočet EU nemá rozpínavý charakter, takže přijetí tohoto návrhu by znamenalo drastické škrty na úkor jiných civilních oblastí. A tak namísto řešení problémů s nezaměstnaností, rozvojem infrastruktury, školství, zdravotnictví, kultury, digitalizace, pomocí do zemí postižených válkami, klimatickými změnami, chudobou, bezdomovectvím apod. budeme dávat peníze těm, kterým jejich krvavý byznys už tak vynesl miliardy...

Pokud Komise bude i nadále bránit tento návrh, tak u mě ztratí již to poslední zrníčko legitimacy, protože půjde proti samotnému smyslu EU, zcela proti zájmu evropských občanů a bude zase jednou jen slepě sledovat zájmy byznysu.

Petice na Nesehnuti

Na stránkách zbrane.nesehnuti.cz proto prosím podepište petici, která nás europoslance vyzve: „Zastavte zařazení výzkumu ve zbrojním průmyslu do nového rozpočtu Evropské unie. Žádné prostředky z EU by neměly směřovat k podpoře vojenských technologií. Prostředky na výzkum by měly být využity k hledání nenásilných cest, které by vedly k prevenci a řešení konfliktů, a to především k zamezení prvotních příčin vzniku nestability“.

Za své kolegy z Evropského parlamentu nemohu a nechci, ale za sebe zcela odmítám podpořit takovýto nebezpečný návrh Komise. Je úkolem levice bránit svět před válečnými choutkami pravice, povzbuzovanými zbrojařskou lobby. V zájmu evropských (ale i světových) občanů.

Odliv kapitálu a bezradnost vlády

29. 11. 2016

O práci politika koluje mnoho mylných představ. Jedna z nich je, že nás vždycky velmi těší, když máme pravdu. Častokrát je tomu přitom zcela opačně, a my z celého srdce doufáme, že se mylíme, či věc vidíme příliš černě apod.

Když v 90. letech propuklo privatizační šílenství, tak KSČM jasně varovala před negativními dopady. Stát se za pár stříbrných zbavoval svého majetku a možnosti zasahovat do ekonomiky. Kromě pár podniků nám toho mnoho nezůstalo a teď čelíme velkému problému – zisky z české ekonomiky odcházejí ve velkém do zahraničí a české společnosti nezůstává nic.

Montážní linka a dojná kráva

Odliv kapitálů z České republiky je již tak alarmující, že si ho všimla i vláda a rozhodla se vypracovat speciální analýzu k tomuto tématu. Díky tomu jsme se dozvěděli toto: „Analýza ukazuje, že prakticky veškerý růst ekonomiky od roku 1995 je dán expanzí zahraničního sektoru. Objem ekonomiky v domácím vlastnictví nezaznamenal prakticky žádný reálný růst, zatímco objem aktivit v zahraničním vlastnictví ve stejném období vzrostl sedmkrát“. To je moc hezký způsob, jak

říci, že tvrdá práce českých zaměstnanců vede jenom k tomu, že zisky shrábne zahraniční investor, a jelikož peníze nezůstávají v české ekonomice, nejsou peníze na zvýšení platů a nutnou modernizaci. Jsme tedy uzavřeni v začarovaném kruhu, který nás ubezpečuje pouze v tom, že jsme a budeme pro Evropu jen levnou montážní linkou a dojnou krávou.

Prodáno nejvyšší nabídce

Doufám, že privatizační korupčníci mají radost ze svých úspěchů. Stát byl prodán nejvyšší nabídce a naše ekonomika z toho nemá nic. Příkladem nám může být i naprostá nesmyslnost české porevoluční privatizace bankovního sektoru. Z ČR odchází na dividendách 150–200 miliard korun každý rok a odhaduje se, že kdyby tomu tak nebylo, růst české ekonomiky by se nejméně zdvojnásobil. Tyto prostředky by pak zůstaly v české ekonomice, mohly by být využity na investice, zlepšení služeb či na platy zaměstnanců. Namísto toho jdou však zisky do bankovních centrál do zahraničí. Inu, skvělá práce českých ekonomických porevolučních mágů, kteří preferovali rychlé peníze na úkor budoucnosti republiky...

22. 6. 2015 | Fair trade a chráněná pražírna jsou věci, které jsem podporovala a prosazovala po celou dobu svého mandátu

Končící rok 2016 bylo období, do kterého jsme si všichni přáli stabilitu a zklidnění české i světové politické scény. Naše přání však nebyla vyslyšena a doba se stále více mění

30. 12. 2016

Velká Británie je na odchodu z EU. Trump věští konec moderní diplomacie a demokracie v USA, války po celém světě pokračují s neutuchající intenzitou, Česká republika byla stále montovnou Evropy, aniž by se za to zaměstnancům dostalo spravedlivé odměny, korporace stále ničí planetu v rámci „závodu na samé dno“ a EU proti zájmu všech svých občanů stále zatvrzele prosazuje smlouvy CETA a TTIP. Předpovídaný konec dějin se nicméně nekoná a do roku 2017 tak vstupujeme, byť ne s nejlepšími vyhlídkami, což je ještě umocněno událostmi v Ankaře a Berlíně z minulého týdne.

„Heil Trump“

Žijeme nyní ve světě, kde jedno procento nejbohatších vlastní 50,8 % světového bohatství a 10 % nejbohatších pak vlastní 89 % světového bohatství. Miliardáři přitom předstírají, že jsou proti současnému stavu a stávají se ministry financí a prezidenty... Tohle je ta opravdová krize, která se odehrává za obrazovkami. Tohle je to, co ničí svět a naděje na spravedlivou společnost! Například Trump ještě nejmenoval všechny členy své vlády a již teď víme, že to bude nejbohatší kabinet v dějinách USA, jelikož už nyní sdružuje boháče, jejichž jmění přesahuje 14 miliard dolarů. Tento kabinet milionářů a miliardářů slibuje, že bude bojovat proti současnému establishmentu a bude prosazovat zájmy střední třídy a „obyčejných“ lidí. No uvidíme... Zatím tomu někteří Američané stále věří a se zdviženou pravicí provolávají „Heil Trump“. Nejlépe to ale shrnul **Bernie Sanders** (tedy muž, který by Trumpa podle většiny analytiků v prezidentské volbě porazil): „Pokud bude kabinet složen z miliardářů a milionářů a bude bojovat proti současnému establishmentu, pak nechci vidět, jaký ten příští establishment bude“.

Výklad lidských práv

Za zásadní považují i to, kterak se stále mluví

o lidských právech, ale problém je v tom, jak úzce jsou v poslední době vykládána. Proč se o nich tolik nemluví v souvislosti s podmínkami a platy pokladních v supermarketech nebo třeba poštovních doručovatelek s těžkými kabelami? Proč se tak málo používá termín lidská práva v kontextu dětí, jejichž rodiče si nemohou dovolit zaplatit jim obědy ve školních jídelnách? I to musíme ve velmi brzkém období vyřešit, pokud se chceme voličům prezentovat jako skutečná alternativa, která nebrání jejich zájmy jen na oko.

Všichni vysocí představitelé států, institucí a korporací musí cítit ten vztek, který se v lidech hromadí. Kanadský premiér **Justin Trudeau** nedávno velmi otevřeně prohlásil, že: „To, čemu čelíme právě teď – vzestupu populismu, dělících linií a šíření strachu – je založeno na faktu, že globalizace nepracuje pro střední třídu a pro obyčejné lidi“. Má samozřejmě pravdu a je skvělé, že i liberálové si jsou vědomi nebezpečí globalizace, ale problém je v tom, že to Trudeauovi nebrání stále prosazovat smlouvu CETA, která jde globalizaci naproti a jen umocní pozici korporací a těch nejbohatších...

Potřebujeme zásadní reformu

Závěr je jasný. Potřebujeme zásadní reformu socio-ekonomických vztahů, jinak budeme muset přihlížet tomu, kterak populisté a miliardáři přebírají chod společnosti. Skutečná levice se nemůže radovat, když se takoví lidé dostávají k moci a ohrožují i ty již dosažené výdobytky moderní společnosti. Musíme požadovat politiku pro občany, která by je nevnímala pouze jako zákazníky a spotřebitele.

Máme tedy mnoho otázek a zásadních problémů, kterým se musíme věnovat, pokud chceme porazit své ideově vyprázdňené soupeře a nepřehlížet celosvětové zkáze. O tom musí rok 2017 být!

ČR přijde o miliardy na modernizaci průmyslu díky dvěma českým europoslancům

29. 11. 2016

Jsem ráda, že se po roce složitého vyjednávání Evropskému parlamentu podařilo odsouhlasit pozici k vyjednávání o v tuto chvíli strategickém dokumentu reformy EU ETS. Všichni víme, že dnes přijaté znění není dokonalé. Nicméně i přesto se domnívám, že se nám podařilo přijmout až na výjimky lepší text, než který připravila Evropská komise. V rámci projednávání jsem se jako zpravodajka snažila především o to, aby v dokumentu byla reflektována jak ambiciózní ochrana životního prostředí a klimatu, tak aby byly zároveň brány v potaz její sociálně-ekonomické dopady. Na jednu stranu je třeba dbát našeho závazku z Paříže o udržení zvyšování teploty klimatu pod dva stupně. Na tu druhou si musíme uvědomit, že vzhledem k tomu, že je česká ekonomika na průmyslu fatálně závislá, nebylo by příliš rozumné přehnanou regulací zbytečně nutit některé sektory k přestěhování za hranice EU.

Vždy jsem se tak snažila o vyvážení dopadů na životní prostředí i sociálně-ekonomických aspektů. Velmi mě mrzí však jedna věc. Díky podpoře dvou našich europoslanců – Ludka Niedermayera /TOP 09/ a Michaely Šojdrové /KDU-ČSL/ Česká republika pravděpodobně přijde o několik miliard korun do rozpočtu na modernizaci naší průmyslové infrastruktury. Neboť tyto dva předložili pozměňovací návrh zapojující Řecko do modernizačního fondu, který jako jediný plénem prošel. Původně jsme měli získat až 48,3 miliardy Kč do rozpočtu. Tímto pozměňovacím návrhem se z Řecka stane 2. největší příjemce z modernizačního fondu a případně na něj až 1/3 všech prostředků z fondu, proto se zde bavíme o snížení podílu ČR v řádech miliard.

Nicméně i přesto všechno dnes Evropský parlament udělal první velmi důležitý krok ke snížení množství emisí i k ochraně motoru růstu EU.

25. 8. 2015 | Pacientské organizace a jejich vyšší zapojení ve zdravotnictví. Za to jsem bojovala celých pět let a povedlo se!

Nezamýšlený důsledek

17. 2. 2017

Plenární zasedání EP (13.-16. února 2017) bylo jedno z těch nejvýživnějších, jaké jsem za svou kariéru zažila. Program by se dal ve stručnosti shrnout jako zamýšlení nad budoucností – řešili jsme budoucí vztahy s Kanadou i budoucnost zahraničního obchodu (CETA), robotiku, boje proti terorismu a další zásadní témata. Řešili jsme i samotnou budoucnost EU – a že zde je třeba se skutečně pořádně zamyslet, víme všichni.

Přesně této problematice se tak věnovaly dokumenty „Možný vývoj a změny současného institucionálního uspořádání Evropské unie“ a „Zlepšení fungování Evropské unie využitím potenciálu Lisabonské smlouvy“. Již ze samotných názvů je zcela patrné, že jejich autoři (ze středo-pravicového spektra) plánují významné změny v rámci institucionálního uspořádání (tedy i revizi smluv) a rovněž chtějí plně využít nástrojů, které jim sice dává Lisabonská smlouva, ale nejsou zatím plně využívané.

Parlament a Rada

Autoři požadují, aby v rámci EU vznikl skutečně dvoukomorový legislativní systém (Parlament a Rada) a aby byla posílena úloha Komise tak, aby mohla v plné míře a účinně plnit svou úlohu hybné síly společenství. Zde bych chtěla pouze připomenout, že Komise je dlouhodobě kritizována za „demokratický deficit“ a je až nechvalně známá svými vazbami na korporace a velký byznys.

Texty požadují společnou zahraniční, bezpečnostní, hospodářskou, fiskální, měnovou, azylovou, migrační a do značné míry i energetickou politiku. Dále se vyslovují pro „povinný legislativní přístup k přesídlování“, takže o kvóty nejsme ochuzeni ani tady. Podporují vytvoření evropské obranné unie a investování do zbrojení.

Přestože jsou schválené texty spíše zamýšlením nad budoucností a nemají legislativní charakter, ukazují názorové rozpoložení většiny EP. Z obou dokumentů mi vychází, že navrhované změny struktury a konceptu EU jsou tak zásadní, že již nemůžeme hovořit v podstatě o ničem jiném než

o vytvoření nového státního útvaru, který se velmi blíží federativnímu uspořádání. Nyní záleží na každém členském státu a jeho občanech, aby si vyjasnili, zda je toto skutečně ta budoucnost EU, jakou si představují.

Nová vlna pravicového populismu

Problém vidím zejména v tom, že se opět jedná o iniciativu shora, která není nikomu vysvětlována. Návrhy byly prostě předloženy a schváleny. Podobný způsob rozhodování vede pouze a jedině k tomu, že propast nepochopení mezi EU a jejími občany se značně prohlubuje a my jsme svědky nové vlny pravicového populismu.

Na lidské úrovni mi bylo opět nesmírně líto, jak EU dokáže v rámci honby po moci zcela ignorovat zájmy občanů a jen okrajově se věnovat způsobům, kterak mohou ovlivňovat dění v EU. Stačí se jen podívat, jak málo prostoru je věnováno evropským občanským iniciativám, které zavedla Lisabonská smlouva. Tento mechanismus, pomocí kterého mohou občané navrhovat Komisi legislativu, se přitom neosvědčil, neboť je Komisí zcela ignorován a zájem o něj jeví jen naprosto mizivé procento občanů – i proto, že většina evropských občanů o něm nikdy neslyšela.

Chápu, že každá organizace touží mít co největší podíl moci a vlivu a EU rozhodně není výjimkou. Jsem však přesvědčena, že se musíme reálně zamyslet nad tím, zda se jedná o něco, co jsou občane 28 členských států schopni akceptovat. Osobně slyším spíše hlasy, které se domnívají, že EU má už nyní až příliš mnoho pravomocí, a přitom se nedomnívají, že jim nějak pomáhá.

EU by teď měla hlavně přesvědčit svoje vlastní občany, že má smysl a je schopna prosazovat jejich zájmy. Pokud tak neučiní, a přitom bude neustále požadovat více pravomocí, zjistí, že si kope vlastní hrob a nechtěně podporuje to, proti čemu se snaží bojovat, tj. onen zmiňovaný pravicový populismus...

Budou se opakovat praktiky ČKP?

28. 2. 2017

Někteří z vás si jistě ještě pamatují, že se mi v roce 2014 podařilo prosadit můj návrh zákona rušící tzv. „příspěvek nepojištěných“ – tedy platbu, kterou Česká kancelář pojistitelů (ČKP) vymáhala za to, když někdo neměl povinné ručení. Pokud takový řidič způsobil nehodu, ČKP sice škodu zaplatila, ale vymáhala ji po viníkovi v plné výši, plus právě nezaplacené pojistné za celou dobu neplacení. K předložení tohoto zákona mě vedlo několik důležitých důvodů.

Na prvním místě bych zmínila nechutné praktiky v praxi, které ČKP roky na lidech aplikovala, kdy ke konci se v souvislosti s ČKP hovořilo o nátlakových metodách při vybírání poplatků za údajně nepojištěná vozidla. Přitom podstatná část sankcionovaných se vůbec nerekrutovala z řad těch, kteří by opomněli platit pojistku nebo měli cokoliv jiného v nepořádku. ČKP obesílala až půl milionu motoristů ročně a tvrdě vymáhala sankce po všech motoristech, kteří byli vlastníky registrovaného vozidla. Do hledáčku ČKP však spadla např. i muzea historických automobilů, tedy lidé, kteří měli svůj vůz dlouhodobě nepojízdný, a vlivem velmi častých administrativních chyb i lidé, kteří vůz v daném období již vůbec nevlastnili. Ročně tak z motoristů vymohla až jednu miliardu korun, z toho až půl miliardy tvořil čistý zisk. Z pohledu ČKP tak často docházelo k neoprávněnému obhacování v poměrně dobře organizovaném lukrativním byznysu.

Z těchto praktik netěžili příliš řidiči, kteří by měli třeba nižší povinné ručení, ale převážně různé vy-mahačské kanceláře, exekutoři na tento příspěvek navázání apod. Věc došla až tak daleko, že musel zasáhnout ústavní soud, který tuto praxi označil ve svém nálezu za nepřijatelnou. Navíc rozhodl, že se jedná o dvojí trestání hříšníka. Tehdy jsem ještě byla poslankyní v Poslanecké sněmovně ČR. Na základě těchto nechutných praktik i toho, co řekl ústavní soud, panovala v Poslanecké sněmovně vzácně široká shoda, že je potřeba tomuto učinit přítrž. Věc podpořilo dokonce i ANO, které mělo k mému návrhu zpravodajku. Jaké však

bylo mé překvapení, když jsem před dvěma týdny zjistila, že v té samé Poslanecké sněmovně leží poslanecký návrh zákona, který výše zmíněný příspěvek znovu pěkně potichu zavádí a znovu by to měla být právě ČKP, která ho má vymáhat. Osobně chápu, že jednou z hlavních příčin byly vadné registry, které, jak doufám, již ministerstvo dopravy spravilo, ale na druhou stranu, některé předchozí výtky nadále trvají.

Proč vracet něco, co tak tragicky selhalo. ČKP není ČTÚ ani soud, čili obrana proti této sankci je dosti pofidérní a kontrolní mechanismy stále chybí. Navíc je docela na zamyšlení, jestli ČKP vracet do rukou něco, s čím zacházela takovým otřesným způsobem. Ve vsí účtě k obětem domácího násilí, připomíná mi to tak trochu situaci, kdy manžel doma bije ženu, zavrou ho, po letech se vrátí z vězení a žena se domnívá, že se již napravil, nicméně vzhledem k tomu, že je to ten stejný člověk, tak ji za měsíc začne bít znova.

Protože již nejsem v Poslanecké sněmovně, nemohu přijetí tohoto zákona ovlivnit. Je možné, že kolegové vidí něco co já ne, nicméně doporučuji vám sledovat proces projednávání tohoto zákona velmi pečlivě, abychom se zase za pár let nemuseli divit a složitě vymýšlet jak situaci napravit.

24. 9. 2015 | Každý rok má evropský poslanec šanci nominovat pouze jednoho kandidáta na Cenu evropského občana. Moje volba byla jednoduchá. Marek Hrubec na severovýchodě Burundi založil univerzitu a dlouhodobě se věnuje osvětě v oblasti základních práv, a to nejen v EU, ale také ve vztahu k lidem žijícím v Africe

Boj proti terorismu

28. 2. 2017

Zpráva o boji proti terorismu byla schválena i mým hlasem, jelikož se domnívám, že byl již nejvyšší čas, abychom zavedli způsoby, které nám umožní efektivně bojovat proti jedné z hrozeb naší doby. Legislativa členských států EU byla například bezbranná proti skupinám jednotlivců, kteří odjížděli do zahraničí na výcvik, či přímo bojovat po boku Islámského státu a posléze se vraceli do Evropy. Vzhledem k závažnosti hrozby a nutnosti zastavit zejména příliv zahraničních teroristických bojovníků je nezbytné kriminalizovat vycestování za účelem terorismu, tedy nejen s cílem páchat teroristické trestné činy a poskytovat nebo podstoupit výcvik, ale také účastnit se činností teroristické skupiny. Rostoucí bezpeč-

nostní hrozbu kromě toho představuje i přicestování na území Unie za účelem terorismu. Kriminalizace podstoupení výcviku k terorismu proto doplňuje stávající trestný čin poskytování výcviku k terorismu a řeší specifickým způsobem rizika, která představují osoby, jež se aktivně připravují na spáchání teroristických trestných činů, včetně těch, které nakonec páchají samostatně.

Členské státy jsou navíc vyzvány, aby přijaly opatření na ochranu, podporu a pomoc, jež budou reagovat na zvláštní potřeby obětí terorismu a zajistila, že přeživší oběti terorismu budou mít přístup ke službám podpory pro oběti a k opatřením na jejich ochranu.

12. 4. 2016 | Každý europoslanec má možnost v budově Evropského parlamentu uspořádat několik vystav za rok. V roce 2016 jsem zvolila Ústecký kraj a i díky Oldřichu Bubeníčkovi

Oblíbené české (euro)mýty

31. 3. 2017

S nástupem internetu se mnoho učenců domnívalo, že stojíme na prahu nového věku, který nám umožní lehký přístup k informacím a pravdě. Problémem však je, že kde je informace, tam je i možnost desinformace a pravda se ještě nikdy nejevila více relevantní než na diskusích pod internetovými články.

Česká společnost je již nějakou dobu celkem kritická k evropskému projektu, a proto není divu, že je náchylná uvěřit i „kachnám“ o EU. Rozhodla jsem se vybrat ty, se kterými jsem se jako europoslankyně setkala nejčastěji.

Ztrácíme Ř

Na satirickém webu pravdive-zpravy.cz byl v loňském roce vydán článek o tom, že Evropská lingvistická rada, která je součástí evropských institucí, jednomyslně odhlasovala zrušení písmene Ř. Důvodem měl být fakt, že písmeno Ř téměř žádný jazyk států Evropské unie nepoužívá a jeho výslovnost je pro ty, kteří neovládají češtinu, nesmírně obtížná. Lidé by měli být také nuceni měnit svá křestní jména a měnit by se měla i jména některých českých měst.

Evropská lingvistická rada není součástí žádné z institucí Evropské unie, Evropská lingvistická rada totiž vůbec neexistuje. A EU nemá mandát k tomu, aby zasahovala do jazyka jakéhokoliv členského státu.

Ztrácíme moře

V dubnu 2014 německá televize odvysílala reportáž uvádějící, že kvůli nedbalosti českých europoslanců přišla Česká republika o 10 km chorvatského pobřeží. Tohle území nám prý nabízelo Chorvatsko výměnou za dvě poslanecká křesla v Evropském parlamentu v rámci reciproční emise. Co může být pro vnitrozemský stát horší, než mít možnost získat moře a totálně to zpackat...? Šokující informace je však zcela nepravdivá. Fiktivní reportáž byla vytvořena v rámci kampaně

nadace Open Society Fund, kampaň nesla jméno: „Chcete moře? Staňte se Evropany“ a vtipem a nadsázkou chtěla motivovat voliče k účasti ve volbách do EP.

Ztrácíme zahrádky

Po e-mailu a sociálních sítích se začaly šířit zprávy o „bruselském diktátu“, který lidem zakáže pěstovat zeleninu z vlastních semínek, vyměňovat si semínka se sousedy, zkrátka zasít cokoli, co předtím nebylo registrováno, což by mohlo znamenat například i konec pro staré nebo místní odrůdy rostlin. EU pravda plánovala změnu legislativy, ale registrace se týká jen výrobců semen pro trh. Diskutované nařízení umožnilo nově jednoduchou registraci bez testování i místním, starým a krajovým odrůdám a zabránilo podvádění s libivými označeními, jako je „stara“ či „krajova“ odrůda. Evropských mýtů je však samozřejmě ještě velmi mnoho – např. banány musí být zakřivené, Brusel zakáže královně psa, koblihy patří do igelitu, konec zabíjení vánočních kaprů, konec hlubokých výstřihů v hospodách, kadeřnice nesmí v práci nosit podpatky, britské nemocnice musí zaměstnat lidi, kteří neumí anglicky apod. Jeden pisatel se mě nedávno tázal, zda je pravda, že Němcům se bude zabavovat majetek ve prospěch migrantů, pokud se nenahlásí na říšský úřad v Krakově. Nic z toho samozřejmě pravdou není.

Blbosti nebrat vážně

V dnešní době je však těžké orientovat se v návalu informací a najít si čas na to je kriticky analyzovat. Ale některé věci jsou prostě blbosti a neměli bychom je brát vážně. Z vlastní zkušenosti vím, jak velmi složité je proniknout do fungování evropských struktur a pochopit, jak zde věci fungují. Na EU můžeme jistě kritizovat mnoho věcí a není příliš třeba si je vymýšlet, ale měli bychom si uvědomit, že do značné míry neseme zodpovědnost za informace, které jakýmkoliv způsobem šíříme!

Sobotkův kostlivec nás zostuzuje v Evropě

19. 3. 2017

Velkou noční můru zřejmě způsobují premiérovi Sobotkovi zmínky o privatizaci bytů OKD, která je tak negativně s jeho jménem spojována, že radši riskuje další ostudu České republiky v Bruselu. Tento týden totiž úřad při Evropské komisi, který má na starosti kontrolu hospodářské soutěže, obdržel stížnost společnosti Arca Capital Bohemia na nedovolenou státní podporu ve výši několika miliard korun při privatizaci OKD včetně jejího bytového fondu. Firma, která stížnost podala už loni v červnu, se nově opírá o znalecký posudek, který ocenil majetek společnosti RPG Byty, původní byty OKD, ke konci roku 2015 pro účely fúze na 26,04 miliardy korun. To zásadní ale je, že podle dat Českého statistického úřadu měly byty OKD v roce 2004 hodnotu přibližně 14,076 miliardy, přičemž kvůli privatizaci byl celý bytový fond OKD ohodnocen a prodán za částku mnohonásobně

nižší – za „pouhých“ 1,79 miliardy korun. Tímto zjištěním rozčarovaná firma upozorňuje na to, že stát prodal svůj podíl ve společnosti OKD hluboko pod tržní cenou, a to o více než deset miliard korun. Není třeba připomínat, kdo byl tehdy ministr financí, kdo je pod tímto „výhodným“ obchodem podepsaný. Anebo radši ano, někteří lidé mohou mít krátkou paměť: V letech 2002 až 2006 byl ministrem financí Bohuslav Sobotka. Problémem, který nyní leží na stole bruselských úředníků, se premiér pochopitelně mohl zabývat dříve. Připomínat téma privatizace bytů OKD pár měsíců před volbami se mu však pochopitelně nehodí. Troufla bych si ale říct, že je to marná snaha, tohoto kostlivec se mu zpátky do skříně nacpat jen tak nepodaří.

9. 5. 2016 | Do Štrasburku jsem pozvala pěvecký sbor Ondrášek – děti z toho mely skvělý zážitek a my také

Lidovci versus samoživitelky

5. 4. 2017

Když před časem Jiří Čunek v souvislosti se zálohovaným výživným pro samoživitelky prohlásil, že pokud se žena špatně rozhodla, s kým mít dítě, musí nést následky, mohli se lidovci vmlouvat na exces svého kontroverzního straníka. Jenže o pár dní později sám předseda Pavel Bělobrádek doporučil těmto matkám, které opustil partner a jsou tak ohroženy chudobou, aby si našly jiného chlapa. Základem rodiny, o níž lidovci tak rádi mluví, najednou nejsou plnohodnotné citové vazby, partnerství degradují jen na instituci pro materiální zajištění.

„Rozhodně se nebudu cpát do vztahu z ekonomických důvodů, nejsem zlatokopka ani prostitutka.“ napsala předsedovi KDU-ČSL v diskusi na internetu jedna žena. Stručně a přesně vyjádřila, jak lze jeho výrok chápat. On se za něj sice omluvil, ovšem až poté, co jeho arogantní věta vyvolala bouři znechucení nejen mezi samoživitelkami. Zřejmě mu došlo, že urážkou – on říká nadsázkou

– body před volbami nezíská. A že naší společnosti není cizí solidarita se ženami, které pečují o děti a mnohdy marně od expartnerů požadují alespoň ekonomický podíl na výchově potomků. O body naopak přichází. Počet neúplných rodin se přibližuje hranici 200 tisíc, v 90 procentech se o nezaopatřené děti starají matky. A stále větší počet jich je ohrožen chudobou a sociálním vyloučením. A z nich si předseda lidovců dělá nepřátele. Ale proč bychom očekávali zájem o boj s chudobou od strany, která hájí krádež století, tedy církevní restituce, jež nás vyjdou na desítky miliard.

Proč bychom očekávali zájem o boj s chudobou od strany, která se spojuje s hnutím STAN, ještě nedávno partnerem Kalouskovy TOP 09. Právě její „reformy“ počty chudých zvyšovaly. Počkejme si raději na další hloupé a asociální výroky, které by mohly lidovce vrátit tam, kde byli v minulém volebním období. Mimo poslanecké lavice.

18. 5. 2016 | V Chrudimí musí každý navštívit Muzeum loutkařství

Pandořina skříňka otevřena: téma palmového oleje v Evropském parlamentu

25. 4. 2017

Poslankyně Evropského parlamentu Kateřina Konečná (KSČM) píše o svojí aktivitě v boji proti neekologické a asociální výrobě palmového oleji a dalších okolnostech.

Téma palmového se mi otevřelo někdy na konci roku 2015, kdy jsem se poprvé dozvěděla o požárech v Indonésii a zcela jsem užasla. Deštné pralesy byly v plamenech a s nimi všechno živé v nich, ekologické škody byly závažné, ale zdálo se, že o tom vlastně nikdo neví. Jako bychom se všichni dívali na druhou stranu a nechali Indonésii hořet. Nikdo o tom neinformoval, málokdo o tom mluvil a zdálo se, že to nikdo neřeší. Začala jsem se tedy o téma zajímat a vůbec jsem přitom netušila, že otevírám Pandořinu skříňku. Požáry v Indonésii totiž souvisely s korupcí, zaslepeností, dětskou prací, ekologickou devastací, porušováním lidských práv, nenasytostí nadnárodních korporací, post-koloniálním rozvojem a dalšími problémy, nad kterými povýšeně stál palmový olej.

Palmová katastrofa, zisky za každou cenu...

Tato nevinně vypadající složka, která se často přidává do cukrátek, kosmetiky, dětské výživy, Brambůrek a dalších potravinářských a drogistických výrobků, má na svědomí, že v Indonésii v délce asi 8 000 kilometrů, na více než dvou milionech hektarů, hořel deštný prales a požár za tři týdny vypustil do atmosféry víc CO², než zvládne Německo za celý rok. Orangutani, levharti oblačkovi, medvědi malajští, giboni, sumaterští sloni i tygři, spolu s tisíci a možná miliony dalších druhů, přišli o ty poslední zbytky svého přirozeného prostředí a hrozí jim likvidace. 69 milionů obyvatel Indonésie a Bornea dýchalo znečištěný vzduch a tisíce lidí zaplatilo za tyto požáry životem. Příčinou byla snaha vytvořit na úkor pralesa palmové plantáže. Negativa takovéto produkce palmového oleje

jsou jasná, ale nízká cena je schopna všechno přebít. Jsme tak svědky dalšího závodu na dno, při kterém se řídíme raději krátkodobým ekonomickým prospěchem, než dlouhodobými zájmy udržitelnosti našeho života na Zemi. Jak naznačeno, problém nespočívá „pouze“ ve vypouštění škodlivých látek do našeho ovzduší, což samozřejmě napomáhá globálnímu oteplování, ale zejména v tom, že si tak ničíme deštné pralesy, kterým se právem přezdívá plíce planety.

...a evropská parlamentní politika

Dne 17. 3. 2016 jsem proto na půdě Výboru pro životní prostředí, veřejné zdraví a bezpečnost potravin (ENVI) iniciovala slyšení na téma Palmový olej a deštné pralesy: Co může EU udělat, aby zastavila kácení lesů? Jako první o tomto tématu hovořil Jakub Kvapil za českou organizaci Lestari, se kterou na tématu úzce spolupracuji. Frakce GUE/NGL, jejíž jsem členkou, navíc uspořádala 6. 9. 2016 v Evropském parlamentu konferenci o hrozbách produkce palmového oleje, které se účastnili odborníci z EU, Indonésie a Kanady.

Byla jsem si však plně vědoma, že u tak palčivého tématu je třeba být aktivnější. Na můj návrh se tak výbor ENVI rozhodl vypracovat zprávu „o palmovém oleji a odlesňování deštných pralesů“, kterou jsem dostala za úkol napsat a vyjednat. Příznávám, že k práci na zprávě jsem přistupovala se značným respektem, protože se mělo jednat o moji první zprávu v Evropském parlamentu a navíc o vůbec první zprávu k tomuto tématu v historii této instituce.

Kompromisní podoba zprávy a další kroky

Největší boj se v rámci vyjednávání kompromisních návrhů vedl o téma biopaliv. Mnou původně navržený text obsahoval požadavek vyjmutí palmového oleje jako složky do biopaliv do roku 2020. U tohoto tématu se nejvíce projevil rozdíl

ly mezi pravou a levou částí politického spektra. Strany od středu nalevo se přikláněly k co nejambicióznější formulaci (ukončit přidávání palmového oleje do biopaliv nejpozději do roku 2020), strany na pravici chtěly zvolit opatrnější formulaci bez uvedení časového limitu. Text odhlasovaný na výboru nakonec žádá Komisi, „aby přijala opatření vedoucí k tomu, aby se rostlinné oleje, včetně palmového oleje, které jsou hnací silou odlesňování, pokud možno do roku 2020 přestaly používat jako složky biopaliv“.

Za zcela zásadní v rámci zprávy považuji, že: „vyzývá EU, aby zavedla minimální kritéria udržitelnosti pro palmový olej a výrobky obsahující tento olej, které jsou dováženy do EU, a zaručila tím, že palmový olej v EU:

- není přímou nebo nepřímou příčinou poškozování ekosystémů, jako je např. odlesňování původních a druhotných lesů nebo ničení či znehodnocování rašelinišť nebo jiných ekologicky cenných lokalit, a nezpůsobuje ztrátu biologické rozmanitosti, především všech ohrožených druhů zvířat a rostlin,
- není příčinou změn postupů při obhospodařování půdy, které mají negativní dopad na životní prostředí,
- není příčinou vzniku ekonomických, sociálních a ekologických problémů a konfliktů, konkrétně mj. dětské práce, nucené práce, nezákonného záboru půdy nebo vyhánění domorodých nebo místních komunit,
- plně respektuje základní lidská a sociální práva a je plně v souladu s adekvátními sociálními a pracovními normami, které mají zaručit bezpečnost a dobré životní podmínky pracovníků,
- umožňuje začlenění malopěstitelů palmového oleje do systému certifikace a zajišťuje jejich spravedlivý podíl na zisku,
- je pěstován na plantážích, které jsou obhospodařovány za použití moderních agroekologických metod, jejichž cílem je stimulovat přechod na udržitelné zemědělské postupy, a minimalizovat tak negativní ekologické a sociální škody.“

O zprávě výbor pro ENVI hlasoval 9. 3. 2017, tedy

zhruba rok poté, co výbor organizoval svoji první veřejnou debatu k tomuto tématu, což je rychlost na obvyklý evropský standard skutečně překvapivá. Až na pár malých výjimek byly všechny kompromisní návrhy podpořeny všemi politickými skupinami; z 57 přítomných členů výboru se pro zprávu vyslovilo 56 a pouze jeden byl proti. Zpráva byla poté odhlasována na půdě plenárního zasedání Evropského parlamentu (4. 4. 2017). Z přítomných 686 europoslanců pro zprávu hlasovalo 640, proti 18 a 28 se zdrželo.

Závěrem: palmový olej jako ekologická a sociální otázka a pravidla pro nadnárodní společnosti

Jsem přesvědčena, že schválená zpráva představuje důležitý krok nutný pro vypořádání se s negativními důsledky používání palmového oleje a jeho neekologickým pěstováním. Jsem velmi ráda, že si výbor ENVI, ale i Evropský parlament uvědomil, že problém se nenachází jen v ekologické rovině, ale že se jedná o velmi citlivou sociální otázku.

Při psaní a vyjednávání této zprávy jsem se utvrdila v názoru, že je nutné v rámci OSN přijít s právně závaznými pravidly pro nadnárodní společnosti a doufám, že si v budoucnu europoslanci uvědomí tuto souvislost a budou podle toho i hlasovat. V tuto chvíli totiž sice mluvíme „jen“ o palmovém oleji, ale příště se můžeme bavit např. o sóje a avokádu. Navíc, přestože si to možná neuvědomujeme, mluvíme i o dodržování klimatický dohod z Paříže a o cílech udržitelného rozvoje OSN. Téma palmového oleje nezmizí, když se o něm nebude mluvit. Deštné pralesy budou hořet i nadále a s ním i nenahraditelný kus flóry a fauny, o který si nemůžeme dovolit přijít. Slepota k této problematice se do značné míry rovná vlastní potencionální zkáze, a pokud chceme být skutečně zodpovědnými obyvateli naší planety, kteří ji chtějí svým potomkům předat v co nejlepším stavu, pak to nesmíme ignorovat. Jsem proto velmi ráda, že se podařilo zprávu dostat na Komisi, ale to nesmí být konec – toto téma si i nadále zasluhuje a bude zasluhovat naši pozornost.

Parlamentnilisty.cz Máte v potravinách méně masa a ovoce než Němci či Rakušané! Europoslankyně Konečná ukazuje na překvapivého viníka

23. 7. 2017

Rozdíl v kvalitě výrobků, které se prodávají ve stejném obalu, prokázala studie zadaná Ministerstvem zemědělství ČR. Země V4 požadují řešení po Evropské komisi (EK). Premiér Fico bude v následujících dnech o tom jednat s předsedou EK Jean-Claudem Junckerem. Je to dobrý nápad?

Příliš dlouhodobý nápad. Než se cokoli schválí na evropské úrovni, trvá to tři až pět let. Jednoduchým řešením, které se může stát realitou během měsíce nebo dvou, je, aby se například český ministr zemědělství vrátil k tomu, co bylo v historii – tj. jasně dané normy. Ve chvíli, kdy si dáme do právních předpisů, že nebude možné vozit ovocný nápoj s ovocnou složkou nižší než 20 procent, tak k nám nikdo – a schválně nechci jmenovat značky – takový nápoj nedoveze. Stejně tak, když si řekneme, že rybí prsty musí mít 60 procent obsahu masa, prostě budou takový mít, protože to bude naše nařízení. V tom nás Evropská unie nijak neomezuje. Máme právo si dát podmínky v rámci kvality potravin jaké chceme – tak, jak to má například Rakousko. Chápu pana ministra Jurečku, že lidovci s jejich preferencemi a strachem z porážky udělají cokoli. Ale měl čtyři roky na to, aby situaci řešil. Vytáhl problém čtyři měsíce před volbami, a pokud půjdeme pouze po evropské úrovni, tak vám garantuji, že dřív než za čtyři roky to nevyřešíme. Když jsem si četla zakládající smlouvy, evropská legislativa ani nemá moc možností, jak postupovat. Chráníme kvalitu, aby zboží neobsahovalo zdraví škodlivé látky, kontrolujeme, aby byl spotřebitel informován, aby bylo na výrobcích napsáno, kolik čeho obsahují, ale kolik, to už je podle mého názoru věc národní legislativy. Ministr Jurečka selhal a svádí situaci na Evropskou unii. Kolik například vepřovka bude obsahovat masa, to si může určit stát. Nevím, proč jdeme složitější cestou, když můžeme jít jednoduchou, i když chápu, že některé koncerny by asi nebyly nadšeny a možná se ptejte, proč k tomu do této chvíle nedošlo a kdo vládne na ministerstvu nebo ve vládě ČR.

Dokážete si představit stanovení normy třeba

pro každý výrobek?

Je to složité, ale je to o vůli chtít. Ptám se, proč to jde v Rakousku? Asi se nemusíme zabývat každým výrobkem, ale mělo by být zaručeno, že masné výrobky budou obsahovat nějaké procento masa a ne jen nějaké substráty. Na celé kauze mi vadí, že hledáme složité a dlouhodobé řešení. Já neříkám, ať nehlédáme evropskou cestu, ale to nemůže být jedna jediná odpověď, kterou dáme občanům České republiky. Máme řešení i v národních rukou, tak ho použijme a pojdme s tím něco dělat i doma a přestaňme se bát nadnárodních společností a prostě jim to přikažme. Je populární nadávat na Evropu. Když se něco nepovede, je fajn říct: hnusná Evropa, konečkonců to někdy používá každý z nás politiků, ale v této konkrétní věci ministr Jurečka nejenže měl čtyři roky ve funkci na to, aby jednal i s Evropskou komisí, to je problém, o kterém se bavíme minimálně osm let..

24. 9. 2016 | Litoměřický odborný seminář již má své pevné základy

Pacientské organizace v Bruselu

Dne 7. 6. 2017 jsem spolu s Akademií patientských organizací v Evropském parlamentu v Bruselu uspořádala mezinárodní konferenci zástupců patientských organizací z celé EU. Mé pozvání přijalo také na 50 zástupců českých patientských organizací. Konference se účastnili např. vyslanci organizací z Bulharska, Rumunska či Belgie. Přijel nás podpořit také současný český ministr zdravotnictví Miloslav Ludvík a jeho náměstkyně Lenka Teska Arnoštová. Hlavním cílem konference bylo umožnit národním patientským organizacím potkat se s jejich evropskými zastřešujícími organizacemi (o kterých často ani nevědí, že existují) a jednat s nimi o možnostech širší spolupráce. Patientské organizace, které jsou v našich podmínkách často samo financované spolky pacientů a jejich příbuzných a kamarádů mají nezdědka problém s vlastní propagací i s přístupem k národním i evropským dotacím, neboť obvykle nemají žádné odborné zázemí. Často těmto národním organizacím také chybí jakýkoliv kontakt s jejich protějšky v jiných zemích EU. Za tohoto stavu jsou jejich možnosti pomoci dalším lidem se stejnou nemo-

cí nebo ovlivnit tvorbu politik a zákonů jen velmi omezené. S tímto jim právě pomáhají zastřešující organizace, které je navzájem propojují na celoevropské úrovni a poskytují potřebné rady i co se týče přístupu k financím. Dlouho jsem si proto pohrávala s myšlenkou podobnou akci uspořádat a propojit tak konečně organizace z různých zemí. Účastníci konference měli možnost seznámit se např. se zástupci Evropského fóra pacientů, zástupci PACT, Evropské platformy pro roztroušenou sklerózu, EURoRDIS – evropské platformy pro vzácná onemocnění nebo zástupcem AIFP. Dokonce měli i příležitost poslechnout si zástupce Evropské komise, který jim přednesl pohled a plány komise do budoucna týkající se této problematiky. Následně byli účastníci rozděleni do čtyř terapeutických oblastí (onkologie, Neurologie, Vzácná onemocnění a Psychiatrie) v rámci kterých se mohli již blíže seznámit patientské organizace z různých zemí EU věnující se stejným onemocněním. Věřím, že se akce vydařila a všem účastníkům alespoň pomohla zorientovat se v možnostech, které jim mezinárodní spolupráce nabízí.

Evropskou komisi naprosto nezajímá, že nás staví do pozice, ze které se nemůžeme s úctou dostat

13. 6. 2017

Rozhovor: Evropská komise zahájila s Českou republikou a dalšími zeměmi Visegrádu řízení za nedodržování migračních kvót. Argument se na celý problém a na poslední vývoj kolem něj ptal české europoslankyně za KSČM Kateřiny Konečné.

!Argument: Evropská komise rozhodla země Visegrádu konfrontovat a zahájí se třemi z nich Polskem, Maďarskem a Českou republikou řízení za to, že nerespektují migrační kvóty EU. Vyřeší to ten problém?

Kateřina Konečná: Samozřejmě, že ne. Zmiňované státy mají, dle mého soudu, velmi objektivní a faktické výhrady k tomuto mechanismu, a když je EU bude pouze nutit, aby ho přijali, pak se mechanismus nezmění. V rámci fotbalové terminologie by to šlo vyjádřit tak, že EU nejde po míči, ale po hráči, což samozřejmě není ani rozumné a už vůbec to není fér. Na jednu stranu má EU problém s brexitem a na druhou stranu nutí některé členské státy ohnout hřbet a přijmout něco, co tyto státy nepovažují za rozumné a do značné míry ani reálné. My se o migraci a možnostech řešení chceme bavit stejně jako zbytek zemí EU, ale prostě se nedomníváme, že kvóty jsou rozumným nápadem. Musíme si však bohužel uvědomit, že Česká republika v rámci vyjednávání zaspala. Nevyjednala si koalici a ještě tam poslala ministra Chovance, který neumí anglicky, takže tam nebyl nic platný.

!A.: O Slovensku se v souvislosti s řízením mlčí. Proč vlastně?

K.K.: Je vidět, že i samotní Slováci jsou z toho zaskočení a nechtějí ani spekulovat. Přitom Slovensko podalo proti přerozdělování migrantů žalobu k Soudnímu dvoru EU a pan Kaliňák označil migrační kvóty za neúspěšné a výsledky za katastro-

fální. Ne že bych to Slováckům přála, ale obávám se, že v tomto budou země V4 namočené rovnocenným dilem. Ovšem kvóty nejsou naplňovány napříč EU a tady se trestají jen ti vybraní.

!A.: Evropský argument pro kvóty je, že jde o solidaritu s jinými evropskými zeměmi a že země Visegrádu jsou něco jako „paraziti“. Chtějí jen brát a nechtějí dávat. Je to podle Vás pravda?

K.K.: S tím nesouhlasím. Všichni přece víme, že uprchlíci do České republiky nechtějí a radši by do Německa a Skandinávie, kde mají větší šanci se integrovat na trhu práce a mít větší platy, plus je tam již etablovaná muslimská komunita, což je zcela pochopitelné. Pokud tohle víme a přitom donutíme proti jejich vůli 2 691 osob, aby žily v České republice, a ještě intenzivně kontrolovali, že v České republice zůstanou, abychom nebyli vystaveni kritice ze strany EU, pak po nás Komise nežádá nic jiného, než porušit jejich lidská práva, případně na ně uvalit policejní dohled jako na zločince, či je všechny uzavřít a kontrolovat, přestože jsou zcela nevinní. Pak bychom však byli opět kritizováni za nedůstojné zacházení a Česká republika by byla očerňována na Radě Evropy a v Evropském parlamentu. Komisi naprosto nezajímá, že nás staví do pozice, ze které se nemůžeme s úctou dostat a že se již staráme a plně integrujeme mnoho Ukrajinců prchajících před občanskou válkou. Oni nejsou solidární s naší situací.

!A.: Jak moc nás migrační krize jako region poškodila z hlediska veřejné image? Máte zkušenosti z evropské politiky a někdy se zdá, že západní Evropa se cítí pohodlně, když nás může zařadit... no prostě na Východ, který je třeba stále europeizovat. Nebo je to jen mediální a klamný dojem?

K.K. : Obávám se, že toto dělení bylo v EU vždycky, ale je pravdou, že někdy je silnější a někdy slabší. Migrační krize rozdělila EU na země přímo krizí postižené (myšleno zejména Itálie a Řecko), hraniční, pak na ty, které v ní vidí příležitost (zejména Německo), a pak i ty, které v ní vidí možné komplikace a hrozby (sem počítám i země V4). Vždyť všichni chápeme, že Itálii a Řecku je třeba pomoci, ale každý stát by se měl na základě znalostí o svých možnostech a kapacitách rozhodnout, jak jim pomůže. Zcela odmítám, aby se na nás jiné členské země dívaly z patra, jenom protože nechápou a nemohou ani chápat česká specifika v pohledu na tuto problematiku.

!A.: Pan předseda EK Juncker byl v Praze, kde ale slíboval miliardy pro chudé Čechy v podobě strukturálních fondů a mluvil o nutnosti něco dělat s velkými rozdíly napříč EU. Hubené české platy prý rozzlobily Brusel. S ohledem na to, že kapitalismus z rozdílů žije, jak si vysvětlit, že předseda Juncker nyní mluví o překonání rozdílů, které často vydělávají miliardy nadnárodním korporacím? Vydá se EU na cestu socialismu?

K.K. : Pan Juncker takto ukazuje, že metoda cukru a biče je mu osobně nejmilejší. Nabídka zní

jasně, když přijmeme kvóty, přijdou miliardy pro chudé Čechy v podobě strukturálních fondů, a když ne, priority se změní. Myšlenka, že by Juncker, otec daňových rájů v Evropě, chtěl vydat EU na cestu k socialismu, je pravděpodobná asi jako, že uvidíme soud s Bushem a Blairem za válku v Iráku.

!A.: Je evropský kvótový systém přerozdělování migrantů fungujícím nástrojem k řešení migrace? Jsou to jen tyto tři země, kdo kazí „partu“?

K. K.: Problém je stále v tom samotném systému kvót a v jeho realizaci. Uvědomme si jen, jak dlouho se o kvótách, již bavíme a k dnešnímu dni jsou naplněny jen ze 12 %. Te přece není chyba České republiky, Polska a Maďarska. Já vidím hlavně chyby v zahraniční politice, důsledky bezhlavého vojenského jednání některých států NATO, nedostatečně efektivní rozvojovou pomoc a trestuhodně špatnou poválečnou rekonstrukci některých států. Osobně vidím největší problémy EU a i jednotlivých členských států v pozdní reakci, v neschopnosti se dohodnout, v nátlakové politice, ve svalování viny na druhé. Partu kazí ten, který nechce najít společné řešení a který na místo argumentace používá nátlak.

11. 3. 2016 | Návštěva Královéhradeckého kraje byla pro mě skvělým zážitkem a obohacením

Vizí neurazíš

25. 9. 2017

Po zkušenosti z posledních let hledělo mnoho europoslanců a novinářů s obavami na kalendář, u kterého byla na den 13. září 2017 připsána poznámka – Junckerův projev o stavu Unie. Předšedá Komise Jean-Claude Juncker tento proslov v minulosti pojímal tak, že se uvelebil u pultíku a tak dlouho plácal páté přes deváté, dokud ho předseda Parlamentu neupozornil, že již dvojnásobně přetáhnul řečnickou dobu. Není proto divu, že mě již na cestě do Štrasburku přepadala deprese a pocit zmaru nad tím, že „lídrem“ EU byl zvolen člověk, od kterého je možné očekávat všechno, kromě nových myšlenek a úhlů pohledu. Nutno podotknout, že jeho projev překvapil, ale jak už to tak u Junckera bývá, ne zcela v tom nejlepším slova smyslu.

Nejen kakaem živa je Unie

Pravdou je, že jeho projev měl větší úroveň a člověk se nemusel za vysokého unijního představitele cítit tak trapně, jako tomu bylo v minulosti. Z českých médií měl čtenář dojem, že takřka jedině, co Juncker prohlásil, bylo, že Češi mají ve svých čokoládách nárok na stejné množství kakaa, jako mají jejich západní sousedé, ale to hodinový projev nemůže zcela obsáhnout. Faktem je, že Juncker mluvil hodně o tom, co plánuje v blízké budoucnosti udělat, a o tom, co by se mu líbilo, kdyby se stalo. Mluvit o vizích je samozřejmě dobře, ale přijde mi, že předseda Evropské komise zapomněl, že je předsedou Evropské komise a má tedy reálnou možnost tyto věci ovlivnit. Je tedy skvělé, že se vyslovil za „stejný plat za stejnou práci“, proti dvojí kvalitě potravin, za kompenzace pro evropské spotřebitele v kauze Dieselgate, jednotné vedení EU, nadnárodní kandidátky do evropských voleb apod., ale zapomněl říci, která a kdy se tyto vize budou realizovat.

S křížkem po funuse?

Vzhledem k tomu, že se jednalo o v pořadí třetí

Junckerův projev o stavu Unie, tak nás čeká příští rok poslední. Pravdou je, že Junckerův projev byl zajímavý a nepostrádal myšlenky, ale přišlo mi, že se jedná spíše o projev politického kmeta, který se chce s posluchači podělit o životní moudra než někoho, kdo má ve své agendě chod EU a drží tedy ve svých rukách moc a životy půl miliardy obyvatel. Tohle byl projev, který měl být na začátku jeho období, a nikoliv až ve druhé polovině. Sám předseda Komise o něm v rozhovoru před svým projevem prohlásil: „Ptám se sama sebe, jestli bych neměl využít příležitosti, abych řekl, co si já sám myslím. Řeč v roce 2017 je opravdu důležitější než v roce 2018, takže si myslím, že bych měl dát najevo svůj názor.“ Uvědomuje si je vůbec Juncker, kým je a v jaké mocenské pozici se nachází? Pokud do teď nedával najevo svůj názor, pak jakou (respektive čí) agendu dělal? Nedal vlastně tímto projevem najevo svou naprostou bezmocnost?

Za absurdní považuji to, že tyto svoje vize patrně neprojednal ani s těmi nejbližšími spojenci. Juncker ideologicky patří do frakce EPP a několik hodin poté co prohlásil, že podporuje jednotné evropské kandidátky do Evropského parlamentu, předseda EPP prohlásil, že frakce takovéto kandidátky odmítá. Juncker tedy patrně sypal svoje vize z rukávu a vůbec se nestaral, co si o nich myslí jeho spojenci, a vlastně ho tak nezajímalo ani to, jestli budou realizovány, jelikož prostá matematika Evropského parlamentu ukazuje, že bez EPP se prosazuje cokoliv jen velmi těžko.

Junckerův odkaz

Samozřejmě, že jsem s mnoha body projevu nesouhlasila (zejména s částí o obraně a euru), ale chápu onu potřebu celospolečenské debaty o budoucnosti EU, ke které Juncker vybízí. Sama po ní volám již dlouho. Tak jak předseda Komise tuto debatu dlouhodobě koncipuje je, že v rámci ní má dojít k realizaci jednoho z pěti

představených scénářů budoucího vývoje EU. Ovšem v rámci svého projevu o stavu Unie poprvé promluvil o novém šestém scénáři, který mu je očividně nejbližší. Když zcela pomínu fakt, že se Juncker v minulosti vyjádřil tu pro jeden scénář a za několik týdnů pro jiný, zcela nechápu, proč předložil šest scénářů až nyní, půl roku poté co předložil původních pět. Neměl ho ještě vymyšlený, nebo pro něj nezískal podporu u své vlastní Komise, či je to opět jen jakýsi osobní plán, s jehož realizací se nepočítá? Možná bychom měli mít nejdříve celospolečenskou debatu o tom, co se vlastně domníváme, že Juncker dělá, říká a co tím přesně myslí.

Juncker má teď pouhý rok na to, aby dokázal své vize realizovat, jinak se stane to, čeho se podle

mnoha komentátorů bojí – vstoupí do dějin jako někdo, jehož působení bylo definováno krizemi (zejména migrační), brexitem (tedy de facto částečným rozpadem) a nárůstem populismu v EU. Za hlavní závěr debaty o Junckerově stavu Unie tedy považuji to, že EU nebyla schopna dosadit do čela Evropské komise skutečného lídra, který by byl schopen prosazovat své vize. Možná je to vzhledem k jeho konzervativnímu vidění světa dobře, ale nemohu se zbavit přesvědčení, že evropští občané si zaslouží víc, a to zvláště v tak rozbouřených dobách, ve kterých i Juncker volá po kapitánovi.

8. 2. 2017 | Pardubice rozhodně nezklamaly

Zájmy občanů vs. mezinárodní obchod

3. 10. 2017

Boj se smlouvami CETA a TTIP mi až velmi často připomínal epizody z kultovního britského seriálu „Jistě, pane ministře“. Na jedné straně byli občané a bohužel jen někteří jejich přímo volení zástupci a na druhé straně barikády stála ona svatá trojice moderního evropského kapitalismu byrokracie-korporace-politická moc. Nejvíce mi v hlavě rezonovala ona epizoda seriálu s názvem „Kvalita života“, ve které se James Hacker snaží zabránit výškovým budovám ve snaze zabezpečit silnou kvalitu života pro občany a narazí přitom na fakt, že byrokracie a korporace pracují ruku v ruce (byrokraté mají slíbená místa v korporacích na léta v důchodu) a ona lidumilná politika je tak nucena k záhubě. Hájit v evropské (ale bohužel i domácí) politice zájmy občanů má často velmi podobný průběh, ale i konec, a zejména je to vidět na dohodách o volném obchodu CETA a TTIP.

Není žádným tajemstvím, že na rozhodování v rámci Evropské unie mají silný vliv lobbistické skupiny. Netvrdím, že se jedná o mimořádný úkaz, ale věřím, že bychom měli být ostražití na to, do jaké míry je necháváme ovlivňovat dění v evropských institucích. Například jsem si jistá, že není vhodné, aby zasahovaly do vyjednávání obchodních dohod, či o nich věděly mnohem více než evropští občané.

Organizaci občanské společnosti Corporate Europe observatory (CEo), která se primárně zaměřuje na odhalování vlivu lobbistických skupin v EU, se nelíbilo, že při vyjednávání obchodní dohody mezi EU a Indií měly lobbistické skupiny možnost nahlédnout do vyjednávaných dokumentů, zatímco občané nikoliv. Když Evropská komise

odmítla CEo prozkoumat projednávané dokumenty, odhodlala se CEo, která se cítila tímto krokem poškozena, k žalobě. Organizace se přitom odvolávala zejména na právo na informace. Soudní dvůr Evropské unie však po čtyřech letech rozhodl, že tato praxe je zcela v pořádku a upřednostnil tak zájmy lobbistických skupin před právem na informace, kterému se „těší“ občané EU. Podle předsedkyně CEo, Pie Eberhardtové, to znamená, že neprůhledná spolupráce Evropské komise s lobbistickými skupinami může vesele pokračovat, a to se samozřejmě nepřímo týká i vyjednávané smlouvy TTIP a CETA.

Evropské právo sice posuzuje žaloby případ od případu, ale je nepochybné, že Soudní dvůr Evropské unie narušil snahu evropských občanů ke zprůhlednění vyjednávání dalších obchodních dohod, které EU v současnosti dojednává. Pia Eberhardtová se domnívá, že právě nedostatek transparentnosti ve vyjednávání smlouvy TTIP a privilegované postavení byznysu v rámci vyjednávacího procesu byly srdcem masivní opozice, která se proti smlouvě zvedla. Komise bude sice stále čelit tlaku veřejnosti, ale její pozice Goliáše je teď ještě o něco neotřesitelnější.

Důležitou otázkou však je, jestli má Komise pozici Goliáše i ve vztahu k lobbistickým skupinám. Případů, kdy podlehla nátlaku nezvolených reprezentantů kapitálu, je víc než dost. Evropská komise měla před rokem spojení na 560 lobbistických skupin. Z toho 92 % těchto skupin reprezentovalo zájmy byznysu a jen 4 % organizací byla označena organizací CEo za skupiny veřejného zájmu. Koho tedy asi Evropská komise více poslouchá

a kdo má větší vliv na vytváření obchodních smluv, které ovlivní životy nás všech?

Jsem přesvědčena, že příklady ukazují primárně na to, že za obchodními dohodami typu TTIP a CETA stojí špatná fi lozofi e. Tyto smlouvy kladou důraz především na spolupráci v ekonomické oblasti, ale nezohledňují (nebo jen málo) lidská práva, možný negativní dopad smluv na civilní obyvatelstvo a životní prostředí, soulad smluv se zásadami udržitelného rozvoje a další problémy. obchod by neměl být účelem sám o sobě, ale měl by být naopak prostředkem k dosažení prosperity, spravedlivých pracovních podmínek, a udržitelného ekonomického rozvoje a odstranění diskriminace. Při uzavírání smluv je proto nutné brát v potaz především práva zaměstnanců a zvažovat dopad smluv na jejich pracovní podmínky, nikoliv upřednostňovat zájmy velkých společností. Smlouvy by tak měly směřovat především k rozvoji společnosti a vytváření pracovních míst, zajištění přístupu k základním veřejným službám a snižování chudoby.

Tento přístup by měl být samozřejmostí i vzhledem k tomu, že dle oSN a práva EU má ochrana lidských práv přednost před ekonomickými zájmy. Vyjednávání by dále mělo být transparentní tak, aby k dokumentům o jeho průběhu a k návrhům smluv měla hned od počátku přístup občanská společnost. Zajištěno musí být také schvalování smluv v jednotlivých fázích vyjednávání parlamenty členských států EU a Evropským parlamentem. Je naprosto nepřijatelné, aby uzavírání smluv mající naprosto zásadní a přímý dopad na občany členských států probíhalo za zavřenými dveřmi nejen bez přístupu občanů, ale také bez přístupu národních vlád členských států, jejichž pravomoci smlouvy v konečném důsledku omezí. o právech milionů lidí tak rozhoduje pár osob, které mají na zřeteli nikoliv zájmy

občanů, ale pouze zájmy velkých nadnárodních společností.

Při uzavírání smluv musí být brán zřetel také na zranitelnost některých odvětví, jako je zemědělství a průmysl. Smlouvy by měly směřovat k ochraně těchto odvětví, podpoře tradičních zemědělských postupů a ochraně zemědělců. Místo toho však například v případě TTIP vidíme zájem na snižování požadavků pro bezpečnost potravin umožněním používání zakázaných pesticidů a dovozu geneticky modifikovaných potravin. V důsledku TTIP by tak mohlo dojít nejen k ohrožení některých odvětví, ale především k přímému ohrožení zdraví obyvatel EU závadnými potravinami.

Důraz je nezbytné klást i na ochranu pracovních a dalších práv obyvatel, ekologické standardy a dodržování principů udržitelného rozvoje. A to nejen pouhou proklamací těchto zásad, ale konkrétními závaznými pravidly, za jejichž porušení bude příslušný stát právně odpovědný. Je nezbytné zajistit, že do EU nebude dováženo zboží poznamenané otročnou prací či sociálním dumpingem. Tak tomu dnes bohužel není. Příkladem může být dohoda mezi EU a Bangladéší. Při pádu obchodního centra Rana Plaza v roce 2013 se opět jasně potvrdilo, že pracovní podmínky tamních zaměstnanců jsou neúnosné a hraničí s otročnou prací. Ačkoliv EU proklamuje snahu zlepšit pozici bangladéšských zaměstnanců, konkrétní účinné smluvní nástroje k tomu nemá. Ve smlouvách musí být jasně stanoven způsob vyšetřování, sankce za případná porušení povinností a možnost pozastavení účinnosti smlouvy za situace, že v jejím důsledku dochází k závažnému poškozování práv občanů. Nic takového v dnešních smlouvách nenajdeme.

Jak zamezit odlivu až 57 miliard korun ročně?

23. 11. 2017

Zvykli jsme si už? Zvykli jsme si na to, že mocní a bohatí prostě odmítají platit daně a okrádají tak společnost, která jim pomohla k bohatství? Jednou za rok budeme předstírat zděšení po dalším úniku informací, ale jinak jsme přistoupili na to, že reálné kroky nikdy nepřijdou? Chceme opravdu akceptovat, že daně mají platit pouze lidé z nižších a středních vrstev, zatímco ti z vyšší třídy jsou nedotknutelní? Kdybych si to myslela, tak vstoupím do pravicové strany, které by nemuselo vadit, že někteří lidé pohrdají státem, svými finančními závazky vůči němu a svými spoluobčany, na které chtějí daňovou zátěž hodit, zatímco jejich peníze si leží ladem v daňových rájích. Jsem však představitelkou levice a trvám tedy proto na tom, že se tento problém již skutečně musí začít řešit.

LuxLeaks, SwissLeaks, Panama Papers, Bahama papers a Paradise Papers. Všechny tyto kauzy by měly zvednout ze židle každého, kdo poctivě platí daně. Učitelka, pokladník, pošťák, horník či třeba státní úředník jsou srozumění s tím, že z peněz vydělaných svojí každodenní prací odvádějí část na opravu silnic či nemocnic, na platy policistů, vojáků nebo na chod státních institucí. Pak tu ale máme elitu bohatých, kteří nám v podstatě vzkazují, že oni na to přispívat nemusí. Ve světle těchto kauz ztrácí svůj význam okřídlené rčení, že na světě jsou jisté jen dvě věci – smrt a daně. Multimilionáři a miliardáři žijí v přesvědčení, že pro ně platí jen ta první jistota. Jsem přesvědčena, že Jeremy Corbyn to řekl nejlépe – společnost je podle něj poškozena „superbohatou elitou, která opovrhne jak daňovým systémem, tak námi všemi.“ Přitom žijeme ve světě, kde 1 % nejvíce majetných vlastní 50,1 % světového bohatství (před finanční krizí z roku 2008 to bylo 42,5 %), 10 % nejbohatších vlastní 89 % světového bohatství. Platit daně je však asi proti společenskému bonmotu, a tak se ekonomické nůžky mezi těmi nejbohatšími a námi ostatními stále rozevírají. Pro 99 % škrty,

pro 1 % daňové ráje. Tohle je ta opravdová krize, která se odehrává za obrazovkami. Tohle je to, co ničí svět a naděje na spravedlivou společnost.

Evropská unie podle Gabriela Zucmana z Kalifornské univerzity v Berkeley přichází o pětinu všech vybraných firemních daní, což ročně odpovídá 60 miliardám eur (některé další analýzy hovoří až o 190 miliardách eur ročně). Celkem je v daňových rájích uskladněno sedm bilionů eur majetku. Organizace Glropolis odhaduje, že Česká republika přichází v daňových rájích o 21 až 57 miliard korun ročně. Jenom se zamyslete nad tím, co jiného by se s těmito penězi dalo dělat. O kolik by se mohly zvednout platy učitelům, doktorům, sestřičkám, policistům apod.? Právce stále nadává na státní dluh – nepomohly by tyto peníze? Nepomohly by důchodcům, na které stát na zvysoka kašle a za celoživotní práci je odměňuje almužnou? Kolik by se za ně mohlo postavit nemocnic pro skutečně potřebné a zranitelné?

Daňové ráje používají princip absolutního bankovního tajemství v kombinaci s nulovým zdaněním, čímž k sobě lákají kapitál a příjmy, jež by měly být zdaněny v jiných státech, a vytvářejí tak škodlivou daňovou soutěž a podkopávají spravedlivost daňových systémů. Celé situaci také nepomáhají daňové úniky díky společnostem, které se snaží vyhnout zdanění tím, že vytváří složité vnitřní struktury, a tím, že zneužívají mezery v daňových zákonech. Firma A například může poslat peníze firmě B, která na oplátku najme firmu A, aby jí poradila, co má s obdrženými penězi dělat. Firma A pak navrhuje firmě B, aby investovala do obrazů, drahých vín, jachet apod., které pak rovnou měrou využívají jak lidé z firmy A, tak B (což jsou většinou ty samé osoby pod dvěma firmami). Všichni jsou spokojení a vše je zcela legální. Jestli není tohle projevem nemravnosti a pohrdáním celospolečenským systémem, tak nevím, co to je.

Co s daňovými ráji?

Nechci být stále svědkem toho, jak se mlátí prázdná sláma, zatímco jsou jedni na jachtě a druzí pracují (v Čechách navíc za naprostý pakatel). Dávám proto několik návrhů řešení boje s daňovými ráji.

1. Černá listina – Seznam zemí, které mají nulovou či téměř nulovou korporátní daň. Bytí na seznamu by mělo mít tři důsledky – sankce ze strany EU (myšleno zejména hospodářské sankce), ztráta přístupu k finanční podpoře z Mezinárodního měnového fondu a Světové banky, poškození pověsti.

2. Veřejný registr vlastníků firem – EU a členské státy musí mít zcela jasno v tom, kdo vlastní jaké firmy. Jedině tak budeme moci lépe odhadnout, kdo má kolik kde zaplatit na daní.

3. EU musí mít jasnou definici pro daňové ráje – respektive musí být jasně určeno, co je legální daňovou optimalizací a co už je překračováním zákona. Tato definice by podle mého soudu měla možnosti optimalizace daní významně omezit. Bohatí nemají platit menší daně jenom kvůli tomu, že mají drahé a schopné právníky.

4. Omezení přesouvání sídel firem – Firmy by si měly přestat měnit svá sídla podle toho, kde budou moci platit menší daně. Daně se mají platit v zemi, ve které k zisku došlo.

5. Reporting zisků v každé zemi zvláště – Díky tomuto opatření by byly nadnárodní korporace nuceny vykazovat svoje zisky dle zemí, ve kterých tyto zisky vznikly. Občané i úřady by tak měli přístup k relevantnějším informacím o činnostech korporací v daných zemích.

6. Automatická výměna informací – Problémem je, že daňové ráje samozřejmě nezveřejňují informace o svých klientech. Standard zavedený OECD je takový, že informaci, kterou hledáte, musíte vlastně už předem znát (jméno daňového podvodníka, údaje o jeho bankovním účtu apod.). Potom můžete příslušné autority v daňovém ráji kontaktovat a začít si probojovávat cestu skrze

místní soudy, abyste dostali potvrzení informace, kterou už znáte. Je na čase, aby byl nepoužitelný systém OECD vyměněn za systém automatické výměny informací. Daňové ráje musí tento nový systém přijmout, jinak budou čelit protiopatřením, viz bod 1.

7. Dobrovolná nevědomost jako trestný čin – Daňové úniky jsou sice ve většině zemí trestné a jejich strůjci mohou skončit ve vězení, nicméně účetní, právníci a bankéři, kteří pomáhali tento zločin spáchat, odejdou bez trestu. Dobrovolná nevědomost v problematice daňových úniků – tedy záměrně se svého klienta na nic neptat – není v pořádku. Měly by se zavést tvrdé tresty pro prostředníky, kteří svým klientům pomáhají umožnit daňové úniky spáchat.

8. Odebírání licencí bankám, které se na nekalých daňových praktikách podílejí – případně „pouze“ významně zvýšit pokuty.

Stále čekáme na novou vládu a „užíváme“ si tak období politických šarvátek a trapných půtek. Až tato komedie skončí, doufám, že začne celospolečenská debata na téma, které zapříčiňuje ožebračování státu a tedy i všech jeho občanů. Jak může stát, který chce bojovat za spravedlnost a lidskou důstojnost, přehlížet fakt, že ve společnosti očividně neplatí stejná pravidla pro všechny? ČSSD a ANO možná mají za příživníky živnostníky, ale já se domnívám, že jimi jsou primárně ti, co ohýbají zákony a jezdí v luxusních autech po silnicích, které se z jejich peněz nezaplatily, jelikož je prachšprostě ulili do daňových rájů. Boj proti daňovým rájům považuji proto za principiální a zcela nutný pro sociálně-ekonomickou stabilitu státu. Zákony a pravidla mají chránit ty nejzranitelnější a nikoliv neohrožené šibry, kteří chtějí být jen bohatšími. Stát musí vytvářet společnost pro všechny a nikoliv jenom pro boháče a jejich účetní, právníky a bankéře. Po nové vládě tedy požaduji, aby již neakceptovala nemravnost superbohaté elity, donutila ji platit její spravedlivý díl z daní, nebo jim rovnou odevzdala klíče od Strakovy akademie.

Jak ČR (ne)lobbuje?

26. 1. 2018

Všichni víme, že Česká republika (respektive celá střední a východní Evropa) má v Bruselu jeden velký problém – není slyšet. Naši ministři často neovládají cizí jazyky, nejsme schopni vytvářet aliance, neumíme lobbovat, nemáme dostatečné množství Čechů v hlavních institucích, a pokud je tam máme, komunikace státu s nimi vážne, apod. To všechno vytváří atmosféru, ve které se cítíme osamoceni a jsme rádi za Vísegrádkou čtyřku, která nám pomáhá si uvědomit, že v tom alespoň nejsme sami. Uzavřít se do prostoru, ve kterém se cítíme dobře, ovšem očividně nestačí a přehlasování u migračních kvót (kde s námi nebyly na jedné straně ani všechny státy V4) to jasně dokazuje. Musíme se tedy začít ptát – není už nejvyšší čas naučit se lobbovat?

Nejde přitom jenom o české státní instituce, ale i o české firmy a uskupení. Údaje zpravodajského serveru Politico.eu mluví zcela jasně. Jenom v roce 2016 lobbisté vynaložili 1,7 miliard eur, aby v EU prosadili své zájmy a byli slyšet. Zásadním problémem je, že 95 % této částky pocházelo ze zemí, které se staly členy EU před rokem 2004. To tedy znamená, že Česká republika, Estonsko, Kypr, Lotyšsko, Litva, Maďarsko, Malta, Polsko, Slovinsko, Slovensko, Bulharsko, Rumunsko a Chorvatsko se podílely na výdajích na lobbing pouhými pěti procenty. V žádném případě nechci hájit lobbing jakožto správný nástroj prosazování zájmů, ale realita je taková, že když v Bruselu nejste a nelobujete, tak zcela logicky nic nezískáte. Nikdo neví, co si o čem myslíte, a evropští zákonodárci mohou snadno (a nechtěně) udělat rozhodnutí, které vás poškodí. Z pozice europoslankyně mohu říci, že nezáleží pouze na tom, jaké informace dostanete, ale záleží také na tom, kdo vám je reálně dá a kdy. České firmy až příliš mnoho spoléhají na to, že to za ně náš stát ohlídá. Ovšem Brusel rozhodně

není Peking či Nové Dillí, aby se mohly dovolávat ekonomické diplomacie. Brusel není žádné chaotické tržiště, na kterém byste potřebovali držet za ruku. Nechápu tedy, proč lobbistické organizace sídlící v České republice vydaly v roce 2016 jen 4,1 milionu eur, což znamená, že český podíl na evropském lobbingu je 0,24 %.

Stačí se jenom podívat na země, které jsou v této branži významně úspěšnější než my. Nejvíce peněz daly lobbistické organizace sídlící v Belgii (427 milionů eur – tady by se slušelo poznamenat, že v Bruselu sídlí řada mezinárodních a i celoevropských organizací, takže se nejedná pouze o belgické firmy a sdružení). Druhé místo získaly lobbistické instituce se sídlem v Německu (181 milionů eur – zde se žádné překvapení rozhodně nekoná, ale ukazuje to na fakt, že Němci jsou schopni a ochotni si svoje zájmy pohlídat a mnoho do jejich obrany investovat), následuje Británie (154 milionů eur) a Francie (106 milionů eur). Šokující je, že se do první desítky nedostal ani jeden stát, který vstoupil do EU po roce 2004. Často se v EU bavíme o dělících liniích – sever a jih, východ a západ, staré členské země a nové členské země, země průmyslové a země rurální apod. Jsem stále více přesvědčena, že Česká republika si za své postavení v EU může do značné míry sama. Je pasivní a chybí jí silný tah na branžu. Když nevíme, co vlastně v EU chceme, tak se nemůžeme divit, že nic nezískáme a nikdo neví, co od nás čekat. Naše firmy vytřeštěně koukají na evropskou legislativu a ani ve snu by je nenapadlo, že by se ji mohly pokusit samy ovlivnit. Když se chováme jako hadrová panenka, tak se tak s námi bude i zacházet. Potřebujeme nebát se bit za svoje zájmy a je jedno, jestli jde o český stát či o české firmy.

Vyhlídky a výzvy pro odvětví včelařství v EU

Dne 1. 3. 2018 jsme na dodatečném plenárním zasedání Evropského parlamentu v Bruselu hlasovali o zprávě o vyhlídkách a výzvách pro odvětví včelařství EU. Toto odvětví není pouze zdrojem medu, pylů, vosku či propolisu, ale – co je důležitější – je odpovědné za opylování 84 % rostlinných druhů a 76 % evropské produkce potravin. Bohužel současný model zemědělské výroby založený na monokulturách, pesticidech, GMO apod. je zcela neslučitelný s ochranou včelařství a včel. V současnosti prudce stoupající úmrtnost a po-

kles včel a divokých opylovačů, včetně divokých včel, v Evropě bude mít hluboký negativní dopad na zemědělství, výrobu a bezpečnost potravin, biologickou rozmanitost, udržitelnost životního prostředí i ekosystémy. Proto jsem ráda podpořila tuto zprávu, jež vyzývá Evropskou komisi k provedení řady konkrétních kroků v boji s tímto vývojem. Bohužel nepodařilo se nám už prosadit výzvu k úplnému zákazu používání pesticidů, jež včelstvům škodí. Slibuji, že příště se pokusíme znovu.

15. 2. 2017 | Boj proti smlouvám typu TTIP a CETA byl jedním z mých priorit

Jak vypadá můj pracovní den?

14. 3. 2018

Můj pracovní den pohledem redaktora deníku Haló noviny Romana Janoucha

Je to více než 8,5 roku, co jsem naposledy (po tehdy minimálně čtyřech návštěvách týmu Miloslava Ransdorfa) procházel budovami Evropského parlamentu v Bruselu či Štrasburku. Ne že by pak nebylo pár dalších příležitostí, ale nějak chyběla motivace. I když s naší novou lídryní poslední eurokandidátky z roku 2014 Kateřinou Konečnou jsme si slibovali realizaci reportáže „Jeden den europoslankyně“ už pár let. Konečně se to povedlo v úterý 10. dubna po slyšení frakce GUE/NGL na téma „Aktuální agendy – bezpečnosti, militarizace a obrany“.

Katka Konečná byla v době, kdy slyšení v devět hodin ráno začalo, ještě někde na letišti, takže jsem se lekl, zda nakonec neletí do Bruselu jen kvůli mně – neboť ve středu měla v Praze neodkladné pracovní povinnosti završené účastí na semináři o Karlu Marxovi. A ve čtvrtek letěla tzv. na otočku do belgického sídla EP znovu... Naštětí mě uklidnila, když během úterního odpoledne vedle času věnovaného Haló novinám stíhala ještě několik dalších povinností, a to navíc nezvládla kvůli nám jednání bura své frakce – jediné autentické levicové frakce v EP. I když se po ní ráno ve výtahu nové budovy Willyho Brandta šéfka frakce Gabi Zimmer (Die Linke) ptala Ondřeje Mádra, jednoho z asistentů této konfederální skupiny, Gabi Kateřině říká hezky „Katherina“... Byla ujistěna, že Katka přijede, ale ani nevím, jestli se nakonec v to úterý vůbec viděly. Určitě to ovšem dohnaly o dva dny později.

Spí tři hodiny

Ne, nebojte, není zcela normální, že Kateřina létá do Bruselu tam a zpátky dvakrát během jediné-

ho týdne. Obvykle létá „jen“ jednou, a to právě od úterý do čtvrtka, ve zbytku času se kandidátka na předsedkyni ÚV KSČM aktivně věnuje své poslanecké i stranické agendě doma, a to zdaleka nejen na severu Moravy, ve svém Slezsku. A maká většinou i o víkendech – přestože má doma malého 2,5letého síkulu. Ale prostě tak nějak stíhá všechno. I za cenu, že dost často spí jen tři, 3,5 hodiny! Práce jí ale nabíjí. Hlavně setkání s voliči, s obyčejnými lidmi „zdola“.

A co všechno tedy stíhala během našeho úterka? V parlamentu se objevila po 10. hodině, ve své kanceláři zapnula počítač, aby během dne vyřídila aspoň několik desítek mailů (pochopitelně převážně v angličtině), zapnula také televizi, kde automaticky naběhl kanál ČT 24 (i hodinu a půl vzdušnou čarou od ruzyňského letiště chce vědět, co se právě děje doma), no a samozřejmě neopomněla zkontrolovat dva ze svých aktuálně 12 asistentů.

Oběd, plasty a fešák Míša

Sotva jsme se poté, co mě do správného patra ve správné budově „předala“ další asistentka frakce Sylva Neničková, s naší Katkou pozdravili (což se tentokrát muselo obejít bez tradičního přátelského objetí), už jsme běželi na rychlý pracovní oběd. „Nestresuj se, jez v pohodě, tady nikdo nevyšiluje. Je tu hodně jižanských národů, takže se naštětí pár minut sem, pár minut tam neřeší. I když doma nemám ráda, když někdo chodí pozdě, tady si na akademickou čtvrt hodinku zvykneš rychle,“ uklidňuje mě několikrát Katka, jakkoli s téměř plným talířem vím, že se přece máme každou minutu začít přemísťovat komplexem několika hlavních budov „Stanice Evropa“, jak se v Bruselu zdejším bludišti přezdívá, do knihovny EP v budově Altiera Spinelliho. Tam bude probíhat diskuse hlavního

vyjednače EU pro jednání s britskou vládou o vystoupení Spojeného království z Unie Michele Barniera o otázkách životního prostředí nejen v souvislosti s brexitem. A Kateřina je z pozice členky Výboru pro životní prostředí EP spolusovlavitelkou této diskuse, tak by se během ní v publiku měla aspoň na chvíli objevit (jak sama říká). Ale dorazila určitě také proto, že na Francouzi Barnierovi oceňuje kromě sympatův mj. i to, že „je to fešák“...

Knihovnu mi Kateřina ukázala s obzvlášť velkým zaujetím. Má to tu ráda, najde, cokoli potřebuje, na vyžádání dostane od zaměstnanců řešerše na vše, nač si jen vzpomene. A pak už se vracíme do Brandta, kde sídlí v několika patrech frakce GUE/NGL a kde Konečná musí v 7. patře probrat s Petrem Karolou pozměňovací návrhy, připomínky k legislativním úpravám pro výbor pro životní prostředí, jindy zase pro výbor pro dopravu, kde je náhradnicí. A to jí ještě nedávno přibyla pozice místopředsedkyně zvláštního výboru pro postup Unie pro povolování pesticidů...

Filip Molnár nás pak doprovází na náměstíčko mezi budovami EP, kde probíhá šokující putovní výstava o plastech v našich znečištěných mořích a oceánech (určitě se k ní podrobněji vrátíme při samostatné reportáži o současném europarlamentu), oba oceňují, jak skvěle profesionálně je akce připravena. A protože do sousedního Parlamentária proudí za den desítky školních výprav, není taková putovní výstava po ruce vůbec od věcí!

Výbor a jednání s lobbisty

Zatímco Kateřina se vrací do kanceláře řešit počítačovou a jinou pracovní agendu, já jsem tak na hodku a půl „vyexpedován“ právě do Parlamentária, které tu bylo zdarma otevřeno lidem z ulice relativně nedávno. Nechám se vyfotit automaticky a pošlat si fotku na mail, posbírám detailní brožury s mapičkami a další infopodklady, a protože už přece jen EP trochu znám autenticky zevnitř a na Brusel je výjimečně velmi hezky (slunečno), využí-

vám toho a projdu si Stanici Evropa celou pěkně zvenku, in natura.

Po návratu do Brandta jdeme s Katkou na výbor životního prostředí, kam přijela singapurská ministerská delegace sladit společné politiky s Uní, protože země této oblasti si velmi dobře uvědomují, že zdravé přírodě zůstávají zatím mnoho dlužny. Přitom mají opravdu co schraňovat. Klenoty Indočíny a Oceánie byly po dlouhé desítky let nadnárodními monopoly doslova plundrovány.

Kateřina je diplomatickému pracovnímu jednání přítomna asi hodinku, pak přijímá ve své kanceláři zástupce LGBT komunity a odpovídá na všechny otázky Haló novin (na které se dostane určitě minimálně na webu iHalo.cz) kolem migrace, kolem toho, zda současná Evropská unie je stále víc demokratická, nebo už spíš imperiální, ale i jak vypadají jiné její pracovní dny v Bruselu či při plenárních zasedáních EP ve Štrasburku. Právě tam se europoslanci i se svými euroasistenty a celou agendou přestěhovali zase na tento týden. A po sobotním X. sjezdu už Katka příští týden zase zamíří na letadlo do Bruselu...

Život ve vzduchu

Tenhle život ve vzduchu opravdu není žádná legrace, když v něm trávíte často víc času než na pevné zemi. A ještě když vám tu a tam nějaký „zasloužilý“ antikomunista mezi spolucestujícími vynadá za to, že jste předním představitelem (resp. představitelkou) právě KSČM. Katka si z toho ale nic nedělá. Ví, že boj s předsudky po 41 letech minulého režimu je jednou z daní trnité cesty, na kterou se dala. Je však přesvědčena, že je to cesta správná – cesta, na níž obyčejným lidem může být užitečná nejmíc.

Ochrana investigativních novinářů v Evropě: případ slovenského novináře

17. 4. 2018

Pane předsedající, smrt se nedá nikdy ospravedlnit a už vůbec ne, jedná-li se o tak mladé lidi, kteří se pouze snažili dobrat pravdy. Smrt Jána Kuciaka a Martyiny Kušnírové musí být co nejdříve prošetřena, abychom znali pravdu o tomto zbabělém a odporném činu. Ještě jednou mi dovoluť vyjádřit upřímnou soustrast rodinám pozůstalých.

Případ, o kterém se tu dnes bavíme, je naprosto odsouzeníhodný, ale chtěla bych všechny přítomné poprosit, aby zde nedělali ze Slovenska zemi okupovanou mafiány. Neudělali jsme to na Maltě a neměli bychom to dělat na Slovensku. Všichni tady věříme v demokratickou kontrolu a nedělitelnost moci, a tak nechme slovenské orgány konat. Teď opravdu není chvíle pro sbírání levných

politických bodíků. Události na Slovensku nemá soudit ulice, Evropská unie a ani Evropský parlament, ale nezávislý slovenský soud.

V této souvislosti považuji za naprostou drzost, že náš kolega Manfred Weber školí premiéra Fica z toho, koho má vyhodit z vlády. Chtěla bych tedy vědět, jestli i země střední Evropy mohou diktovat, kdo bude v německé vládě, když už se konečně rýsuje. Doufám, že ano, protože tu jinak dochází k dvojímu metru. Prosim veďme tuto debatu s úctou ke Slovensku a jeho demokratickým a nezávislým institucím. Slovensko si zaslouží pomocnou ruku, pokud o ni požádá, a nikoliv odsuzování na základě spekulací.

19. 4. 2017 | Celorepublikový projekt Srdce pro seniora si kladl za cíl propojit domovy pro seniory k výměně informací a zkušeností

Konec dvojí kvality potravin v EU?

18. 4. 2018

Ve čtvrtek 11. dubna Evropská komise představila balíček nových opatření chránících evropské spotřebitele nazvaný Nový úděl pro spotřebitele – New Deal for Consumers.

Jako současná stínová zpravodajka ke zprávě Evropského parlamentu ke dvojí kvalitě potravin a bývalá místopředsedkyně již skončeného vyšetřovacího výboru EMIS ke kauze DIESELGATE musím říct, že jsem velmi ráda, že Evropská komise vyslyšela některé naše dlouhodobé požadavky (nikoliv však všechny). Navíc jsem velmi ráda, že se tato závažná problematika, jež zcela popírá principy, na kterých má stát společný trh EU, dostala konečně do popředí evropské politiky, kam bezesporu patří. Evropský parlament opakovaně vyzval k zastavení diskriminace některých skupin spotřebitelů na vnitřním trhu EU.

Evropská komise se konečně rozhodla vyjít vstříc zemím střední a východní Evropy, které si nejmenom na nekalé potravinové stěžují dlouhodobě. Předložený balíček tak obsahuje určité řešení dvojí kvality potravin a dalších výrobků jako jsou čisticí prostředky, kosmetika apod. na jednotném evropském trhu. I když předložený návrh mohl být lepší. Prodej výrobků v různých státech pod stejnou značkou, ale s výrazně rozdílným složením, Evropská komise nově zařazuje do čl. 6 směrnice o nekalých obchodních praktikách. Nikoliv však již do její přílohy (na tzv. black list), což vidím jako chybu, protože to návrh oslabuje. Princip je vcelku jednoduchý, pokud pod stejnou značkou prodáváte dva různé kvalitní výrobky, z nichž jeden je evidentně ošizen, má se nově jednat o nekalou obchodní praktiku. Bohužel v recitálech návrhu komise stále připouští možnost změny výrobku v důsledku jiných chutí spotřebitelů v různých zemích. Což je stará výmluva výrobců a jedna velká lež. Taktéž se mi nelíbí zachování možnosti uvádět na trh výrobky s odlišnou gramáží avšak ve stejném obalu.

Argument, že tak výrobci umožňují i chudším spotřebitelům koupit si jejich „kvalitní“ výrobek je další z plejádý nehorázných lží a měl by být popřen. Návrhem má být dle komise umožněno např. České obchodní inspekci, aby tyto praktiky výrobců postihovala a dokonce i významně pokutovala. V případě, že se toto pochybení dotkne spotřebitelů ve více členských státech bude možné výrobci udělit pokutu až do výše 4 % jeho ročního obrátu v každém z postižených států. Komise nyní zpracovává také konkrétní metodiku, kterou by se měly řídit úřady při provádění potřebných kontrol a potravinářských testů odhalujících dvojí kvalitu. Dvojí kvalita nejprve potřebuje metodicky uchytit, aby mohla být trestána. Což bude rozhodně jeden z problematických bodů celého následujícího vyjednávání.

Taktéž Evropská komise konečně zavádí možnost podávat kolektivní spotřebitelské žaloby. EU se tak poučila z aféry DIESELGATE a dá evropským

spotřebitelům konečně robustní nástroj pro ochranu jejich práv. Napříště tak bude možné, aby všichni postižení spotřebitelé žalovali výrobce na náhradu způsobené škody hromadně. Na rozdíl od českého pokusu zavést tento cizí institut, nebo úpravy z USA, však tuto žalobu nebudou moci podat advokátní kanceláře, ale pouze organizace na ochranu spotřebitelů. Evropská komise se tak brání tomu, aby se z tohoto nástroje stal pouhý kšeft, jak se stává např. právě v USA. Žalobu budou moci podat spotřebitelé i napříč celou EU, tedy z více států. Dábel bude samozřejmě v detailu. Pokud bych měla shrnout svůj názor na balíček, tak je třeba konstatovat, že se současně evropské legislativy na ochranu spotřebitele lze vyzorovat žádoucí odklon od původní a dnes již překonané ideje pouhého pokusu o vyrovnání nerovného vztahu mezi podnikatelem a spotřebitelem ke snaze o vyšší důstojnost člověka a zlepšení kvality jeho života. Což je přesně ten směr, kterým se musí vydat právě evropská levice.

Evropský parlament by snad měl směrnici projednat a schválit ještě před evropskými volbami, které se budou konat v květnu příštího roku. Bohužel, dnes se již dostáváme na hranu toho, co jde ve zbylém čase ještě doopravdy stihnout schválit. Pokud legislativní proces proběhne v pořádku a tento návrh se spíš podaří posílit a nebude naopak výrazně oslaben, dostanou naše orgány do rukou nástroj jak tuto problematiku řešit. Tzn. do jisté míry vlastně bude záležet hlavně na nás jak rychle a kvalitně směrnici implementujeme, potažmo pak na České obchodní inspekci, jak se ke konkrétním případům postaví a jak je bude trestat.

Na otázku, kdy se můžeme těšit na stejnou kvalitu potravin jako na západě, není také lehké odpovědět. Jedná se pouze o návrh, který musí projít celým legislativním procesem, který minimálně trvá rok, mnohdy ještě déle. K tomu musíme připočítat následnou implementaci v legislativním procesu na národní úrovni. Samozřejmě výrobci budou na novou legislativu pravděpodobně reagovat již v předstihu, tedy ještě před jejím schválením. Nicméně garantovat to nelze. Také bude záležet na naší státní správě, jakou prioritu stihnání těchto prohřešků výrobců vlastně nakonec stanoví a zda-li stát uvolní dostatek prostředků pro ČOI se tím primárně zabývat. Já za sebe mohu říct, že udělám maximum pro to, aby návrh prošel v co nejsilnější variantě a co nejrychleji. Nicméně pokud nebude zvoleno dostatečné celoevropské řešení jsou již dnes státy střední a východní Evropy připraveny reagovat vlastní národní legislativou. Např. Maďarsko již několikrát sdělilo, že má připraven příslušný návrh, jež by výrobky dvojí kvality na jeho území zakázal dovážet. A podobný vývoj můžete, pokud zde selžeme, bezpochyby očekávat i ve zbytku těchto zemí. Což si nikdo z nás pravděpodobně nepřejí.

15 let od začátku války v Iráku

20. března 2018 15 let od začátku války v Iráku. Takovéto výročí je dobré využít na položení několika zásadních otázek.

1. Argumentem pro vyvolání války bylo, že se v Iráku nacházejí zbraně hromadného ničení. Našly se? – Ne.

2. Je nyní Irák a přilehlá oblast stabilnější? – Sad-dámovi generálové se po svržení režimu podíleli na vojenském úspěchu a budování Islámského státu, který dnes představuje obrovské bezpečnostní riziko pro celý svět. Jenom v loňském roce se v Iráku událo 22 487 teroristických útoků (ano, čtete správně – 22 487 teroristických útoků za jeden jediný rok) a zemřelo zde 18 475 civilistů. I z toho důvodu v rámci migrační krize zažádalo 296 210 Iráčanů o azyl v EU. Stručně a jasně – Irák stabilnější není.

3. Byli propagátoři a hlavní realizátoři války (tedy britský premiér Tony Blair a americký prezident George W. Bush) za svou preventivní válku popírající zcela mezinárodní právo souzení? – Ne.

Takže jaký je reálný výsledek války v Iráku? Americké zbrojní firmy si vyzkoušely nové zbraně, získaly nové zakázky, těžba ropa je opět pod kontrolou amerických firem a terorismus se přelil do Evropy. To je skutečný výsledek války v Iráku. Světového policajta z USA opravdu nepotřebujeme!

9. 5. 2017 | Na Děčínsku je vždy skvěle

Konec přetáčení tachometru

25. 4. 2018

Právě jsme na výboru pro dopravu a cestovní ruch odhlasovali zprávu o manipulaci s počítadlem ujetých kilometrů u motorových vozidel. Není možné zastírat, že se jedná o problém, který má i Česká republika a tak jsem byla velmi ráda, že jsem se jakožto stínová zpravodajka mohla podílet na nápravě.

Manipulace s počítadlem ujetých kilometrů u motorových vozidel musí skončit, jelikož mříí především proti spotřebitelům – tedy nám všem. Odhlasovaná zpráva je sice pouhým začátkem, ale věřím, že navrhuje dobrá řešení.

Podporu jsme vyslovili například systému, který v Belgii funguje od roku 2006 tzv. Car-pass, za-

jišřovaný neziskovou organizací s účastí státu. Ta sbírá data o stavu kilometrů od servisů, pneu-servisů, leasingových společností, pojišřoven či prodejců ojetých vozidel. Stav tachometrů se díky tomu zaznamenávají po každém servisním zásahu (např. nehodě, návštěvě servisu). V Belgii, Holandsku a Slovensku se tento systém velmi osvědčil a nabízí se tedy možnost, že by se zavedl celoevropsky.

12. 5. 2017 | Společně s Polygon, Centrum bezpečné jízdy Libros Ostrava jsem uspořádala konferenci, která představila reálné novinky a trendy zejména v každodenním používání elektromobilů

Složité region opět v ohrožení

27. 4. 2018

S velkými obavami jsem tento měsíc přijala zprávu o tom, že Arcelor Mittal plánuje prodat ostravskou huť. Je nutné zdůraznit, že případný prodej se, ať už více či méně, dotkne životů 7 000 zaměstnanců hutí a jejich rodin. Situace je o to komplikovanější, že Arcelor Mittal Ostrava je významným odběratelem těžební společnosti OKD, která je dlouhodobě v problémech a prochází reorganizací, před rokem ukončil těžbu Důl Paskov a celá společnost pomalu utlumuje svoji činnost. Jako důvod plánovaného prodeje společnost Arcelor Mittal uvedla nákup italských hutí Ilva ve městě Taranto a s tím souvisejícím ohrožení konkurenceschopnosti dalších výrobců oceli na evropském trhu. Celou transakci totiž evropský regulátor – Evropská komise podmínil tím, že pokud chce společnost nakoupit jiné hutě, musí se zbavit jiné výroby v EU, aby neměla příliš velký tržní podíl. Jiné dvě nabídky kompenzačních opatření, které prodej ostravských hutí nezahrnovaly, Evropská komise odmítla. Mezi provozy, které chce Arcelor Mittal prodat jako kompenzaci, jsou kromě někdejší Nové huti v Ostravě, závody v Rumunsku, Itálii, Makedonii, Lucemburku a Belgii.

Můžeme si zde tisíckrát říkat, že ostravské hutě v roce 2016 vytvořily čistý zisk 1,308 miliardy korun a jsou tedy prosperující společností, o kterou bude na trhu zájem, avšak realita v celé své komplexnosti je trochu složitější. Arcelor Mittal dlouhodobě přispívá k sociálnímu klidu v sužovaném ostravském regionu. Tento sociální klid je v dnešním době značně narušován problémy důlní firmy OKD a nově také strojíren Vítkovice.

Dlouhodobě ignorovaná a neřešená problematika upadajícího těžkého průmyslu v moravskoslezském regionu, na které se měrou více než vrchovatou podepsala liknavost předchozích vlád, může brzo vybuchat na povrch. A o tom, že se nám výsledek nebude líbit, nemá smysl pochybovat. Nový prodej ostravské huti může uvrhnout region do hlubokých problémů. Celková situace průmyslu v Ostravě asi nejlépe svědčí o absolutně zpackané privatizaci. Status quo se rozhodně nezmění, ani za situace, že by hutě získal nový vlastník s těmi nejryzejšími úmysly. Protože kde máte napsáno u soukromého vlastníka, že hutě znovu neprodá ve chvíli, kdy se mu přestanou ho-

dit do obchodního modelu? Plody této právem posvěcené krádeže sklízíme dnes a nejsme ještě u konce. O to smutnější je, že za rozvrácení regionu nikdo nenese odpovědnost a nebyl potrestán. Prodej našeho strategického těžkého průmyslu do soukromých rukou byl jednou z největších chyb našeho státu v novodobé historii a odnáší to všichni. A tak jsme dnes v situaci, kdy ministr průmyslu a obchodu v demisi Hüner připustil, že by se stát o koupi někdejší Nové huti mohl za určitých podmínek ucházet. Já jsem určitě pro. Jenomže je potřeba si uvědomit, že prodej jednoznačně prosperujících hutí, které v posledních letech prošly masivní ekologizací a obsahují tak nejlepší dostupné technologie, nebude rozhodně „za hubičku“. Čili daňový poplatník znovu zasanuje privatizační krádež, aby nám její plody nedestabilizovaly celý region. A ti, kdo nás do této situace dostali, se smějí ve svých honosných sídlech. To je bohužel realita všedního dne v České republice. Třeba prodej ostravské huti znovu dopadne dobře. Nicméně na jak dlouho? Klíčovou povinností pro současnou vládu je teď hlavně ohlídat, aby ostravskou huť nekoupil spekulující vlastník, který prodává a kupuje společnosti jenom kvůli okamžitému zisku nebo rozprodává společnost po částech. Nový vlastník musí státu jednoznačně poskytnout záruky a závazek dalšího dlouholetého provozu hutí. To je úkol pro dnešní i budoucí vládu. Jelikož mi není lhostejný osud lidí v regionu, ze kterého pocházím, rozhodla jsem se již minulý týden poslat písemnou otázku na Evropskou komisi týkající se procesu prodeje ostravské huti. V ní jsem se snažila situaci v regionu popsat tak, aby si Evropská komise uvědomila veškeré souvislosti tohoto závažného kroku. O odpovědi Evropské komise budu informovat

I potom budu nadále apelovat na Evropskou komisi, aby při schvalování prodeje ostravské hutě byla ostražitá a nedošlo k prodeji vlastníkoví, který by hutě chtěl zavřít. Samozřejmě, že česká vláda má mnohem větší možnosti k nátlaku na Arcelor Mittal i na Evropskou komisi a musí se tomu věnovat nejen ministr průmyslu a obchodu, ale i premiér. K tomu může přispět celý poslanecký klub KSČM v rámci vyjednávání s hnutím ANO 2011.

Evropský apel odborů

29. 5. 2018

V měsíci květnu mě velmi zaujala část projevu Vladimíra Dlouhého, současného prezidenta Hospodářské komory ČR, nového poradce prezidenta ČR Miloše Zemana a milovníka privatizací, ve které říká: „Nezpochybnujeme roli odborů. Přerostly ale přes hlavu jak politikům, tak zaměstnavatelům a možná i samy sobě. Vytvářejí zbytečné sociální napětí v zemi. Brání příchodu zahraničních pracovníků, vyhrožují zahraničním investorům“.

Zakroutila jsem hlavou, když jsem otevřela e-mail a našla zprávu od Českomoravské konfederace odborových svazů o jejich vizi Evropy.

Apel

Dokument se jmenuje „Evropský apel“ a volá po nutných reformách týkajících se zaměstnanců a podniků, konkrétně se týká otázky demokracie při práci, vymahatelnosti práv zaměstnanců, letter-box podniků, nutnosti spravedlivějšího a efektivnějšího systému korporátních daní a nutnosti implementovat závazná opatření týkající se sociální a environmentální odpovědnosti podniků. Odbory na rozdíl od jiných nezastírají, že EU má své problémy, a směle navrhuje hned pět návrhů na změny. Jsem bytostně přesvědčena, že všechny odbory navrhované body mají za úkol snižovat sociální napětí po celé EU a jsou solidární i k pracujícím mimo EU.

Odbory kritizují, že Evropská komise je zaměřuje pouze na majitele, zatímco reálná ekonomika společně se zaměstnanci byla postupně zapomenuta. Důsledkem toho vzrostly výnosy na úkor mezd zaměstnanců už od 90. let 20. století. Zaměstnanci tvoří jádro každé společnosti: Zatímco akcionáři přispívají svým kapitálem, zaměstnanci přispívají svým časem, dovednostmi a celým svým životem, a proto je načase přehodnotit situaci více než 140 milionů zaměstnanců EU pracujících v různých společnostech. Zaměstnanci by měli mít právo volit své zástupce ve výboru tak, jak to funguje již v 18 z 28 členských států a ve 44 % největších společností v EU. Obecně vzato, práva odborů a rad zaměstnanců by měla být také zlepšena.

Daňové ráje

Evropský apel nezapomíná na téma, které považují za velmi zásadní, a tím jsou daňové ráje. EU kvůli nim přichází o pětinu všech vybraných firemních daní, což ročně odpovídá 60 miliardám eur (některé další analýzy hovoří až o 190 miliardách eur ročně) a je v nich uskládněno sedm bilionů eur majetku. Dokument se správně ptá, jak je možné, že to obrovské množství uniklých informací o nekalých daňových optimalizacích nevedlo k nápravě situace. Z vyhledávání na stránkách Hospodářské komory mám naopak dojem, že tuto organizaci tak závažný celoevropský problém takřka vůbec nezajímá.

Rána vedle

Popravdě asi hlavně považuji za zarážející, že někdo, kdo chválí ve svém projevu rychlou privatizaci, nadává na odbory, že jsou to právě ony, kdo vytvářejí zbytečné sociální napětí v zemi. Je mým skromným názorem, že sociální napětí v zemi vyvolávají hlavně nízké mzdy, které souvisí s tím, že stát prodal takřka vše, co vlastnil, a nynější zahraniční majitelé neinvestují v České republice a už vůbec ne do spokojenosti svých zaměstnanců a peníze z české práce odvádí do zahraničí. Podle analytiků z Úřadu vlády se jedná o odliv cca 300 miliard korun ročně a podle odborů až 700 miliard ročně. Ale jistě, jeden z otců privatizace to přirozeně svede radši na odbory, které požadují důstojnou mzdu pro zaměstnance.

Osobně si velmi vážím práce jak českých, tak evropských odborů. Chápu, že pan Dlouhý by byl radši, kdyby si čeští byznysmeni mohli dělat, co chtěli – jako v divokých 90. letech, ale už jsme našťásti dál. EU (a tedy i členské státy) musí být řízeny nejenom touhou po zisku pro majitele firem, ale i snahou o vytvoření solidární společnosti, ve které nedochází k sociálním pnutím. Když chce někdo spravedlivější mzdu, zvyšuje tím sociální napětí v zemi? Neříká spíše tak, že to dělá ten, kdo brání očividně nespravedlivé dělení (respektive nedělení) zisku?!

Demokratický deficit a EU

27. 7. 2018

Již v minulosti jsem psala o problémech, které souvisejí s EU a tzv. demokratickým deficitem. Tento termín oficiální právní portál EU definuje takto: „Voliči v EU nemají pocit, že mají účinný způsob, jak odmítnout ‚vládu‘, která se jim nelíbí, a nějakými způsoby změnit směr politiky a správy. Současná forma evropské správy věcí veřejných je taková, že není žádná ‚vláda‘“.

To bohužel vystihuje současný problém EU jen zčásti. Když tedy nemá EU „vládu“, která by se musela odpovídat vůli lidu, tak kdo má na chod institucí EU největší vliv? Abychom si tuto otázku mohli zodpovědět, musíme se seznámit s dalšími třemi termíny.

„Otočné dveře“

Tento termín nám ukazuje na problém, který je v EU velmi silný, a to zejména v Evropské komisi. Proces tzv. otočných dveří je velmi prostý. Bud jste ze světa velkého byznysu a jdete pracovat do Komise, anebo si v rámci politické práce zařídíte teplé místočko v nějaké nadnárodní korporaci. Nikdo si toho moc nevšimá, a jelikož Komise pracuje za zavřenými dveřmi, je těžké rozpoznat, kdo hájí zájmy jaké lobby a už vůbec nikdy netušíme, co jim za to bylo přislíbeno.

„Pětka“

Před několika lety se v souvislosti s demokratickým deficitem mluvilo i o tzv. pětce. Na pravidelné bázi se totiž na večeri setkávali předseda Komise Jean-Claude Juncker, předseda lidovecké frakce Manfred Weber, místopředseda Komise Frans Timmermans, předseda EP Martin Schulz a předseda soc. dem. frakce Gianni Pittella. Nikdo jiný se schůzek neúčastnil. Jejich setkání začala na popud místopředsedy Komise, který chtěl zefektivnit spolupráci mezi lidovci, sociálními demokraty a Komisí v době, kdy se v Evropském parlamentu navýšil počet poslanců z euroskeptických stran. Na tom by možná nebylo nic zas tak hrozného, kdyby nebylo i faktu, že představi-

telé EP jako jednu ze svých základních pravomocí mají právě tuto Komisi transparentně kontrolovat a nikoliv se s ní v tajnosti radit a domlouvat.

„G30“

Nejnovějším termínem, který nám ukazuje na temnější zákoutí EU, je tzv. skupina třiceti (G30). Jedná se o soukromou organizaci, jejímž cílem je sloužit jako fórum pro diskusi a výměnu názorů na globální hospodářské a finanční otázky s cílem prohloubit pochopení mezinárodních hospodářských a finančních otázek. Kde je tedy problém? S největšími světovými a evropskými finančníky tak sedí i ten, který má v popisu práce je kontrolovat – předseda Evropské centrální banky, Mario Draghi.

Jeden novinář se mě nedávno ptal, jestli je EU levicovým projektem, jak se domnívá Václav Klaus. Domnívám se, že tyto příklady ukazují, že je tomu na hony vzdálen. Dnes je více než kdy jindy nutné vrátit se k základním myšlenkám, se kterými Evropská unie vznikala a které úředníci pracující v orgánech EU dokázali zneužít. Myšlenka sociální soudržnosti, mírového řešení konfliktů a rovnoprávné spolupráce států je správná a neměli bychom se jí v dnešním globálním světě vzdávat. Co však musíme, je dát konečně občanům více prostoru k tomu, aby se podíleli na politice EU. Komise sice není de jure evropskou vládou, ale musí se řídit přáním občanů a nikoliv korumpujících korporací, kterým záleží jenom na zisku (viz Dieselgate). Dost bylo utajených jednání a dost bylo netransparentnosti. EU musí být otevřená a průhledná. Jinak sama sebe bude muset ztratit. EU se musí vydat na cestu změny, a pokud jí na tuto cestu nevyšlou výsledky brexitu ve Velké Británii a budoucí výsledky voleb do Evropského parlamentu v roce 2019, pak se obávám, že bude dočista ztracena...

Čas na zkracování pracovní doby a růst mezd nastává

5. 8. 2018

To, co se ještě poměrně nedávno odkládalo do škatulky s cedulkou Bláznivé nápady levice, se dnes stalo běžnou součástí seriózní společenské debaty. Řeč je o zkracování pracovní doby.

Čtyřdenní pracovní týden už brzy nemusí patřit do říše snů unaveného zaměstnance. Lidé středního věku ještě pamatují na jiný pracovní týden než pětidenní. Pamatují na pracovní týden, který nekončil pátkem. Ten je dnes přitom samozřejmostí. Tedy tam, kde se dodržuje zákoník práce. I ten je ale pro některé zaměstnavatele totéž, co pro čerta kříž. Pokrok ale nezastavíš. Obzvláště ne vývoj technologií, sofistikovaných systémů a robotizaci. Ten ovšem ne vždy sloužil ve prospěch pracujících. A teď se neohlížím do devatenáctého století, kdy dělníci ze strachu o svou manuální práci ničili stroje. Pravdou ale je, že i tehdejší usnadnění výroby ještě automaticky neznamenalo zkrácení pracovní doby. Stejně jako dnešní robotizace nebývá pro zaměstnance zaručeným přínosem. Zlepšení v minulosti pracujícím vybojovaly levicové strany a odbory.

Nemohu mluvit za odbory, ačkoliv ty už otázku zkrácení pracovní doby nadnesly, mohu mluvit jen jako levicová politička. Myslím, že je na čase začít nejen debatovat, ale přímo prosazovat zkrácení pracovního týdne, případně o omezení pracovní doby. A to bez krácení výše mezd pracovníků. Pracující by měli mít totiž podíl na bohatství vyprodukovaném stroji a automatizací obecně.

Ve 30. letech 20. století se významný levicový ekonom John M. Keynes ve své esejí Ekonomické možnosti našich právnoučat zamýšlel nad tím, že technický pokrok povede k uvolnění lidí z práce a zajistí jim více prostředků i času na svůj rozvoj. Předpokládal tehdy, že bychom mohli dnes pracovat jen 15 hodin týdně.

A nedávno přišli vědci z oboru psychologie práce s tím, že zavedením čtyřdenního pracovního týdne by produktivita práce neklesla. Naopak by se to pozitivně promítlo na zdraví a psychickém

rozpoložení zaměstnanců. Ti by totiž měli dostatek času na své rodiny, na své koníčky, více času relaxovat a „dobít baterky“. Tím by došlo k poklesu stresu a depresí. To ostatně potvrzují i empirická data z praxe. Například společnost Treehouse přišla s 32hodinovým pracovním týdnem už v roce 2006. Nyní debaty oživil experiment novozélandské společnosti, během něž chodili zaměstnanci do práce pouze čtyři dny, placeni však byli za pět. V závěru se zvýšila jejich spokojenost i produktivita práce.

To vše nahrává úvahám nad zkracováním pracovní doby a růstu mezd. Zaměstnanci a zaměstnankyně by nejen měli být při počítání výhod z technického pokroku, ale zkvalitňování jejich života musí být jeho smyslem. Jak jsem už zmínila, zkracování pracovní doby se stalo součástí společenské diskuse, její součástí ale musí být také to, že jde jen o zkracování pracovní doby, nikoliv platů a mezd. Je na levici a odborech, aby tohle obhájily. A je na pracujících, aby je v tomhle podpořily a nešli sami proti sobě.

15. 9. 2017 | Zahrada Čech v Litoměřicích

Velmi špatná zpráva pro automobilový průmysl

3. 10. 2018

Evropský parlament schválil svoji verzi návrhu nařízení, kterým se stanoví výkonnostní emisní normy pro nové osobní automobily a pro nová lehká užitková vozidla, kterou následně hodlá obhajovat v rámci vyjednávání s ostatními institucemi EU.

Bohužel schválený text je velmi špatnou zprávou pro náš automobilový průmysl a české zaměstnance. Jako jediná stínová zpravodajka na dokumentu pracující opravdu pocházím ze země, kde jsou lidé finančně i sociálně absolutně závislí na výrobě aut s konvenčním motorem. Vždy jsem se proto snažila ve vyjednávání vyvážit ochranu životního prostředí s jejími sociálními dopady a dopady na zdraví. Bohužel současná realita návrhu je taková, že schválené cíle snížení emisí budou mít v některých regionech, a především v tom našem, katastrofální sociální následky. Dokonce samotná tolik nenáviděná Evropská komise ve svém posouzení dopadu nařízení varovala Evropský parlament před jeho přílišnou ambicí ve snižování emisí CO₂ a dokládala to jasným upozorněním na hrozbu ztráty desítek tisíc pracovních míst a nutnost dalších miliardových investic, se kterými se nepočítalo, do infrastruktury pro elektromobily. Bohužel i přesto, že jsem se ve vyjednávání snažila, seč jsem moh-

la, kolegové můj apel, aby do úvahy vzali to, jaký dopad by měly navržené cíle na hospodářství EU a sociální smír, ignorovali a prosadili si dokument, jenž bude nevyhnutelně znamenat nezbytný a většinový přechod výrobců na výrobu elektromobilů. Nutno dodat, že tyto automobily se u nás nevyrábějí ani je zahraniční vlastníci „našich“ automobilek v nejbližší době u nás neplánují vyrábět. Čili reálný dopad této regulace u nás a na Slovensku bude zdaleka největší v celé EU. Bohužel tím, že všichni výrobci u nás jsou zahraničně vlastněni, nebude mít česká vláda ani žádné nástroje, jak tyto vlastníky donutit, aby k nám výrobu elektromobilů přesunuli nebo naše továrny na ni modernizovali. Ráda bych vám zde řekla, že je ještě velká šance, že se návrh razantně promění v rámci dalších vyjednávání, nicméně faktem je, že přijetím tohoto znění se šance ČR, že z tohoto přechodu vyjde bez ekonomických a sociálních ztrát, rapidně snížila. Jako stínová zpravodajka se budu samozřejmě následujícího vyjednávání moci účastnit a udělám maximum pro to, abych dopad této regulace alespoň ztlumila. Nicméně, jak ČR, tak naši výrobci by se měli na tento přechod začít urychleně připravovat, jinak špatně dopadnou.

18. 9. 2017 | Cenu evropského občana získala organizace Mobilní hospic Strom Života, na kterou jsem ji nominovala

Deset let od finanční krize

19. 10. 2018

V září tohoto roku jsme si bez velké pompy připomínali desáté výročí celosvětové hospodářské krize, která silně zasáhla primárně USA a některé státy EU.

Jak už tomu u takových výročí bývá, díváme se často příliš do minulosti a málo do budoucnosti. Zvěsti o tom, že nová ekonomická krize se blíží, jsou totiž slyšet stále častěji, a obávám se, že jsme se z minulosti příliš nepoučili.

Občan České republiky si jistě vzpomene, jak bylo téma ekonomické krize v naší zemi převráceno. TOP 09 neustále strašila Řeckem a rizikem dluhové krize, ale o tom, že krize začala nenažraností amerických bankéřů, se moc nemluvilo.

Kalouskovo (ne)řešení

Naštěstí tu byl Kalousek, aby nás zachránil tím, že zaškrtil ekonomiku, a my teď můžeme nadále být tou levnou evropskou továrnou a děvečkou pro všechny... Celkové zadlužení Čechů však letos stoupl na 2,14 bilionu a ceny nemovitostí vylétly vzhůru tak, že mladé rodiny s dětmi nemají šanci na vlastní bydlení. Ano, krize nás sice moc nezasáhla, ale stále platíme za nesmyslnou politiku škrťů.

Problémem, který se v době krize jasně zjevil, často je, že bankovní byznys má tak vynikající podmínky, že se stane přirozenou dominantou ekonomiky. Například britská premiérka Margaret Thatcherová, známá nejen jako Železná lady, ale v průmyslových oblastech také pod přezdívkou Čarodějnice, uvolnila bankovnímu sektoru ruce natolik, že se z něho brzy stal ten nejlepší zaměstnavatel, a tudíž odsával perspektivní zaměstnance a investice z jiných odvětví. Ve Velké Británii zjistili, že jejich ekonomika kvůli nabobtnání finančního sektoru přišla mezi lety 1995–2015 o ohromujících 4,5 bilionu liber (cca 133 bilionů korun). Finanční sektor v té době vydělal cca 400 miliard liber, ale všichni víme, jak finančníci neradi platí daně, takže lze jen těžko argumentovat, že z tohoto zisku měla užitek celá společnost.

Hodování na úkor občanů

Obecně platí, že pokud banky nikdo nekontrolu-

je, pak se jim příjemně hoduje a účet potom často dopadne na občany. V době krize to bylo stejné. Banky nezodpovědně hazardovaly a jenom v USA se pak do nich muselo nasypat 787 miliard dolarů, aby zůstaly nad vodou. Socialismus pro bohaté a dluhy pro chudé – obojí představovalo tvrdé probuzení.

Otázkou tedy je, jak z toho ven. Je jasné, že je zapotřebí komplexní opatření, ale v tuto chvíli bych chtěla zmínit primárně jedno – podporu družstev. Je pravdou, že družstevnictví má u nás špatný zvuk, ale v období ekonomické krize se družstva ukázala jako odolnější v porovnání s řadou konvenčních podniků.

Družstva jako lék

Navzdory krizi byla zřízena mnohá družstva v nových a inovativních odvětvích a v EU jsme mohli vidět zakládání družstevních bank a družstev v oblasti průmyslu a služeb (zaměstnanecká a sociální družstva a družstva tvořená malými a středními podniky).

Jsem přesvědčena, že je nutné provést zásadní politický posun směrem k politikám, jež vytvářejí udržitelný hospodářský růst a plnou zaměstnanost a zaměřují se na boj s chudobou, sociálním vyloučením a příjmovou nerovností ve všech členských státech a mezi nimi.

Domnívám se, že se s krizí projevila nutnost takové Evropy, v níž budou žít sobě rovni, která dosáhne sociálního pokroku a míru a která musí být budována na souhlasu a účasti obyvatel a občanů a také na rovných právech mezi členskými státy.

Ukončit úsporné politiky

Chtěla bych vyzvat k ukončení úsporných politik EU, a to mj. i zrušením rozpočtového paktu. Namísto toho vyzývám k veřejnému investování do reálného hospodářství, které se zaměřuje na vytváření důstojných a bezpečných pracovních míst, k provádění aktivních politik zaměřených na potírání nerovnosti a chudoby a k prosazování veřejné kontroly bankovního odvětví a jeho decentralizaci. Do centra politik EU se musí vrátit občan a nikoliv hamizné banky!

Evropský parlament podpořil zákaz plastových výrobků na jedno použití

24. 10. 2018

Všichni jistě víme, jaké to je, když jdeme na poklidnou procházku do přírody a kromě živočišných a rostlinných divů nacházíme všude plasty. Jsem přesvědčena, že by nás podobné negativní zážitky měly inspirovat k tomu, abychom se zamysleli nad tím, v jakém stavu chceme zanechat náš svět příštím generacím.

Plastový odpad totiž bohužel zásadním způsobem zatěžuje životní prostředí. Jeho rozklad v přírodě totiž trvá déle než tisíc let. To vede k tomu, že se v přírodě hromadí miliony tun odpadu

a není tedy možné se hnout bez toho, aby člověk na nějaký volně pohozený plast nenarazil. Kromě očividné nutnosti přírodu očišťovat a recyklovat tak stojíme i před výzvou, jak naši závislost na plastech omezit.

Například snížení spotřeby jednorázového plastového nádobí tak musí být pouhým začátkem, a nikoliv spásnou mantrou. Hordy plastů v oceánech a lesích již není možné krmít dalším odpadem.

12. 3. 2018 | Bezpečnost potravin v EU, co jíme

Chceme diplomacii všech azimutů

Rozhovor pro Haló noviny, 24. října 2018

Máme nového ministra zahraničí, sociálního demokrata Tomáše Petříčka. Co od něho čekat?

Nemám věšteckou kouli. Nikdo dnes názory pana Petříčka nezná. Jediné, co víme, že dělal asistenta Miroslavu Pochemu, a snad tedy alespoň zná bruselské struktury. Pevně věřím, že se jim bude umět postavit. Že nebude jen hledat symbiózu s Bruselem, ale bude hájit české zájmy. Jinak ovšem nikdo netuší, s čím může přijít.

Jak by měla vypadat sebevědomá zahraniční politika ČR?

Měla by to být politika všech azimutů. KSČM dlouhodobě nesouhlasí s tím, že se zoufale upínáme pouze k transatlantické vazbě a Evropské unii. Vícerozměrnou zahraniční politiku potřebujeme i z důvodů ekonomických a obchodních – velmi naléhavě potřebujeme diverzifikovat náš export. Je varovné, do jaké závislosti vůči některým státům Evropské unie jsme se dostali.

Zejména vůči Německu.

Ano, samozřejmě. Tím neříkám nic protiněmeckého. Německo je stát sousední, velký, rozvinutý, je to hlavní odbytiště našeho vývozu a musí to být tudíž náš partner, kterého nemůžeme pomíjet, o tom není pochyb. Ale ve chvíli, když by ekonomika západní Evropy a zvláště Německa zakolísala, dostali bychom se do obrovského propadu, aniž bychom jeho příčiny mohli nějak ovlivnit. Nemůžeme čekat, až se to stane. Musíme už dnes hledat nové trhy, nová odbytiště. Což se nám nemůže podařit, pokud si budeme v mezinárodních vztazích vytvářet nepřátele. Musíme umět být partnery. Pro Čínu, země Latinské Ameriky, asijské státy. Potřebujeme mít zahraniční politiku široce rozkročenou. Je to důležité i z hlediska naší bezpečnosti. Nedávno jsme si připomněli výročí mnichovské zrady. Tehdy se přece, mimo jiné, ukázalo, že jednostranná zahraniční politika je riziková. Že nelze vše sázet na jednu kartu, na jednoho spojence.

Jednala byste i s Ruskem?

Rusko by mělo být významným partnerem české zahraniční politiky. Je to evropský stát a Evropská unie dělá chybu, když místo toho, aby s Ruskem vedla dialog, tak ho sankcionuje. Sankce nikdy nic nevyřešily a nevedly k ničemu dobrému. Žádného politika k ničemu nikdy nepřiměly, jediným jejich výsledkem byl negativní dopad na obyčejné lidi – nejen ve státech, vůči kterým sankce byly vedeny,

ale i ve státech, ze kterých byly vedeny.

Vztahy se ale zdají být zablokované. Aspoň podle mediálních vyjádření, z EU i Ruska.

V uplynulých letech létala mezi Ruskem a západními státy silná slova. Kdybychom je brali všechna zcela vážně, tak už jsme ve válce. Mezinárodní politika funguje tak, že má svůj povrch, občas trochu hrubší, a pak se vedou konkrétní diplomatická jednání, která nebyvají zdaleka tak dramatická jako výroky do médií. Proto je tak důležité, aby spolu politici a diplomaté hovořili. Aby vztahy úplně nezamrzly a nezůstalo jen u siláckých mediálních výkřiků.

Proto si také cením té tolik diskutované aktivity předsedy Sněmovny Radka Vondráčka, který se postavil do čela sněmovní delegace do Ruska. A velmi mě překvapuje reakce Pirátů na tuto Vondráčkovu iniciativu a na to, že se setkal s politiky ze „sankčního seznamu“.

V Evropském parlamentu pirátské hnutí vystupuje v přesně opačném duchu. Evropští Piráti kritizují, že vůbec existuje nějaká sankční listina, že se kvůli ní nemají šanci scházet zástupci parlamentů. V europarlamentu je delegace pro vztahy s Ruskem, a ta se nemá vlastně s kým potkat. Nemohou nikoho pozvat, protože všechny důležité osoby jsou na sankčním seznamu. A to je špatně. To vede právě k onomu zamrznutí. Takto se Rusko nikdy nemůže stát naším partnerem a nemůžeme tudíž nastolit mírovou bezpečnostní situaci na našem kontinentu. Bez Ruska to nepůjde.

Dělat si z něho nepřátele je obrovská chyba. A EU ji dělá. Do Ruska dnes jezdí bez potíží představitelé států, jako je Izrael nebo Turecko. A vedou dialog. Evropská unie toho schopna není, ztrácí tím v mezinárodní politice body a je z ní vyšachována. Tato chyba ji bude stát velmi mnoho.

V poslední době se hodně mluví o Saúdské Arábii. Co soudíte o této zemi?

Snad každý ví, že Saúdská Arábie je velmi nedemokratická země, která se podílí na financování terorismu po celém světě, zabíjí novináře mimo své území a její působení v Jemenu vede k humanitární katastrofě. Přesto jí prodáváme české zbraně a nevyhostili jsme ani jednoho jejich diplomata. Co stojí za tímto dvojím metrem? Je to jednoduché: Saúdskou Arábii podporují Spojené státy.

Čtyři otázky pro naše europoslance, odpovídá Kateřina Konečná

28. 1. 2019

Co považujete za svůj osobní úspěch na půdě EP a co vás naopak zklamalo?

Podařilo se mi prosadit kritickou zprávu výboru ENVI ohledně dvojí kvality potravin, která obsahovala řadu mých vlastních pozměňovacích návrhů, včetně úplného zákazu dvojí kvality potravin u jídla pro malé děti. Jsem nesmírně hrdá na to, že se mi podařilo vytvoření, vyjednání a schválení historicky první zprávy Evropského parlamentu k tématu palmového oleje a boji proti odlesňování. Toto téma v České republice dosti rezonovalo a já jsem byla ráda, že značná část našich občanů pochopila, že se jí problém palmového oleje a odlesňování týká. Také se mi podařilo prosadit řadu pro Českou republiku zcela zásadních změn v energetickém balíčku.

Největší radost mi dělaly aktivity spojené se zdravotnictvím. Jakožto místopředsedkyně parlamentní skupiny pro rovný přístup ke zdravotní péči jsem uspořádala na půdě Evropského parlamentu mezinárodní konferenci zástupců patientských organizací, kde jsem české zástupce pacientů seznámila s jejich protějšky z jiných zemí EU. Bylo velmi povzbuzující vidět, jak se vytváří mezi patientskými organizacemi nové vazby a zároveň se utužují stará přátelství. Obecně musím konstatovat, že mám patientské organizace velmi ráda a vážím si jejich práce. Také nikdy nezapomenu na to, že jsem jako osoba zodpovědná za celý Evropský parlament za Evropské středisko pro prevenci a kontrolu nemocí (ECDC) úspěšně provedla toto středisko přes dlouhé období bez řádného ředitele a přes období výměny budovy, ve které agentura sídlí. Bylo to těžké, ale s výsledkem jsem velmi spokojená. Práce s ECDC mi také umožnila přímo se podílet na řešení epidemie viru ebola a záka, což byla velmi intenzivní, ale naplňující činnost.

Asi největším zklamáním pro mě obecně byla (ne)činnost Evropské komise. Nejdříve se utápěla v migrační krizi a dokázala mluvit jenom

o kvótách. U jiných témat se mistrně naučili zdravotní taktiku a mlžení tak, že by na ně byl pyšný i Humphrey Appleby z „Jistě, pane mistře“. U palmového oleje se vymlouvali na to, že čekají na roky opožděnou studii, kterou podle některých mých zpráv měli dávno v šuplíku a pak se vymlouvali na to, že si ji musí teprve nastudovat. Aféra Dieselgate nám ukázala, že Komise roky kryla velké automobilky a nečinně přihlížela, když byli spotřebitelé klamáni. Po brexitu se předseda Evropské komise Jean-Claude Juncker rozhodl nastartovat debatu o budoucím vývoji EU a předložil pět scénářů. Pouze jeden z nich počítal se spoluprací i v sociální oblasti a jinak šlo vlastně pouze o jednotný trh. Sám Juncker několikrát změnil, který scénář vlastně sám podporuje, až jediný pokus o reflexi po hlasování ve Velké Británii vyšuměl do ztracena. Obecně vzato jsem nebyla z působení šéfa Komise nijak nadšená a poslední kapkou pro mě bylo, když se současná Komise podvolila tlaku zbrojařské lobby a umožnila jim získávat z rozpočtu EU veřejné peníze k vývoji pokročilých vojenských technologií.

Jak se podle vás vypořádala Unie s otázkami, které trápily její obyvatele v roce 2014 (podle eurobarometru 81): ekonomická situace, nezaměstnanost, stav veřejných financí?

Bohužel EU se s hospodářskými problémy nevyrovnala. Stále nám roste cena bydlení. Podle eurostatu o 14 % od roku 2015 pro celou osmadvacítku, ale v ČR to bylo třeba už téměř 32 %, na Slovensku téměř o 21 %. Bydlení je jednou ze základních potřeb a místo podpory dostupného bydlení tu máme snahu chránit soukromé vlastníky, kteří spekulují na turistických krátkodobých pronájmech – například pomocí platformy AirBnb. Zároveň tomu vůbec neodpovídá výše mezd. V ČR máme např. oproti Německu mzdy skoro o 2/3 nižší, ve Španělsku a Řecku stále pozorujeme vysokou míru nezaměstnanosti okolo 15 %

a 19 %, u mladých do 35 let ještě o něco více.

A se stavem veřejných financí je to podobné. Ačkoliv jsou hospodářské politiky v kompetenci národních států, viděli jsme na příkladu Řecka a Itálie, jak dovede Evropská unie prosazovat svou vůli i proti demokraticky zvoleným vládám. Jakékoliv odklonění od neoliberální představy malého státu, neomezeného trhu a moci korporací je trestáno. Smlouvy jako TTIP a CETA toho byly vyjádřením a chybná politika škrtů pokračováním. Musíme se vrátit k investicím do lidí, k rozsáhlému systému zdaňování zisků a k regulacím ve veřejném zájmu. Stejně klíčové jsou také investice do udržitelných a důstojným pracovních pozic.

Jak se podle vás Unie vypořádala s neplánovanými událostmi: migrační krize, brexit, politika Donalda Trumpa?

Migrační krize bohužel ukázala na základní neduhy EU jako takové. Evropská agentura pro pohraniční a pobřežní stráž (FRONTEX) již před vypuknutím krize varovala, že daná situace může nastat a je tedy třeba věnovat se otázce vnější hranice. Jak Evropská komise, tak i členské státy varování ignorovaly, což vyústilo v situaci, kdy celá EU byla o několik kroků pozadu a nemohla efektivně reagovat. Debaty o migrační krizi vlastně končily tím, že jsme mluvili o příčinách krize, jak se jí dá předejít, pomáhat stabilizaci zemí původu migrantů a navazovat spojení se zeměmi, přes které se migranti dostávali do EU. Tím jsme však měli začít a argument, že po bitvě je každý generál, zde neplatí, jelikož o tomto problému FRONTEX EU předem informoval a na nebezpečí upozorňoval. V letech 2015–2018 jsme pak o migraci mluvili denně a na nic jiného skoro nebyl čas. Na základě (i když opodstatněné) paniky Itálie a Řecka vytvořila Komise samospasné řešení v podobě kvót. Když si vzpomenu, kolik času nás stálo o nich mluvit, vysvětlovat pozici České republiky a V4, odporovat nátlaku apod.

Obrovský problém byl, že migrační krize rozdělila EU na země přímo krizí postižené (myšleno zejména Itálie a Řecko), hraniční, pak na ty, které v ní viděly příležitost (zejména Německo), a pak i ty, které v ní viděly možné komplikace a hrozby (sem počítám i země V4). Všichni jsme chápali, že

Itálii a Řecko je třeba pomoci, ale mnoho euro-poslanců ze zemí V4, mě nevyjímaje, jsme bránili přesvědčení, že každý stát by se měl na základě znalostí o svých možnostech a kapacitách rozhodnout, jak jim pomůže. Samozřejmě, že jsme chápali složitou lidskou situaci, ale náš problém s kvótami vycházel i z toho, že uprchlíci do České republiky nechtějí a radši by do Německa a Skandinávie, kde mají větší šanci se integrovat na trhu práce a mít větší platy, plus je tam již etablovaná muslimská komunita, což je zcela pochopitelné. Pokud tohle víme a přitom donutíme proti jejich vůli 2691 osob, aby žily v České republice, a ještě intenzivně kontrolovali, že v České republice zůstanou, abychom nebyli vystaveni kritice ze strany EU, pak po nás Komise nežádá nic jiného, než porušit jejich lidská práva, případně na ně uvalit policejní dohled jako na zločince, či je všechny uzavřít a kontrolovat, přestože jsou zcela nevinní. Pak bychom však byli opět kritizováni za nedůstojné zacházení a Česká republika by byla očerňována na Radě Evropy a v Evropském parlamentu. Komisi naprosto nezajímalo, že nás s kvótami stavěla do pozice, ze které se nemohli s úctou dostat a že jsme se již starali a plně integrovali mnoho Ukrajinců prchajících před občanskou válkou. Jsem tedy přesvědčena, že situaci s migrační krizí EU naprosto nezvládla a koalice lidovců a sociálních demokratů za to bude muset v rámci evropských voleb převzít zodpovědnost.

Již jsem nastínila, že u brexitu mi vadil primárně nedostatek reflexe EU k faktu, že ho poprvé v historii opouští celý stát. Pokud se ovšem budeme bavit o samotném vyjednávání s Velkou Británií, tak se domnívám, že EU obstála. Šok z referenda byl v Bruselu nahrazen velmi pilnou přípravou na jednání o vystoupení Velké Británie a než se nová premiérka stihla vzpamatovat z návalu událostí ve své domovině, byla zasypána několika desítkami dokumentů, které nastiňovaly vyjednávací pozici EU. Britský kabinet se po celou dobu vyjednávání zmítal v krizi, věděl pouze, co nechce, ale skoro nikdy co chce. Stanoviska Mayové se často měnila apod. Osobně jsem zcela souhlasila s hlavními požadavky Evropského parlamentu: Musí být zachována Velkopáteční dohoda; nesmí dojít ke snížení práv občanů; Velká Británie musí splnit svoje

finanční závazky, a byla jsem tedy ráda, že se tyto požadavky podařilo do dohody zahrnout.

Neřízenou střelou se dá zvládnout jen velmi těžko, ale domnívám se, že si EU s Trumpem celkem poradila. Na jím vyvolanou obchodní válku reagovala EU zcela správně a přiměřeně. S faktem, že si Trump myslí, že globální oteplování je mýtus, nemohl udělat nikdo nic, stejně věří jenom Fox News. Ve vztahu s USA jsem hlavně ocenila, že bylo ustoupeno od snahy vyjednat dohodu o Transatlantickém obchodním a investičním partnerství (TTIP), která ohrožovala vysoké evropské standardy a ochranu práv zaměstnanců, životního prostředí a zdraví v EU.

Proč by lidé měli jít volit v těchto volbách? Jaké otázky bude Unie řešit a co lidé svým hlasem ovlivní?

Nejdříve bych asi občanům doporučila, aby se šli podívat na stránku co-dela-evropa-pro-me.eu, aby měli lepší představu o tom, co pro ně EU reálně dělá.

Můj argument proč jít k urnám v dny evropských voleb je prostý. Cca 50 % legislativy, kterou projednává česká Poslanecká sněmovna, pochází z EU. Nemluvě o značném množství dokumentů z EU, které se rovnou stanou součástí české legislativy. Pokud tedy chceme mít vliv na zákony, které v České republice platí, musíme začít v Evropském parlamentu. Jít volit pouze do Poslanecké sněmovny a nikoliv do Evropského parlamentu znamená udělat domácí úkol pouze na půl. Strany vyložené protievropské v Evropském parlamentu torpédují veškerou legislativu, protože EU nechtějí a vůbec je nezajímá, že by ta legislativa mohla lidem pomoci. Nesmíme se bát být k EU kritičtí, ale také musíme využívat každou možnost, jak udělat pro naše občany život lepším.

Bonusová otázka

Co vaše voliče nejvíc trápí a co byste pro ně rád prosadil či změnil v příštím období?

Já se primárně domnívám, že občané jsou již strašně unaveni z toho, jak slyší o EU pouze ve spojitosti s nějakými krizemi – finanční, ukrajinskou, migrační, brexitem apod. Do toho po internetu koluje obrovské množství buď vyložených

dezinformací, či polopравd a vzhledem k tomu, že je EU pro občany nepřehledným kolosem a víme, že EU má občas tendenci řešit i naprosté banality, tak je pro lidi velmi těžké se v EU orientovat.

Samotná EU musí navrátit svou pozornost k evropským občanům. Teď jsme na konci pětiletého volebního období, přičemž EU (respektive nová Komise) se půl roku rozkoukávala, dva roky nemluvila o ničem jiném než o migraci, poté další dva roky o brexitu a posledního půl roku dojíždí rozjetou agendu a připravuje se na volby. Občanům dá na poslední chvíli jako dáreček zrušení změny času a bude doufat, že to nacionalistům sebere pár procent hlasů. Takto se politika pro občany dělat nedá. Přiznejme si, že občané ohledně EU a její práce tápou ve tmě a potom snadno uvěří každé lži, kterou si někde přečtou. Na základě televizních zpráv je pak snadné uvěřit, že oči EU směřují pouze za naše hranice – do Sýrie, na Ukrajinu, do Libye apod. Lidé si to poté interpretovali tak, že se o ně EU nezajímá a zůstali sami.

V EU musí znít hlas občanů a občané musí vidět a vědět, že je EU slyší. Jedním ze způsobů, jak toho docílit, jsou evropské občanské iniciativy, které měly vybudovat most mezi občany a EU a dát lidem možnost navrhovat legislativu. V původním nastavení tento mechanismus však pozitivní výsledky nepřinesl a naopak vedl k dalšímu rozčarování z EU. Ani nedávná revize nedává příliš nadějí v to, že by se to mělo změnit, a je tedy třeba dalších změn, aby mohl tento mechanismus fungovat pro občany skutečně efektivně.

EU také již nemůže tolerovat, že mnoho velkých firem neplatí v EU daně buď zcela žádné, či minimální, což vede ke ztrátě, která ročně odpovídá 60 miliardám eur (některé analýzy hovoří až o 190 miliardách eur ročně). Země EU také bojují mezi sebou v tom, kdo nabídne technickým gigantům ty nejlepší daňové podmínky, což je zcela nepřijatelné. Pokud se občané budou domnívat, že oni daně platit musí, ale velké firmy ne, ztratí důvěru v to, že instituce pracují v jejich prospěch. Jelikož je EU prezentována jakožto mírový projekt, je třeba zaručit, aby tomu tak i zůstalo. Již jsem mluvila o tom, že se Komise podvolila tlaku

zbrojařského lobby a umožnila jim získávat z rozpočtu EU veřejné peníze k vývoji pokročilých vojenských technologií. Čím dál více se navíc mluví o vytvoření tzv. jednotné evropské armády, což považují za naprosto nepřijatelné a budu proti tomu razantně vystupovat.

EU by si měla také uvědomit, že v rámci honby za jednotným trhem zcela zapomněla na sociální stránku věci a dnes vidíme propastný rozdíl mezi životní úrovní mezi některými regiony, ale i mezi starými a novými členskými státy. Země EU by tak měly mít na paměti, že všechny podepsaly „Cíle udržitelného rozvoje OSN“. Hned prvním cílem této agendy je „vymýtit chudobu ve všech jejích formách všude na světě“. Povšimně-

te si prosím, že zde není napsáno v rozvojových zemích či Africe apod., ale všude na světě, tedy i v Evropě a České republice. Máme tedy před sebou hodně práce a spolupráce v rámci EU a nejrůznější dotační programy nám mohou napomoci.

Sečteno podvrženo, chci pro naše občany EU, která stále slouží mírovým cílům, občanům skutečně naslouchá a její činy mají pozitivní dopady na naše životy. Občané nesmí tápat ohledně EU v temnotě a skutečně se na chodu EU podílet. Jinak se jim bude EU nadále vzdalovat a budeme možná vzpomínat na dobu, kdy z EU odcházela jen jedna členská země.

12. 3. 2018 | Levicového klubu žen si velmi vážím a vždy velmi ráda přijmu na jejich oslavu MDŽ v Poslanecké sněmovně

Jaká je budoucnost glyfosátu?

25. 1. 2019

Před více jak týdnem uzavřel svoji roční práci zvláštní výbor Evropského parlamentu Postup Unie pro povolování pesticidů (PEST), ve kterém jsem vykonávala funkci místopředsedkyně. Zřízení tohoto výboru bylo vyústěním práce mojí a několika dalších poslanců, kteří po celou dobu svého mandátu neustále upozorňovali na nedostatky v současném systému hodnocení a povolání pesticidů v EU, zejména pak ve světle obrovského skandálu s glyfosátem a jeho výrobcem společností Monsanto. V práci výboru se tloukly dva proudy. První proud hnaný zejména kolegy z pravice a podpořený lobbistickým tlakem zemědělců, který tvrdil, že současný systém je bez chyby a s glyfosátem se nic špatného nestalo. Druhý prosazovaný mnou a dalšími, zejména levicovými politiky, který ukazoval na řadu pochybení, která se v procesech hodnocení těchto chemických látek udála v posledních letech i ztrátu důvěry veřejnosti v orgány EU s těmito pochybeními související. Upozorňovali jsme na nedostatky transparentnosti celého procesu, na fakt, že vědecké studie, ze kterých vychází hodnotící orgány, si píší sami výrobci. Jednou vyhrála pravice, podruhé zase my. Což se projevilo i na konstrukci mandátu celého výboru, který do jisté míry otázku glyfosátu velmi potlačil a nesměl se jí přímo zabývat, či se vyhnul kritice současného trendu obdělávání půdy v EU.

Co se tedy nakonec podařilo prosadit?

V rámci doporučení výboru jsme prosadili výzvu, aby veřejnost měla nově včas přístup ke všem vědeckým studiím, které výrobci pesticidů v žádosti o licence předkládají. U schválených pesticidů by také měly být sledovány jejich dopady na lidské zdraví a výsledky tohoto výzkumu by měly být také veřejně dostupné. Z hlediska kontrolních

orgánů by mělo dojít také k prověřování tzv. koktejlového působení těchto látek. Problém je, že pesticidy jsou testovány samostatně, ale přijímány jsou do těla s potravou nebo vodou jejich směsí, o jejichž vzájemném působení dosud nikdo nic pořádně neví. Již po několikáté jsme vyzvali k úplnému zákazu používání pesticidů v místech, která využívá veřejnost a především zranitelné skupiny obyvatel jako děti – školy a školky, důchodci – domovy důchodců, pečovatelské domy, těhotné ženy – porodnice či nemocní – nemocnice. K používání pesticidů ve městech neexistuje prostě žádný rozumný důvod. Co už se tak úplně nepovedlo, je formulování výzvy k tomu, aby se evropští zemědělci více zaměřili na alternativní formy obdělávání půdy a snížili hrozivé množství pesticidů užívaných v současnosti na polích. Je bohužel evidentní, že se zemědělci stali absolutně závislí na těchto látkách, tím jejich otroky a že nemají ani nejmenší vůli se jejich části vzdát.

Na závěr je potřeba říct, že EU má stále nejlepší systém hodnocení pesticidů na světě, nicméně to neznamená, že tento systém netrpí řadou vad. Práce výboru odhalila zásadní vliv lobbingu a průmyslu na hodnocení těchto látek, který často vede k rozhodnutím, kdy EU podstupuje nepřijatelné riziko v souvislosti se zdravím svých občanů. Na tomto se bohužel změnil v následujících letech jen velmi málo. I přesto doufejme tedy, že si Evropská komise a Rada alespoň vezmou naše odhalení a doporučení k srdci, nezůstanou v zajetí průmyslu a se současnou situací se pokusí něco udělat.

Pacienti mají svá práva i v zahraničí

30. 1. 2019

Minulý týden jsme na výboru ENVI také hlasovali zprávu Evropského parlamentu o provádění směrnice o přeshraniční zdravotní péči. Málo se to ví, ale občané EU mají již několik let právo na zdravotní péči ve všech zemích EU a na náhradu nákladů na zdravotní péči v zahraničí ve své domovské zemi.

Tato práva jim přiznává směrnice o uplatňování práv pacientů v přeshraniční zdravotní péči, která stanovuje podmínky, za nichž mohou pacienti vycestovat do jiné země EU, aby tam obdrželi lékařskou péči, a také způsoby proplacení této péče. Dokument umožnil vytvořit síť kontaktních míst v jednotlivých státech, kde je možné dostat informace o přeshraniční zdravotní péči. Taktéž se směrnice pokusila sjednotit prvky, které musí být uvedeny na lékařském předpisu, pokud ho chce pacient použít v jiné zemi EU, než ve které byl vystaven. No, a my jsme se ve výboru ENVI podívali na to, jak se daří cíle této směrnice po letech realizovat. Prvně je potřeba říci, že míra mobility pacientů je v současné době stále poměrně nízká, avšak pro určité skupiny pacientů, např. těch se vzácným onemocněním nebo těch, kteří žijí v pohraničí, je přeshraniční zdravotní péče nejhodnější a nejpřístupnější péčí. Čili dosud se jedná o službu spíše vhodnou jen pro určité typy pacientů. I přes pozitivní dopad této úpravy nám některé její prvky stále takřkajíc „happují“. Zejména co se týče sdílení informací mezi

zdravotnickými pracovníky na různých stranách hranice. Informovanost občanů o jejich všeobecných právech na náhradu přeshraniční péče je prozatím také mimořádně nízká, pojišťovny mají problém s jejím proplácením a staví pacientům do cesty umělé překážky. Členské státy se přeshraniční zdravotní péči brání také jako „čert kříží“ a často směrnici provádí způsobem, který tuto péči co nejvíc omezuje. Jak jistě víte, dlouhodobě se věnuji problematice vzácných onemocnění a života jejich pacientů s nimi. Domnívám se, že je potřeba neustále zdůrazňovat význam celoevropské spolupráce a sdílení znalostí i zdrojů právě zejména v souvislosti s léčbou vzácných onemocnění. Problematika vzácných onemocnění dnes již není jednoduše řešitelná pouze na vnitrostátní úrovni, ale vyžaduje zapojení materiálních i duševních zdrojů celé EU. Členskými státy jsme proto navrhli větší úsilí v oblasti vzájemného uznávání receptů z jiných členských států, další prohloubení spolupráce na léčbě vzácných onemocnění a jejich výzkumu, snížení administrativy a všech umělých překážek, které brání proplácení této přeshraniční péče, větší využití a používání evropského průkazu pojištěnce a v neposlední řadě také zvýšení nízké informovanosti pacientů, co se týče možnosti tuto péči využívat. Pokud je v zahraničí dostupná život zachraňující léčba, kterou naše zdravotnictví nezná nebo ji neposkytuje, musí být našim pacientům přístupná!

4. 5. 2018 | Besedy se studenty jsou pro mě vždy velmi inspirativní – Trest

Nemocní nesmí trpět kvůli liknavosti ministerstva zdravotnictví

14. 2. 2019

V Evropském parlamentu se nám podařila skvělá věc, za kterou stojí má politická skupina GUE-NGL i já sama. Přijali jsme usnesení o používání konopí pro léčebné účely. Je to usnesení, které je důležité pro všechny, a myslím a doufám, že i českému ministerstvu zdravotnictví dojde, že se této problematice musí začít věnovat opravdu na plno. Není možné dále akceptovat, že lidé, kteří jsou chronicky nemocní, a konopí jim evidentně může pomoci, tak jsou různě perzekuováni či

trestáni místo toho, abychom jim podali pomocnou ruku. My jsme v tom usnesení schválili zcela jasnou deklaraci toho, co chceme po Evropské komisi. „Chceme, aby spolu s členskými státy byl zajištěn rovný přístup k lékům a dále, aby se na tyto léky vztahoval systém zdravotního pojištění a aby si lidé mohli zvolit mezi druhy léčby.“ Pokud české ministerstvo zdravotnictví stále nepochopilo, že je to třeba řešit, tak ho donutíme ze strany Evropské komise a Evropské unie.

Pamatuj a připomínej

22. 2. 2019

Bylo mi nesmírnou ctí spoluorganizovat a zahájit historicky první setkání mezi zástupci řecké vesnice Kommeno a našich Lidic. Obě vesnice byly zničeny nacisty, ve snaze zlomit odpor vůči svému barbarskému režimu. Heslem setkání se tak stalo „Pamatuj a připomínej“.

Doufám, že se nám podařilo mezi oběma vesnicemi založit přátelství, které odolá zubu času a bude mít pozitivní dopady na život v obou vesnicích.

10. 12. 2018 | Za posledních pět let jsem v Evropském parlamentu přivítala stovky návštěvníků z ČR

Kalendáře očkování se musí sladit

20. 2. 2019

Skvělá panelová diskuse na téma „očkování“ na půdě Vysoké školy zdravotnické v Praze.

Já jsem hovořila o tom, že Evropský parlament, Evropská komise a Rada v současnosti vedou debatu o větším sladění očkovacích kalendářů. Jedná se o vcelku logický krok, vzhledem k tomu, že přenosné nemoci neznají hranice a rády se šíří. Jak nám v současnosti ukazují rozsáhlé epidemie spalniček ve Francii, Itálii či Rumunsku. Rozhodně nechci tvrdit, že je nezbytně nutné očkovat děti na úplně všechny choroby. Je možné vést debatu, která očkování mají být na seznamu povinných a která ne. Např. u tetanu, který není přenosný z člověka na člověka, by šlo nejspíše zavést další výjimky. Nicméně před přenosnými chorobami, jako jsou spalničky, černý kašel, pravé neštovice apod. chrání společnost jen a pouze kolektivní imunita budovaná skrze plošné očkování dětí. Tím, že očkujeme děti, chráníme následně i dospělé, kteří postupně imunitu v letech ztrácejí, a lidi, kteří nemohou kvůli alergii očkování

přijmout. Proočkovanosť by měla být u těch nejzávažnějších chorob mezi 90–95 %, klesne-li pod, vznikají epidemie. Výjimky z této povinnosti zajisté mohou existovat, zvláště pokud jsou prokazatelně zdravotního charakteru, nicméně je zjevné, že pokud by jiných než zdravotních výjimek bylo přespříliš, ohrozí se bezpečnost i celý systém. Rodiče, kteří se často mylně domnívají, že očkování je škodlivé pro jejich dítě, vlastně chtějí, aby riziko spojené s očkováním nesli rodiče jiní místo nich a oni poté požívali výhod kolektivní ochrany. Což, jak jistě uznáte, není udržitelný stav a jedná se o morální hazard. Lepší ochranu než očkování vůči těmto smrtelným nemocem dosud nikdo nevymyslel. K očkování je potřeba přistupovat s rozumem, a to v případě obou stran sporu.

Čili pojďme se bavit o tom, čeho se můžeme vzdát v rámci povinnosti, ale neohrozíme, prosím, bezpečnost společnosti.

23. 1. 2019 | České tradice musí být zachovány - Keramika Letovice

5. 3. 2019 | Setkávání s vámi jsou pro mě velmi důležitá – Česká Lípa

Přehled činnosti

ENVI

- stala jsem koordinátorkou celé frakce GUE/NGL ve výboru ENVI;
- vytvoření, vyjednání a schválení historicky první zprávy Evropského parlamentu k tématu palmového oleje a boje proti odlesňování;
- prosadila jsem postupný zákaz palmového oleje v biopalivech (RED II);
- prosadila jsem snížení procenta používání biopaliv první generace (ILUC);
- byla jsem stínovou zpravodajkou k největším dvěma legislativním dokumentům v historii Evropského parlamentu – nařízení o zdravotnických prostředcích a nařízení o in vitro zdravotnických prostředcích;
- uspořádala jsem na půdě Evropského parlamentu mezinárodní konferenci zástupců patientských organizací, kde jsem české zástupce pacientů seznámila s jejich protějšky z jiných zemí EU;
- záchrana českých tepláren a ocelářského průmyslu v rámci reformy systému obchodování s emisními povolenkami EU-ETS a v rámci nařízení o sdíleném úsilí v oblasti snižování emisí CO₂;
- v balíčku oběhového hospodářství jsem obhájila další existenci spaloven odpadu provozujících kogenerační výrobu tepla a energie;
- ochrana českého průmyslu a zemědělství v rámci směrnice o omezování vzdušných polutantů (NECD);
- autorka četných námitek o znovu autorizování pesticidu glyfosát zapojení patientských organizací do procesu hodnocení zdravotnických technologií (HTA);
- jako osoba zodpovědná za celý Evropský parlament za Evropské středisko pro prevenci a kontrolu nemocí (ECDC) jsem jej úspěšně provedla přes dlouhé období bez řádného ředitele a přes období výměny budovy, ve kterém agentura sídlí;
- podařilo se mi prosadit kritickou zprávu výboru ENVI ohledně dvojí kvality potravin, která obsahovala řadu mých vlastních pozměňovacích návrhů, včetně úplného zákazu dvojí kvality potravin u jídla pro malé děti;
- stala jsem se místopředsedkyní parlamentní skupiny pro rovný přístup ke zdravotní péči;
- jako osoba zodpovědná za celý Evropský parlament za Evropské středisko pro prevenci a kontrolu nemocí (ECDC) jsem se podílela přímo na řešení epidemie viru ebola a zika;
- byla jsem spoluautorkou rezoluce vyzývající Evropskou komisí k zákazu používání neonicotinoidů, které zabíjejí včely.

PEST

- na základě mých četných námitek proti reautorizaci glyfosátu zřídil Evropský parlament zvláštní výbor pro Postup Unie pro povolování pesticidů, přímo jsem se podílela na tvorbě mandátu pro tento výbor a stala se jeho místopředsedkyní.

EMIS

- stala jsem se místopředsedkyní vyšetřovací výboru ke kauze Dieselgate;
- zavedení nového způsobu testování v reálných podmínkách, aby se již kauza nemohla opakovat.

TRAN

- prosazení opatření proti přetáčení kilometrů u ojetých automobilů;
- zasazovala jsem se o aplikaci zásady „stejná odměna za stejnou práci“ v dopravním odvětví;
- posilování modernizace bezpečnosti dopravy v EU (nové povinné bezpečnostní prvky v autech a bezpečnější silnice);
- spoluvyjednání vzniku efektivních pravidel v oblasti dronů;
- podpora rozvoje mírové evropské kosmonautiky a jediné evropské agentury sídlící v ČR;
- podpora elektromobility a alternativních zdrojů paliv.

Práce mimo výbory Evropského parlamentu

- boj za ochranu nemocnic a škol ve válečných zónách;
- podpora sociálního podnikání a družstevnictví;
- udržitelný a pro všechny strany výhodný mezinárodní obchod (ne TTIP a CETA);
- na základě mého návrhu byla české organizaci Mobilnímu hospici Strom Života a Marku Hrubcovi udělala Cena evropského občana.

Statistika říká, že:

”

Za končící volební období získala Kateřina Konečná v rankingu MEP, což je oficiální hodnocení aktivity europoslanců, 106,7 bodů, a to ji řadí na skvělé 59. místo ze 750 poslanců a na 3. místo z 21 českých poslanců Evropského parlamentu.

Zúčastnila se 218 plenárních zasedání a 7 819krát hlasovala hlasovala, podala 192 písemných interpelací, 1 876 pozměňovacích návrhů, spoluorganizovala 165 petic, 59 reportů, 202x vystoupila v diskuzi, připravila 46 hlavních referátů, 111 dodatečných referátů a 46 prohlášení.

“

Neprodejný výtisk.

[www. NENECHME TO TAK .cz](http://www.nenechme.to.tak.cz)

Objednatel: KSČM | Zhotovitel: Futura, a. s.